சிவமயம்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

ஸ்ரீ ஜ்ஞானசம்பந்தகுருப்யோநம:

சித்தாந்தரத்நாகரம்.

ஆபர்சஞானநிரோதம்.

இஃது

"வைதிக சைவ சித்தாந்த சண்டமாருதம்"

ஸ்ரீ ல ஸ்ரீ

சோமசுந்தர நாயக ரவர்களால்

இயற்றப்பட்டு

ஷையார் மாணவகர்

ஸ்ரீமாந்-பல்லவபுரம்

அப்பாவு செட்டியா ரவர்களால்

பரிசோதித்து

தமது

சென்னை :

வித்யாபாஸ்கர அச்சியந்திர சாலையிற் பதித்து

வெளியிடப்பட்டது.

Second Edition.

31 **January** 1907.

Copy-right Registered.

இதன் விலை. ரூபா 1.

உ

சிவமயம்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

திருக்கைலாயபரம்பரைத் திருவாவடுதுறை மஹாசந்நிதானம் ஸ்ரீலஸ்ரீ அம்பலவாண தேசிகஸ்வாமிகள் கருணைகூர்ந்து, சித்தாந்தரத்நாகரத் தடங்கிய அநேக சிவோத்கர்ஷ திவ்ய கிரந்தங்களுள், கடவுள் ஒருவருண் டென்னும் வாய்மையைச் சுருதி யுக்தி அநுபவ வாயிலாக ஆஸ்திகமத சைவசித்தாந்தவழி எளிதினுணர்த்தும் சிவபுண்ணியம் நிறைந்த "ஆபாசஞான நிரோதம்" என்னும் இந்நூல் உலகிற்பரவிவிளங்க அச்சியற்றும் பொருட்டுப் புரிந்த பேருதவியினை என்றேனும் மற்றெவராலும் எக்காலத்தும் மறக்கற் பாலதன்று. அத்தேசிகோத்தமருடைய திவ்ய திருவடிக் கமலம் நீடூழி வாழ்க. சுபம்! சுபம்!! சுபம்!!!

ப - அ.

நெ. 80. கோவிந்தப்ப நாயக்கன் வீதி, சென்னை.

உ

சிவமயம்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

ஸ்ரீமந்மணிவாசகப்பிரபவேநம:.

சித்தாந்தரத்நாகரம்.

ஆபாசஞானநிரோதம்.

வஞ்சித்துறை.

விஞ்சிய பிரணவ-குஞ்சர முகனவிர்
செஞ்சர ணிணைமலர்-நெஞ்சினி னினைகுவாம்.

பரமபதியாகிய சிவபெருமான் அருளிச்செய்த வேதசிவாகமங்களிற் பெறப்பட்ட பதிஞானத்தையுணர்வது பூர்வபுண்ணியமுடையார்க்கே கைவல்யமாகையால், அவ்வுண்மைஞானசித்தி யாவர்க்குங்கிட்டுவது அருமை! அருமை!! "நல்லனநூல் பலகற்பினுங் காண்பரிதே, யெல்லையிலாத சிவம்" எனவும், "எண்ணிலியூழி தவஞ்செய்தங்கீசனை, யுண்ணிலைமை பெற்ற துணர்வு" எனவும் போந்த பிரமாணங்களாற்காண்க. இவ்வரிய சிவசித்தியைப் பயப்பது சைவமார்க்கமொன்றேயாம். (தெய்வம் சிவனேசிவனருள்சமயம், சைவம் சிவத்தொடு சம்பந்தமென்றான், சைவம் வளர்க்குஞ் சம்பந்த மூர்த்தி) என்னும் வாக்கியத்தால் சைவம் ஈதெனவெளிப்பட்டது. எல்லாமார்க்கங்களுக்கும் அதீதப்பட்டதாய், ஒப்புயர் வில்லாததாய், தன்னிலைமை யெக்காலத்து மாறாததாய் விளங்குஞ் சைவ மார்க்கத்தில் பிறக்கும் புண்ணியத்தைப் பெற்றும் விபூதி ருத்ராட்சங்களாகிய சிவசாதனங்களைத் தாங்கி வாழுஞ் சாம்பவாளாகிய நம்மவருட்பலர் தங்கள் பெருமையைத் தாங்களை யறியாதவர்களாய்க் காலங் கழிக்கின்றார்கள்.

உலகம் என்பது யாது? நாம் உலகில் ஏன்பிறந்தோம்? நாம் என்பது யார்? நமக்கும் உலகுக்கும் உள்ள சம்பந்தம் யாது? என்றின்ன விசாரத்திற் றலைப்பட்டவர்க்கே உண்மை வெளியாகுமாகையால் மானிடராய்த் திரிவாரொவ்வொருவரும் தத்தங்கடமையாகப் போந்த மேற்காரியத்திற் றலைப்படுவது அவசியகரமாம். இந்த விசாரத்தால் முறையேமேல் வினுக்களுக்குச் சமாதானம் பிறந்து, அந்தத்தில் பதிப்பொருளொன்றுண்டென்பதும் வெளிப்படும். அப்பதியே (சிவம்) என்னும் மங்கலபதார்த்தமாய் விளங்குவதொன்றுகலான், அப்பதிப் பொருளோடு சம்பந்தம் பெறுதார் அமங்கலமுடையார் என்னப்படுவர் என்பதற்கஞ்சி யாவருஞ் சுமங்கலிகளாக வேண்டுமென்பதும் அமையும். இவ்வரிய பேறு நம்மவர்க்கு இயல்பாகவே அமைந்திருப்பதால் நாமிப்பெரும் பேற்றையுடையேம் என்று விசாரமுகத்தால் தெளிந்து மகிழ்வதே நம்மவர் செய்யத்தக்க கடமையாம்.

சிவசம்பந்திகள் என்று காட்டுவதற்குரிய விபூதி ருத்ராக்ஷங்களைத் தரிக்கும் நம்மவர் சுலபமாய் மேல்விசாரஞ் செய்வதற்கு அச்சிவசாதனங்களு மோர் துணையாம். விபூதியென்றுலென்னை? அதையேன் தரிக்கவேண்டியது? அதற்கும் நமக்கு முள்ள சம்பந்தம் யாது? என்றின்ன கேள்விகள் பிறக்கவிட முண்டாதலே யுண்மையைக்காட்டி யுபகரிக்கும். இவ்வளவுசெய்ய அவகாசமின்றித் தங்களுக்குக்கிடைத்திருக்கும் பெரும்பாக்கியத்தை யிழக்கின்றவர்களே யாயினர். இவ்வுண்மைகளைச் சிந்தித்து நம்மவர் பலரும் நமது நிலைமை இனைத்து என்றறியுங்கால் தாம் தாம் பிறந்ததனு லடையத்தக்க பெரும்பேற்றை அடைகின்றவராவர். அவரப்படி அறியத்தொடங்கின், (நலமதொன்றடைதற் குறுமிடையூறு நாதனேபலவுளவன்றே) என்றபடிப் பலவிபத்துக்கள் நம்மைச் சூழ்ந்திருப்பது முண்மையே! "தெய்வமென்பதோர் சித்தமுண்டாகி, முனிவிலாததோர் பொருளது கருதலும், ஆறுகோடி மாயாசத்திகள், வேறு வேறுதம் மாயைக டொடங்கின, வாத்தமானுரயலவர்கூடி, நாத்திகம்பேசி நாத்தழும்பேறினர், சுற்றமென்னுந் தொல்பசுக்குழாங்கள், பற்றியழைத்துப் பதறினர் பெருகவும், விரதமே பரமாக வேதியருஞ், சரதமாகவே சாத்திரங்காட்டினர், சமயவாதிகடத்தமதங்களே, யமைவதாக வரற்றி மலைந்தனர், மிண்டிய மாயாவாதமென்னுஞ், சண்டமாருதஞ் சுழித்தடித்தார்த், துலோகாயதனெனு மொண்டிறற்பாம்பின், கலாபேதத்த கடுவிடமெய்தி, யதிற்பெருமாயை யெனைப்பல சூழவும்" என்னும் பரமாசாரியர் திருவாக்காற் கண்டுணர்க.

இவ்விபத்துக்களில் நாம் தப்புவது (அவனருளாலே யவன்றாள்வ ணங்கி) என்னும் திருவாக்கின்படியே கூடுமாகையால், அவன் அரு ள்வடிவமாகிய வேதசிவாகமங்களில் உறுதிப்பட்ட நிலையினிற்பதே நங்கடமையாம். (அருளுடைய பரமென்றே வன்று தானே யானுளனென் றும் மெனக்கே யாணவாதி, பெருகுவினைக்கட்டென்றும் மென்னுற்கட்டிப் பேசியதன்றே யருணூல் பேசிற்றன்றே) என்று தாயுமான சுவாமிகள் கூறிய பிரமாணத்தால் வேதசிவாகமங்கள் அருணூல் என்று வெ ளிப்பட்டமைகாண்க. அருணூலில் விதித்தவழி நிற்பின், அல்லாத நூல்கள் புலம்பும் அசப்பியங்கள் தலைகாட்டா தொழியும். அரு ணூலெனினும், பதிநூலெனினுமொக்கும். இந்நூல்களில் பதிநிச்ச யத்தை யினிது விளக்கவேண்டிப் பாசபசுக்களி னிலக்கணங்களையும் தாரதம்ய முகத்தானே பிரவசனஞ் செய்யப்பட்டிருத்தலின், அவ் வாபாச சித்தாந்தங்களில் மயக்கமுண்டாகாதவழி அவற்றை முறை யேவிளக்கி, அவற்றினுண்டாகிய தோஷங்களைவிலக்கி, நம்முண்மை யைத் துலக்கிக் காட்டுவோமாக.

முதல், (நாத்திகம்பேசி நாத்தழும்பேறினர்) என்ற பிரமாணத்தால் அந்நாத்திகர் இவரென்பதை விசாரிப்பாம்.

காணப்பட்ட உலகமொன்றே மெய். இவ்வுலகம் மண், சலம், தீ, காற்று என்னும் பகுதியுடைத்து. இந்த நான்கும் பூதங்களென் னப்படும். இவைகளொன்றோடொன்று புணர்ந்தும், பிரிந்து மிய ங்கு மியக்கமே சிருட்டி திதி லயங்களாம். இவற்றிற்குவேறாய் ஆ ன்மாவாவது, கடவுளாவது உண்டெனக்கொள்வது பிழை. பாவ புண்ணியங்களும், நரக சொர்க்கங்களு முண்டென்பது சர்வாபத் தம் என்று கூறித் திரிபவரே நாத்திகராவர்.

இந்தக் கொள்கையை அவலம்பித்திருக்கும் அதிகாரிகள் யா வரென விசாரிக்கின், அவர் இன்னரென்று புலப்படுவது கஷ்டம். மற்றைக்கொள்கைகளை அவலம்பித்திருக்குஞ் சமயிகள் பலபிராகா ரமாய்ப்பிரிந்து உலகமுழுதும் பரவியிருப்பதுபோல் நாத்திகர் என் னும் ஓர் பிரிவினர் உலகில் காணப்படாமையால். ஆகவே, இவர்களை யொரு சமயிகளாகவும், நியாயங்காட்டி மறுக்க வேண்டிய பரிபாகி களாகவும் விவேகிகள் கொள்ளாரென்க. இவர்கள் அநாமத்து ராய ர்களானபடியால் இவர்களைத் தெய்வந்தான் திருத்தவேண்டும். ஆ ன்மாவுண்டு என்று கொள்பவனுனல் தான் அடையவேண்டிய லாப

த்தில் திருஷ்டியுள்ளவனுய்ப் பெறுவானுகியதாலும், பெறுவதாகிய பேறு முள்பொருள்களாகத் துணிந்த பயத்தால் தனக்கப்பேறு தருவானுகிய தயாமூர்த்தியாணையில் வசிப்பன். தன்னிருப்பே மோசமானதால் இல்லாமற்போய் விடுகிற தனக்குண்டாவனவாய்ச் சொல்லும் பாவபுண்ணியங்க ளிருப்பை அவன் எம்மட்டில் அங்கீகரிக்கப் போகிறுன்? எது எப்படியானுல் அவனுக்கென்னை? புலி, கரடி, சிங்கம், நாய், நரி, பூனை, ஆனை, கழுதை, குதிரை முதலிய சீவசந்துக்கள் நாமின்ன நிலையிலிருக்கின்ருே மெனவாவது, நாம் சேதனம், அல்லது அசேதனமெனவாவது அறியுஞ் சத்தியினவன்ரும். அறியாவிடினும், ஆகாரம், நித்திரை முதலியவற்றை அவற்றி னளவறியாமலே யநுபவிப்பதுஞ் செய்கின்றன. நாமநுபவிக்கின்ருே மெனவும் பகுத்தறியாவாம். இவற்றைப்போலாது, பகுத்தறியுஞ் சந்மத்தைப்பெற்றும், அவ்வறிவின் பிரயோசனத்தைப் பாழாக்கி அவ்வறிவைப்பெரு தியங்கும் மிருக பிராயத்தையெய்தி நாத்திகப்படுகுழியில் வீழ்ந்து அந்தோ நம்மவர் அழிவது அநியாயம்! அநியாயம்!!

ஆகாரம், நித்திரை முதலியனவன்றி வேறு லாபத்தையடையாத மிருகங்களையொத்து அந்த லாபமேயன்றித் தங்கள் பகுப்பறிவின் பிரயோசனம் இதுவென விசாரித்து அதனுரிய லாபத்தையடைய முயலாத அவர் வினையிருந்தவாறு கொடிது! கொடிது!! பகுப்பறிவின் பிரயோசனத்தால் மிருகங்களுக்கில்லாத ஆரோக்யங்களைத்தேடி யநுபவிக்கின்ருே மெனின், அந்தந்தச் சந்மங்களுக்கு அவ்வவற்றிற்கு நேரும் உணவாதிகளே ஆரோக்கியமா மாதலால், அவற்றில் தான் விசேஷ ஆரோக்கியத்தைப் பகுப்பறிவால் பெற்றே னென்பது விந்தையென்க. அவைகளைப்போல் பிறவுயிர்களைக் கொல்லுதலும், மாத்ருகமனம் பண்ணுதலும், இச்சைபோன வழியே தன்னிடம் பிறப்பாயினும், உடன் பிறப்பாயினும் வேற்றுமை பாராது சரித்தலும், பிறர்பொருளை வெளவலுமாகிய தோஷங்களில்லாமையே யெம்பகுப்பறிவின் பிரயோசனமெனின், அன்ன காரியங்கள் செயற்பாலனவன்ருக ஏன் கொள்ளவேண்டும்? அவைகள் தீமையாவதெப்படி? அத்தீமையாலுண்டாகும் நஷ்டம்யாது? இராஜதண்டனைக் கஞ்சவேண்டிய தொன்றேயெனின், இராஜன் தண்டியாவிட்டால் அன்னவை செய்தல் கூடுமென்பதாமன்ருே? ஆஸ்திக ராஜாங்கமல்லாது நாஸ்திக ராஜாங்கமா யிருந்தால் இவ்

விதி விலக்குக ளுண்டாகாவன்றோ? இதனால், நாஸ்திகனுடைய சிந்தனை முழுதும் இராஜாங்கம் நாஸ்திகமானதில்லையே! என்ன வுபாயத்தால் இராஜாங்கத்தை நாஸ்திகமாக்கிவிடலாம்! என்றிரவும் பகலும் எண்ணி யலமந்திருக்கு மென்பது தானே போதரும். பிறன் மனைவி யொருத்தி மனோரம்யமான ரூபவதியா யெதிரேவரக்கண்ட காலத்து, அவளைக் கைப்பற்றலா மென்றெழுந்த தன்னுடைய அடங்காவாசையைத் தடுப்பது அரசநீதியே யாகையால் அது தனக்கொரு பெரிய தலைநோயாய் முடிகிற தன்றோ? அந்த விதி விலக்குகளுக் குட்பட்டுப் பிரத்யட்ச சுகத்தை யிழப்பதாகவும் எண்ணவிடமுண்டாகிற தன்றோ? இந்த இராஜாங்க நிர்ப்பந்தத்தைப் பெறாத கழுதை, நாய் முதலியவைகள் யதேச்சையாய்ச் சஞ்சரிப்பதால், அவைகளே இம்மை யின்பமுற்றும் அனுபவிக்கவுரியன வாகவுங் கொள்ளவிடமுண்டாகிற தன்றோ? இந்த நியாயத்தால் மானிட ஜந்மம் கழுதையினுங் கீழிட்ட ஜந்மமாகக் கொள்ள வருமன்றோ? வீணே பகுப்பறிவு என்று ஒருசநி தனக்குண்டாகி, எதேச்சையாய்ச் சஞ்சரித்து உலக வின்பமுற்றும் அநுபவிக்கப் போதாமையால், இனிப் பகுப்பறிவென்பது இன்பத்தைக்கெடுக்குமோர் தோஷ பதார்த்தம் என்றுமன்றோ நாட்டவேண்டிவரும்? நல்லழகிது!

இன்னும், அரசாங்கம் நாஸ்திகமாகுமானால் தெய்வத்துக்கு வந்த சம்பவம் அரசனுக்கும் வருமல்லவா? தெய்வம் வேண்டாதபடியே அரசனும் வேண்டாதவனே யாவன். தெய்வம் உண்டென்று கொள்வதனாலன்றோ அதற்குப் பயந்து பாவபுண்ணியங்களையேற்று அரசன் குடிகளைவதைக்கின்றான்? அப்படியே அரசனிருப்பதாகக் கொள்வதனாலன்றோ அவன்விதித்தவைகளை மீறமாட்டாமல் நம்மெதேச்சை தலையெடுக்க விடமில்லை? இந்தச் சநியுந் தொலைந்தாற்றான் நம்ம எண்ணம் பலிக்கும் என்று சிந்திக்கவருந் தவமேதவம்!! இந்த மதத்தின் சொரூபவர்நனை சால வழகுடைத்தென்பதை யின்னும் பரியாலோசிப்பாம். அரசாங்கத்தார் விதித்தவைகளைக் கடந்தா லுதையுண்டாமென்று வெளிப்பட்ட நியாயத்தால், நம்மரசாங்கத்தார் தெய்வநிந்தை செய்வாரைத் தண்டித்தலுமோர் விதியெனக்கொள்வது அவசியமென்று புலப்படுகின்றது. நாத்திகப் பதுமைகளை யாட்டுஞ்சூத்திரம் அரசர்கள் கையிலிருப்பது உண்மை! உண்மை!!

பொய்யாமை, கள்ளாமை, களவாமை முதலிய பொதுத்தருமங்களை விதித்த நூல்கள் ஆத்திக மார்க்கங்களை யவலம்பித்து நிற்பனவாம். பொய் முதலியன கடவுளருளைப் பெறுதற்கு விலக்கென்னுந் துணிபிற்பட்ட நம்ம ஆத்திகர் அக்கடவுளையே யில்பொருளாகப் பழிக்கு மதிபாதகரை யென்னென் றழைப்பது? பொய்முதலிய தீமைகளில் தெய்வநிந்தை தலையாகையால், தீமையிற் றலைப்பட்டார் நாத்திகரென்று வெளிப்பட்டது. ஆத்திகசமயங்களுள் விலக்கிய தீமைகளில் தெய்வநிந்தையு மொன்றாதல்பற்றித் தெய்வமுண்டென்பார்க்கு விலக்காகிய கொலைகளவாதிகள் தெய்வமில்லையென்று திரியும் நாத்திகர் கொண்டுவாழும் நல்லொழுக்கங்களாக நிச்சயிக்கப்பட்டன. நாம் விலக்கிய தீமைகளி லொன்றாகிய தெய்வநிந்தையிற் றலைப்பட்டார் அந்நிந்தை நியாயமுகத்தாற் சாதிக்கப்படுமென்று எழுகின்றனர். இனியிவர்க்குச் சகோதரர்களாகிய கொலைஞர், புலைஞர், கள்வர் முதலியவர்களும் தத்தஞ்செய்கைகள் நியாயமுகத்தாற் சாதிக்கப்படுமென எனெழமாட்டார்? இவர்கட்கெல்லாம் சமாதானஞ்சொல்லித் திருப்திசெய்வதென்றால் யார்திறம்? இவர்கட்குச் சமாதானஞ்சொல்பவன் அரசனேயாகையால், இவர்களில் மூத்தவனாகிய நாத்திக சிரோமணிக்கும் அவ்வரசனே நியாயஞ் சொல்லத் தெரிந்தவன். மேல்விசாரத்தால் தீமைகளெல்லாம் நாத்திகர் நிதிகளாக வெளிப்பட்ட தறியாது, அந்நாத்திகசிரோமணிகள் தாங்களும் தருமத்திற் கட்டுண்டவரென்பது தோன்றப்பொய்கூறலாகாதெனவும், பிறர்பொருளைக் கவரலாகா தெனவும், பிறவுயிரை வருத்தலாகாதெனவும் பலசாலவித்தை காட்டுகின்றனர். கடவுளுக்கே நாமம்போட அவரைத் தேடுபவர்கள் பொய்யாமை முதலியன கொண்டொழுகுவாரென்பது அசங்கதம்! அசங்கதம்!! அவர்கள்கொள்கை கொல்லாமை முதலியவற்றை மறுக்குமுண்மையால்.

ஏழை யொருவனும், தனவானொருவனும் ஓரிடத்தில் சந்தித்தபோது அது யாருமில்லாத விடமாகவும், தனவான் தேகவலிதப்பினவனாகவு மிருக்கக்கண்ட ஏழை தனவானைக் கொன்றுவிட்டால் அவன்மேல் தரித்துள்ள சொர்ணாபரணங்களும், அவன்கையில் வைத்திருக்கும் நிதியும் தானபகரித்துக் கொள்ளலாமென்று நினைவெழுமானால் அத்தீயவெண்ணத்தை அந்தச்சமயத்தில் எது தடுக்கும்? ஆருமில்லாத விடமாகையால் அரசன் பயம்விட்டது. தனவான் தேகவலி குன்றினவனாதலால் அவனையஞ்சுவதும் ஒழிந்தது. இ

னியஞ்சுவது ஆருக்கு? அவனைக் கொல்லுகையில் அவன் வருந்துவனேயென்னு மிரக்கமொன்றே தடுக்குமெனின், அவ்விரக்கம் வகிப்பதால் தானடையும் பயன்யாது? அந்தச்சமயம் இரக்கமேற்கொண்டு வாளாவிருப்பின், தனவான் கைப்பொருள் தன்கைப்பொருளாவதெப்படி? அப்பெரு நஷ்டத்தால் தனதிம்மையின்பம் கெடுமன்றோ? தான்கெட மருந்துதின்பாருண்டா? நெல்லுக்குப்பக்கத்தின் முளைக்கும் புல்லை ஐயோ! இதுவும் வளர்வதாச்சுதேயென்று யார் இரக்கம் பாராட்டிப் பிடுங்காதவர்கள்? சிறுமீனைப் பெருமீன் விழுங்குவதனு லுண்டாகிற தோஷம்யாது? புலியைச்சிங்கங் கொல்லுவதனுலுண்டாகிற நஷ்டம் யாது? தனதுபுத்திரி, சகோதரி முதலியவர்கள் அதிகரூபவதிகளாகவும், தன்னையன்றி வேறு அவர்கட்குத் தாரகமில்லாதவர்களாகவும், தன்விசாரணையிலிருப்பவர்களாகவும் பெற்றவொருவிடன் அவர்களைத் தானிச்சித்தால் அவனெண்ணத்தை அப்போதுஅவனுக்கு மாற்றுபவர் யாவர்? எந்தநீதிவந்து அவனைத்தடுக்கும்? அவன் யாருக்கு அஞ்சுவது? பிரத்தியட்சசுகத்தை அவன் ஏன் இழப்பான்? தனதெண்ணங்கெடாவண்ணமுயன்று முடித்துக்கொள்வதே தான் பிறந்ததனுலுண்டாகிய பேறெனக் கொள்ளவருதலால் அவனஞ்சவேண்டியதில்லை! இல்லை!! இப்படியே பிறன்மனைவியிடமுங் கொண்டுவிசாரித்தறிக. இன்னனபலவுளவாதலால், இவற்றையோசியாது தாங்களும் முதியோரென்பது தோன்றப் பொய்யாமை முதலியனகொண்டொழுகுவாராகச் சாலங்காட்டுவது முழுமோசமென்க, இன்னவாறே பொய்முதலியனவுந் திட்டாந்தமுகத்து விசாரித்தால் வெளிப்படுமாகையால், எல்லாத்தீமைகளும் இந்நாத்திகத்தலைவர்க்கே சொந்த ஆசாரமென்பது நாட்டப்பட்டது. இதனுல், கள்வரும், கொலைஞரும், பொய்யரும், குடியருமாகிய அதிகாரிகள் யாவருமே நாத்திகப் பெருஞ்செல்வரென்பது சொல்லாமேயமையும். ஆகவே, பொய்யாமைமுதலியன ஆத்திகாசாரமாதல் சுபாவசித்தமென்க. அன்னவை கடவுள் விதித்த ஆணையாகையால். இப்படியறிவதொழிந்து, அவை நாத்திகருங் கொள்ளற்பாலனவென்று வீண்பிரமங்கூறல் அசப்பியமென்க. அப்படிக் கொண்டால் தங்கள் மதங்கெடுமாகையால்.

பூதங்கள் நான்கின்விகாரத்தைத்தவிரப் பிரபஞ்சமில்லையென்று துணிகின்றவர்கள் எந்தக்காரியஞ் செய்வதும் பூதவிகாரமேயாய் முடிதலால், தாய்முதலியவர்வளைச் சேர்வதும், பிறரைக்கொல்லுவ

தும், பிறர்பொருளைப் பறிப்பதுமாகிய யாவும் பூதவிகாரமென்றன்றி வேறுசொல்லாராகையால் பூதங்களொன்றோடொன்று தாக்கியியங்குவதனால் என்ன தோஷமிருப்பதாகக் கொள்வது? எல்லாம் பூதங்களும், பூதகாரியங்களும், பூத விகாரங்களுமாகவே கொண்டவனாகையால். இப்படி விவகரிக்கும் பூதசித்தாந்தியாகிய நாத்திகனோடு நாம் தலையடித்துக்கொள்வது கஷ்டம்! கஷ்டம்!! இவன் பூதமேயெல்லாமாச்சுது என்று புலம்புவதுபோல, இவன் தமையனொருத்தன் பிரமமே யெல்லாமாச்சுது என்று மாரடித்துக் கொள்ளுகிறவனுண்டாகையால் அவன் விருத்தாந்தத்தை யிடம்வந்துழி விரிப்பாம்.

இதுகாறும் விவகரித்துவந்த நியாயங்களால் நாத்திகரைத் திருத்தவேண்டு மென்பது எம்ம கருத்தன்றும். அவர்திருந்துவரேல், அப்படித் திருந்தக்கூடா தென்பதும் எம்மமுடிபன்றாம். ஆகவே, அன்னோராபாச நிலையை நம்மவரறிந்து அவர் கூறுமாயாவசனங்களாற் பிரமியாத வண்ணம் செய்வது பரம தருமமென்று கொண்டமையால் எமக்கிது செய்கை அவசியமாயிற்றென்க.

இந்நாத்திகக்கோள் பிரகிருதத்தில் ஆங்கிலேய நாட்டில் கொஞ்சம் தலையெடுத்திருப்பதாகத் தெரியவருகிறது. அதனால் நமக்கொருபாதகமின்றெனினும் நம்மதேயத்துப் பாலிசர்கள் தத்தஞ் சமயநிலையினைத்தென்றறியாத தன்மையாலும்,நஞ்சமய வுண்மைகளை யறிவதற்குப் போந்ததமிழ்,கீர்வாணமுதலிய பாடைகளை யினிது கல்லாமையாலும்,அங்ஙனங்கற்றமேலோர்களோடு கலவாமையாலும்,வயிறு வித்தையே வித்தையாக வூணபாடை யொன்றையே கற்றுவருவதனாலும்,அங்ஙனங் கற்கப்புகுங்கால் அந்தப்பாடையி லன்றித் தமதுசொந்த பாடைகளிற் பரிஞானமில்லாத கொடுமையால் அவற்றின் முரதம்யங்களைக்காணுந் தன்மையொழிதலானும், அவ்வூணபாடையைக் கற்றுவருங்கால் அப்பாடையைப் பயிற்றுவிக்கு மாசிரியரெனப் போந்தவூணர் கூட்டுறவின்மிகுதியால் அவர்வாசனை தமக்கேறப் பெறுதலானும், அப்படியேறிவருங்கால் அவர்தயையில் வைத்த நாட்டமேலீட்டால் அவர்குறிப்பின் வழியொழுகுதல் ஆவசியமெனப் புலப்படலானும், இன்னு மிவ்வாறு சிந்திக்கத்தக்க வேறுபல வேதுவாலும் நம்ம தேசாசாரங்களும், சாதி, சமயாசாரங்களும் தாழ்வுடையனவாகமதித்து (நிலத்தியல்பானீர்திரிந்தற்றாகுமாந்தர்க் கினத்தியல்பதாகுமறிவு) என்னும் பிரமாணத்தின்படிக் கெடுகின்றவனுபவம்

பிரத்தியட்சப் பட்டிருத்தலால், இதைக் காணும் நம்முண்மை யிந்துக்கள் எவ்வளவு அநுதாபத்தை யடைந்திருக்கக் கூடுமென்பதை விவேகிகள் சிந்திப்பாராக.

மேல்திருக்குறளின்படி நம்மவரோடு ஊணர் கலந்துவாழ்கையில், அவர்க்கு நம்மாசாரங்களி லிச்சை பிறவாததென்னையெனின், அவர்தயையை நம்மவர் விரும்பலன்றி நந்தயையை அவர் விரும்பி ஆசரியாமை யுண்மையால், அவரிச்சைக்கிடம் பெறுதொழிந்தது. அன்றியும், அசுத்தம், சுத்தம் என்னுமிரண்டில் அசுத்தம் முன்னமே முடிந்திருப்பதொன்றும், சுத்தம் இனி அடைய முயல்வ தொன்றுமாதலுண்மையால் அவர்க்குப்புண்ணியம் வழிவிட்டாலன்றித் தமது ஆசாரத்தைக்கடந்து நம்மாசாரத்தை யெங்ஙனம் விரும்பக் கூடும்? மேலிருப்பவன் கீழேயிழிதல் சுலபமும், கீழிருப்பவன் மேலேயேறுதல் கஷ்டமுமாதல் காண்க.

நம்மதேசத்திற் செல்வராயுள்ளவர்கள் விபூதி, அல்லது திருமண்முதலியவற்றைத் தண்டத்திற் கிட்டாலு மிட்டார்கள். அல்லது நான்சென்சு என்றுவிட்டாலும் விட்டார்கள். அதற்கப்புறம் தெய்வம் ஏன்றால் அதைஎழுத்துக்கூட்டவே தெரியாதவராகையால், அத்தெய்வவிலக்கண மெங்ஙனமறிந்திடவல்லார்? ஆகவே, நம்மபிரபுக்கள், தெய்வம் இக்கருங்கல்லேபோதுமெனத்தெளிந்து இகழ்வதேயன்றி வேறு அவர்யாது செயற்பாலார்? இதற்குக்காரணம் தத்தமது சமயவொழுக்கங்களை யுணர்த்தும் நூல்களில் பழகப்பெறுத பாவமேயன்றிவேறில்லை. அன்னோர்க்குப் புத்திரரத்னங்களாய்ப்பிறக்குந் தவமுடையார் பேறு எவ்வளவிருப்பனவாக நாமெடுத்துரைக்கவிசையும்? அவர்மான்மியமுரைக்க நந்தரமன்றும். இப்படி நம்மவர்களே கெடுகின்றுரன்றி மற்றை மதத்தவர் தந்நிலையினின்றும் மாறுவது காணேம்! காணேம்!! ஊணர் மகம்மதீயர் முதலியவர்களில் அவரவர் சொந்ததருமங்களிற் பிறழ்ந்து நடப்பவர் ஏகதேசத்தினும் ஏகதேசம். நம்மவர்களில் நம்மசொந்த தருமங்களைத் தழுவிநடப்பவர் ஏகதேசத்தினும் ஏகதேசம். பிறமதத்தவர் தங்கள் நிலையின்மாறுமைக்கும், நம்மவர் தங்கள் நிலையின்மாறுகைக்குங் காரணத்தை நோக்குங்கால் பிறருடைய ஆசாரங்கள் யுக்தமும், நம்மாசாரங்கள் அயுக்தமுமாயிருத்த லென்பார்போலும். இவற்றைக்காட்டினும் மிருகங்களினசாரம் அதிகயுக்தமாய்க் காணப்படலால், இன்னுங்கொஞ்ச காலத்தில் அப்படியும் அவலம்பிக்க வரும்போலும்.

இப்படிப் பாவிசர்களும், பிரபுக்களுந் தமோற்றத்தை யடைந்து கெடுவதெல்லாம் இயல்பினமைந்திருக்கும் நல்லவாசனையை யொழித்துக் கொண்டமையேயன்றி வேறில்லை. ஆகையால், மேல்நியாயங்களை யினிதுபரியாலோசித்து யுக்தப்படி யொழுகவேண்டுமென்பது தெளிக. எனவே, வயிற்றுவித்தையோடு ஒழுக்கவித்தையுங் கற்கவேண்டுமென்பது பெற்றும். இப்படிப்பட்ட சிறுவர்களும், பிரபுக்களுமே யிதற்குமுன்னும் நந்தேசத்தி லிருந்ததுண்டாயின், ஆகாயத்தையளாவிய நிலைகளையுடைய கோபுரங்களால் விளங்கும் நம்மாலயங்களும், அவற்றிற்கான ஏர்ப்பாடுகளு முண்டாயிருக்குமா? தெய்வத்தின் பேர்சொன்னால் ஓர்காசும் கையினின்றும் பெயராத ஓளதார்யப் பிரபுக்கள் காலமிதுவாதலால். இக்காலத்துப்பிரபுக்களும், சிறுவருமென்னை முற்காலத்தவரைக் காட்டிலும் விவேகிகளா? முன்னில்லாதவிவேகமா இப்போது நம்மதேசத்தில் வந்துகுடிபுகுந்தது? அவிவேகமேவந்து குடிபுகுந்தமையால் விவேகம் ஒளிக்கவிடந்தேடிற்று. நம்மபூர்வீகர்கள் புத்திவிசாலத்தைக் காட்டுதற்கு அவர்களால் கட்டப்பட்ட ஆலயாதிகளே போதுமான நிதரிசனமாம். அவ்வாலயங்களிப்போது நம்ம தேசத்தி லில்லாவிட்டால் நம்ம ஆசாரங்கள் செத்தவிடம் புன்முளைத் திருப்பதில் என்னதடை? ஊணபாடையைக்கற்றுச் செல்வத்தை யார்ச்சித்த பிரபுக்களில் தங்கள் சமயாசாரங்களில் அப்பொருள்களை வினியோகித்தவர் இன்னார் என்றுசொல்லுவதற்கு யாவருளர்? ஊணர் மகம்மதீயருள் எவ்வளவு செல்வமுடையவராயிருப்பினும், தங்கள் சமய நிலைகளில் அபிமானம்விடாமல் அன்பு பாராட்டித் தங்கள் பொருள்களைத் தத்தஞ் சமயாசாரவிசேஷங்களில் வினியோகப் படுத்தாதவர் வெகு சிலர். அவர்கள் தங்கள் பாஷைகளையும், சமய நூல்களையும் நன்கு பயில்வதாலும், அன்னபயிற்சி யுடையார்மாட்டு விடாப்பழக்கம் பற்றி வருதலாலும் அவர்க்குத் தங்கள் சாதிசமயாசாரங்களில் ஊக்கம் மாறுமை வெளிப்பட்டது.

நாத்திகவிசாரத்தில், ஊணர் ஆசாரங்களை யவலம்பித்து விவகரித்ததென்னையெனின், அவராசாரங்கள் ஆத்திகம்போல்வதொன்முகக் காணப்படினும், அவை யுண்மைவிசாரத்தில் நாத்திகமேயாய் முடிதலினென்க. கேவலம் நாத்திகர் கொண்டுவாழும் ஆசாரங்களும், அவர்களாசாரமும் பெரும்பாலு மொத்திருத்தல்காண்க. சிறுபான்மையே நாத்திகர்க்கு வேறுபட்ட வுண்மையால், அவரும் நா

த்திகராகவே நம்ம சித்தாந்தத்தை நோக்க எண்ணப்படுவர். அவர்கள்கடவுளை மாத்திரம் அநாதி நித்தமாக வொப்புக்கொண்டு ஆன்மாவையும், பாசத்தையும் இடையில் தோன்றிய ஆதியாக வொப்புக்கொண்டமையால், ஆதியுடைய பொருள்கள் அந்தத்தைப்பெறுதல் திண்ணமாதல் கொண்டு, பாசபசுக்களுக்கு அநித்தங் கூறுந்தன்மை வெளிப்பட்டது. அவரப்படியுங் கொள்ளாது நரக சொர்க்கங்களில் பசுக்கள் நித்தமாய்க் கிடப்பரென்றுங் கூறுகையால், நித்திய நரகசொர்க்கங்களை யநுபவிக்க நித்தியமா யிருக்கு முயிர்களை ஆதியென்று கூறுதலடாது. அன்றியும், நித்தியமான நரகத்தை ஆன்மா நித்தியமா யிருந்தனுபவிக்க வருங்கால், கடவுளொருவருண்டென்பதற்கு இடமேயில்லை. கடவுளையொருவ னுண்டென்று கொள்வதெல்லாம் சுகத்தின்பொருட்டே யாதலுண்மையாகச், சதாநிரயத்தி லழுத்துமொரு பொருளுண்டெனில், அதைக்கடவுளென்று கூறுவதைக் காட்டிலும் வேறொரு கசுமலமென்று கொள்வது அதிககுணமாம். இன்ன ஆபாசஞான விவேசனத்தால், இந்தமார்க்கம் கடைசியில் நாத்திகமேயாய் முடிதல்காண்க. பாசபசுக்களை இடையில் வந்தனவாகக் கொள்கையில், இடையில்வந்தன முன்னில்லாமையாலும், பின்னழிதலாலும் முன்னும் பின்னுமில்லாத நாத்திகப் பொருள்களே யாயின. இல்லாத பாசபசுக்களை யுண்டாக்கினமையாலும், உண்டாக்கினபிறகு நித்தியநரகத்தில் விடுத்தலாலும் பயனற்றசெயலும், கொடுஞ்செயலுமுடைய வொருமூடனேடுவமிக்குந்தன்மை வெளிப்படலால் அன்னபொருந்தாச் செயலுடையதோர்பொருள் கடவுளாதல் செல்லாமையின், அவர் கூறுங்கடவுளும் நாத்திகப்பொருளாய் முடிந்தது. ஆகவே, சொன்மாத்திரத்தால் கடவுளுண்டென்பதும், பாசமுண்டென்பதும் பசுவுண்டென்பதுமேயன்றி, உண்மையில் அவற்றை யில்பொருள்களாகக்கொண்டவோர் துணிபினதாகவே அவர்மதம் வெளிப்பட்டமைகாண்க. இன்ன ஆபாசங்கள் பலவுளவாகலின், முற்றுணர்ச்சியில் இது நாத்திகமாவதில் எவ்வளவுந் தடையின்றாம். இது உண்மையில் நாத்திகமும், விவகாரத்தில் ஆத்திகமுமாய்க் கொள்ளவருந்தன்மையால், நம்மதேசத்திலுள்ள மாயாவாதம் போல்வதொன்றாகவுங் கொள்ளப்படும். இவர்கள் ஒருவர்க்கொருவர் அண்டை அசல் வீட்டுக்காரர்களாகையால், இன்னோர்செயல்யாவும் அசப்பியமே யாதல் காண்க.

ஊண பாடையைக் கற்றுவரு நம்மவர் அவ்வூண சாத்திரங்களில் அபிருசிமேலிட்டு அவர் நூல்களையும், அவ்வூணபண்டிதர்களையும் பழக்கங்கொண்டு வருங்கால், அச்சம்பந்தமேலீட்டால் அந்தஞானங் கைவருமென்பது திண்ணம். மேல்யாம் விளக்கிக்காட்டிய விசாரமுகத்தால், அதுகேவலம் நாத்திகத்திற் செலுத்துமென்பதற்கேற்ப, அவர்களிற்பலர் அவர்மதநூல்களில் முன்னொடு பின் முரணவாவது உண்டென்று கூறியகடவுளை மறுத்துக் கேவலம் நாத்திகராய்த் திரிகின்றனர். அன்னோர் நூல்களையும், அவர்களையும் பழக்கங் கொள்ளுங்கால் தெய்வ மொன்றுண்டென்று சொன்மாத்திரமாய்க் கூறித்திரிதலையும் விட்டு, அன்னசிரோமணிகளைப் போலவே தெய்வம் என்பது மொன்றுண்டா ? தெய்வமென்றாலென்னை ? என்று பரிகசிக்க ஏன்எழமாட்டார்கள் ? அது சித்தித்தபின்னர், தாயேது தந்தையேது நானேது நீயேது என்றும் ஏன் பிரசங்கிக்காமற் போவார்கள் ? இன்னவியல்கொண்டு விளங்கும் பிரகிருதாசாரத்தில், நம்மதோழர் பலர் கெடுகின்றாராகையால், அவர்மாட்டுள்ள நட்புரிமையால் இன்னுங் கூடியவரையில் பிரவசனஞ்செய்வாம்.

இவ்வாபாசஞானம் ஆங்கிலேயநாட்டிற் கொஞ்சம் தலையெடுத்திருக்கின்றது என்று யாம்மேலே கூறினோமாகையால், அதன் பிரயோசனத்தைச் சற்றேவிசாரிப்பாம். அவ்விடத்தில் அநேகபண்டிதர்கள் கல்விகேள்விகளில் வல்லவர்களாயிருப்பினும், ஆண்டு அவலம்பிக்கப்பட்டுள்ளமார்க்கம் கேவலம் அஞ்ஞானகிருதமாதல்திண்ணமாகையால், ஆபாசத்தி லாபாசமாகத் தற்போதசமாஜந் தலையெடுக்க நேர்ந்தது. எனவே, அங்குள்ளவரிற் சில பண்டிதர்கள் கேவலம் தேகாத்மவாதிகளாய்த் திரிகின்றாரென்பது வெளிப்படை. இத்தற்போதத் தலைவர்கள் தந்தற்போதத்தைத் திரட்டிச் சிற்சில பத்திரிகாரூபத்தாலும், நூற்பிரவசனத்தாலும் வெளியிட்டு வருகின்றார்கள். நம்மிந்து பாலிசர்களிற் சில கேள்வியில்லாத பிள்ளைகள் மேல் யாம்காட்டிய நியாயத்திற்கேற்ப அவற்றை யப்பியசித்துவரு மவதிக்குள்ளாகி, நல்லவாள், பெரியவாள் என்னும் வரன்முறைகளைக்கடந்து தம்மிச்சைபோனவழி விவகரித்துக்கொண்டு தாம்கெடுவதன்றி மற்றைச்சிறுவரையுங்கெடுக்க முயன்று(தெய்வமிகழேல்) என்னும் ஆணையையுங்கடந்து திரிகின்றனர். இவர்களே (முலையுண்ணிநீருண்ணு மோட்டெருமை மூடர்,சலமின்றிச்சந்துரைப்பார்தர்க்கர்,பலதாரை,வட்டிலிலேபோலுமிவர்மா

யோகவாசகத்தைக், கிட்டினாகங்கிடீர்)என்று நம்மஆசாரியர்கள் கட்டளையிட்டுள்ள வாக்கியத்திற்போந்த மெய்யதிகாரிகளாவர். இன்ன ஆபாச குணக்ஞானை முன்னீடாகக் கொண்டு விவகரிப்பது கஷ்டம் கஷ்டம்!! ஆகவே, அன்னோர்செய்யும் இந்திரசாலத்தைக்கண்டு நம்மதோழர் பலரும்பிரமியாத வண்ணமே யாமீண்டுப் பிரவசனிக்கப் போந்ததெனவறிக.

இவ்வாபாசகர் காணப்பட்ட பிரபஞ்சமொன்றே சத்தியமெனவும் ஆன்மாவாவது, கடவுளாவது உண்டென்பது தவறெனவும் புலம்பாநிற்பர். இதனால், (உலகத்தாருண்டென்ப தில்லென்பான்வையத்-தலகையா வைக்கப்படும்) என்னுந்திருவாக்காற் பழிக்கப்பட்டலகையாவரென்பது திண்ணம். உலகம்= உயர்ந்தோர் என்று பரிமேலழகர் கூறியிருத்தலின், கடவுளில்லையென்று சாதித்துக் கூறும்நியாயமேவீட்டால் யாமே அவ்வுயர்ந்தோராதல் ஏன்கூடாது என்பர். உலகம் =உயர்ந்தோர் என்பதைப் பரிமேலழகர் திருவாக்காற் கொண்டபடியே அவ்வுயர்ந்தோ ரிவரென்பதும் அவர் திருவாக்கானே பெறல்வேண்டும். தீயவொழுக்கங்களுக்கு நிலைக்களமாய் விளங்கு மத்துன்மார்க்கமே உரையாசிரியர் பிரவசனத்தாலும், நூலாசிரியர் திருவாக்காலுங் கடியப்பட்டிருத்த லுண்மையாக, அன்னோர் திருவாக்கைத் தமக்காதரவா யெடுத்தாள்வது விளக்கில் விழுந்தவியும் விட்டிலின் கதியாமென்க. நியாயமின்றி மூடத்தன்மையால் விவகரித்தாலன்றோ யாம் அலகையாதல் சாலுமெனின், நியாயமென்றுலென்னை? ஒருவன் அறிவு விளங்கப்பெற்றநாள் முதல் நேற்று விளங்கியது இன்றும், இன்று விளங்கியது நாளையும், மாறுபட்டுவரும் அநுபவத்தையேன் சிந்தித்திலர்? மூன்றுகாலத்து மொன்றிலொன்று விகற்பித்தெழுந்த வொருவனுக்கு எதுநியாயம்? அந்தத்தக்காலத்தில் அதுவதுவே நியாயமாய்க் கொள்ளவருமன்றோ? முன்னையது பின்னும், பின்னையது அதற்குப்பின்னும் பூர்வபட்சமாதலால், அவனே தன்னை மறுத்தவனாகிறானன்றோ? அவன் பின்னர் கொள்ளப் போவதையே முன்னவசரங்களில் மற்றொருவர் சொன்னால் அவன் கேட்பானா? அவன் கேளாமைகொண்டே இடித்துக்கூறிய பெரியோர்சொல் அகௌரவத்தையடையுமா? இந்த நியாயத்தால் எது நியாயமென்று கொள்ளற்பாலது? இவற்றையுணராது எமக்கே நியாயந்தெரியுமென்று வாய்ப்பறையடித்தல் யாண்டிசையும்? உல

கில்யார்தான் அநியாயஸ்தர்?முடிச்சவிழ்க்கிறவனும் நியாயஞ்சொல்லத் தெரியாதவ னல்லவாகையால்.

உயர்ந்தோர், தாழ்ந்தோர் என்னுஞ் சொற்பொருள்களை நோக்கின் உயர்ந்தபொருளோடும், தாழ்ந்தபொருளோடுஞ் சம்பந்தித்தவர் என்று வெளிப்படுகின்றது. மக்களுள் உயர்ந்தோருந் தாழ்ந்தோருமாகவே யிருக்கக்காண்டலின்,மக்கள் யாவரும் உயர்ந்தோருமல்லர். மக்கள் யாவருந் தாழ்ந்தோருமல்லர். உயரவுந்தாழவும் வருந்தன்மை அவரவர் சாரும்பொருள்களி னுயர்வுதாழ்வுகளா லுண்டாவதாய் நிச்சயிக்கப்படுகின்றது. நிலத்தியல்பால் நீர் திரிந்தது போல், இனத்தியல்பால் மாந்தர்க்கறிவு திரியும் என்னும் பிரமாணமே சான்றெனவறிக. இதனால் மக்களுக்கில்லாத வுயர்வு தாழ்வுகளை அவர்களுக்குக் கொடுக்கு முயர்வுதாழ்வுடைய பொருள்கள் மக்களுக்கு வேறுகவுண்டென வெளிப்படலால், அவ்வுயர் பொருள்கடவுளும், தாழ்பொருள் மலமுமாதல்சாலும். கடவுளிடம் வகிக்கும் பற்றின்தாரதம்யங்களால் உயர்ந்தோர் தாரதம்யமும், மலத்திற் சாரும் பற்றின்தாரதம்யங்களால் தாழ்ந்தோர் தாரதம்யமும் வெளிப்படுமாற்றால் கடவுளிடம் மிக்க பற்றேறினோர் மிகவுயர்ந்தோரெனவும், மலத்தின் மிக்க பற்றேறினோர் மிகத்தாழ்ந்தோரெனவும் பெறப்படுகின்றது. இந்தவிசாரத்தால் கடவுள் சம்பந்தம் அற்பமுமெய்தப்பெறுத மலத்திற் பெரியராகிய வவ்வாபாசகரை யுயர்ந்தோரெனல் யாண்டமையு மென்பதை யூன்றிவிசாரிப்பாராக. உலகம்= உயர்ந்தோரென்னும் பொருளேகாடி அங்கீகரிக்கப்பட்ட பரிமேலழகர் கூற்றின்படி உயர்ந்தோரினத்தில் அவர்க்கிடங் கிட்டாமையால், உயர்ந்தோர் என்னும் பொருளேத்தரு முலகத்தா ருண்டென்பதையில்லையென்று கூறவந்த அவ்வாபாசகர் அலகையாதல் திண்ணம்! திண்ணம்!!

ஆயின், சிவனில்லையென்று வைணவரும், விண்டுவில்லை யென்று சைவரும், இரண்டு மில்லையென்று ஏகான்மவாதியரும் இப்படியே பலசமயிகளுஞ் சொல்லிவருவதால் ஒருவருண்டென்பதை மற்றையரில்லையென்பது கொண்டு யாவரும் அலகையாவரே யென்பர். சிவனையாவது, விண்டுவையாவது, ஆன்மாவையாவது, மற்றைப் பொருள்களையாவது அவ்வாபாசகரைப்போ லில்லையென்பா ரொருவருமிலர். யாவு முள்பொருள்களாகவே கொண்டு ஒன்றிலொன்று தாரதம்யங்கூறுவர். இல்லையென்பதற்கும், தாரதம்யங் கூறுவதற்

கும் வெகு தாரதம்ப முண்டென்பதை யோசிப்பாராக. இவருளொருவரும் இல்லையென்னும் வாதிகளல்லாததுகொண்டு இல்லையென்றுகூறு மவ்வாபாசகரே அலகையாதல் சாலும்.

உலகத்தாருண்டென்பதை யில்லையென்பதுபோல், இல்லையெபதை யுண்டென்பவனு மலகையாதல் சாலுமென்னு நியாயத்தால் முன்காணுதவொன்றை நூதனமாய்க் கண்டுரைசெய்வாரும் அலகையாவரேயென்பர். அற்றன்று. புகைவண்டி முதலியன முன் காணப்படாமை மாத்திரமேயன்றி அவை அபாவப் பொருள்களன்ரும். இருந்தனவே வெளிப்பட்ட புதுமைகாண்க. உலகத்தாரில் பொருள்களாகத் துணிந்த முயற்கோடு கானனீர், ஆமைமயிர் முதலியன வுண்டென வொருவன்சொன்னுல் அவன் ஏன் அலகையாகான்? இத்திட்டாந்தவாயிலாய் இல்லாத தொருகாலத்து முண்டாகாதெனவும், உள்ளதொருகாலத்து மில்லாததாகாதெனவும் நாட்டப்பட்டது. முயற்கோடு முதலியவற்றை யுண்டென லமையாததுபோல் கடவுளை யில்லையென்ற லடாதெனவறிக.

இனி, யாம் அலகையாதல் தவறுஎன்று அவர் கூறப்போந்தமையில், யாம்என்பதற்குப்பொருளாய்நிற்பதெது?எம்மகக்கருவி, புறக்கருவியென்றெழும் பிரயோகங்க ளுளவாகையால், எம்ம எனவும், எமக்கு எனவும் போந்த பிரயோகங்களுக்கு நிலைக்களமான பொருள்யாது ? எம்கருவி யென்றதில் எம்என்பதற்கு உடைய பொருளும்,கருவியென்பதற்கு உடைமையும் பெறப்படுதலால்,தேகாதிகளாகியவுடைமைகளை யுடையவன் யாவன் ? என்வீடு, என்மனைவி, என்காணி என்று கூறுகையில் வீடு, மனைவி, காணி யென்பவற்றிற்கு என் என்றெழுமொருவன் வேருனற்போல, என்கை, என்கால், என்மனசு என்கையில், கை, கால், மனசுமுதலியவற்றிற்கும் அவன் வேருதலுண்மை. தேகாதிகளைக்காட்டிலும், வேறு பொருளுண்டெனக் கொள்ளாத பேய்கள் எம் எனவும் எமக்கு எனவும் பிறர் கூற்றை யவலம்பித்துரையாடல் என்ன பேதமை ?

இக்கருத்தேபற்றித் தேகம் சடமாதலால் ஒன்றையும் விவகரியாது எனவும், தேகி அவர் கொள்கையின்படிப் பூதக்கலப்பாலுண்டாகிய குணமே யாதலால் அதுவும் சடமாகி விவகரிக்க மாட்டாதெனவும், பின் விவகரித்த பொருள்யாதெனவும் நம்மவர் கேட்கும் வினக்களுக்கு அவர்கூறும் விடையாது ? குணியினின்றுங் குண

த்தைப் பிரிக்கப்படாமையால் அப்படி விவகரித்து நிற்பது தேகியா கிய குணமுமல்ல, தேகமாகிய குணியுமல்லவென்று கூறுவரேல், இவ்விரண்டுமல்லாத வேறு பொருள்யாதோ விவகரித்து நிற்பது ? இவ்விரண்டைக் காட்டிலும் வேறுபொருளைக் கொள்ளாத வவர் மதத்தில் விவகரித்த பொருளை யெங்கேகண்டு பிடிப்பார்கள் ? தேகத்தைக்குணி யென்பதும், தேகியைக் குணமென்பதும் எம்ம சித்தாந்த மன்றுகலின், அவற்றைப் பிரிக்கப் படாதென்பதும் பிழைபட்டழியும். ஆன்மா தேகங்கடோறுந் திரிந்துவருதல் சத்தியமாகையால். தேகம் சடமாதலால் அதன் குணமுஞ் சடமாதல் திண்ணம். குணம் சடமானபோது அது ஒன்றினையுமறியாது. அறியாததாகிய குணத்தை அறிவாயுள்ளதேகியாக மயங்குவது மலவுறைப்பெனவறிக. தேகிசித்தும்,தேகம் அசித்துமாயிருப்பதால் அவைகுணியுங் குணமுமாகா. தேசி, தேசம் என்கையில் தேசிகுணியும், தேசம்குணமுமாகாமையால். குணம் குணியென்பதுதாதான்மியசம்பந்தமும், தேசம்தேசியென்பது பரிக்கிரகசம்பந்தமும் பற்றியியங்குமுறைமைகாண்க. இந்தவிசாரத்தால் தேகியென்பது, தேசத்துக்கு வேறாயிருக்குந் தேசியைப்போல், தேகத்துக்கு வேறாயிருப்பதொரு பொருளென்று நாட்டப்பட்டது.

சுண்ணத்திற்கும், மஞ்சளுக்குந் தனித்தனியில்லாத செந்நிறமாகியகுணம் அவைகலந்தபோ துண்டாகவில்லையா ? அதுபோல் பூதங்கள் நான்கில் ஒன்றற்கேனு மில்லாதவறிவு அவை கலந்தபோதுண்டாமெனின், இல்லது வாராது, உள்ளதுபோகாது என்றபடி அவ்விரண்டினிடத்து முளதாகிய செந்நிறமே யுளதாயிற்று. இல்லாததே யுளதாயிற்றெனின், கொட்டியுஞ் சுண்ணமுஞ் சேர்ந்தபோது அச்செந்நிறம் ஏன் உண்டாகாது ? ஆகவே, தனித்தனியில்லாத சிவப்பு நிறமென்பது விசாரஹீனமாதலறிக. பாலினிடத்து முன்காணுதநெய்யும்,விறகினிடத்து முன்காணுததீயும் அவற்று ளில்பொருள்களாதல்யாண்டிசையும்? உள்ளபொருள்களே யுண்டாயினமைகாண்க. அன்றியும், சுண்ணமும்சடம். மஞ்சளும்சடம். அவற்றாலுண்டாகிய சிவப்புநிறமும் சடம். சடத்திற் சடமுண்டாதல் சுபாவம். அவர் தேகியாகக்கொண்டது சித்தாகையால் அது சடத்திற் காரியப்படுவது எப்படி ? இதற்குச்சமாதானம் ஆங்கிலேயநாட்டி லாடம்பரஞ்செய்து திரியும் அன்னோராங்கிலேய தேசிகரைக்கேட்டு மகிழ்வாராக. சடத்திலேதானே சித்துமுதிக்குமெனின், அதற்கு அவர்

காட்டும் அநுபவப் பொருள்யாது ? அவர் சுண்ணத்தையும், மஞ்சளையுங்கூட்டிச் செந்நிற முண்டாக்குவதுபோல் எந்தெந்தப் பொருள்களைக் கூட்டி அறிவையுண்டாக்குவார் ? எம்மோடு வாதத்திற் றலை யுடைத்துக்கொள்வதை விட்டு அறிவாகிய ஆன்மாவைமாத்திரம் காட்டுச் சரக்கையெல்லாங் கூட்டித் தரையிலேதானே யுண்டாக்கிக் காட்டவல்லரேல் அன்று அவர் சமயம் நிலைக்கும்! நிலைக்கும்!! அன்னோர் பிரத்தியட்ச வாதிகளாகையால் அவர்கள் சித்தாந்தத் துண்மையைப் பிரத்தியட்சத்திற் காட்டினாலல்லது அவர் மறுபடியுந் தங்கள் தலையை வெளியே நீட்டுவது கேவலம் அசங்கதமென்க. ஓர் சிறிய எறும்பை மாத்திரம் சிருட்டித்து விடட்டும் பார்ப்போம். அது செய்யவே வழிதேடுகின்றார்போலும்.

இதுகாறும் விவகரித்த நியாயத்தால் தேகத்துக்கு வேறாக ஆன்மா இல்லையென்னுந் துணிபு துணிக்கப்பட்டதுபோல், தேகத்துக்கும், ஆன்மாவுக்கும் வேறாய்க்கடவு ளில்லையென்பதும் விவகாரத்தி லிழுக்கடைந்தொழியு மென்பது திண்ணம். சூரியனுடைய வொளி யுதவியின்றிக் கண்ணொன்றையுங் காணாதவுண்மையால், திருவருளுதவியின்றி ஆன்மா வோரியக்கத்தையும் பெறாதென்பது சத்தியம். இவ்வுண்மைகளைச் (சிவபாரம்யப்பிரதரிசினி) யில் விளக்கியிருப்பதனாலுங் காண்க. பூதசாத்திரத்திற் புஞ்சங்களாமெனவ மஞ்சளுஞ் சுண்ணமுஞ் சேர்ந்தமாட்சிகூறி மாழ்கியதுபோல், திருட்டிசாத்திர பரிஞான வள்ளல்களாமெனச் சூரியனொளியுதவி கண்ணுக்குவேண்டா மென்பார்போலும். சூரியனுதவிவேண்டாதவன் கண்ணில்லாதவனே யாகையால், திருவருளுதவி வேண்டாதவருங் கண்ணில்லாதவரே யாவர். ஒளியுதவி யின்றியே யாம் இரவில் சஞ்சரிக்கின்றோமெனின், அலகைத்தன்மை யுடையாரென்பது பெறப்படும். ஆண்டும், இருள் கண்ணுக்குக் காட்டாய் நின்றதென வறிக. தானே கண்ணொன்றையுங் காணாதன்மை யுண்மையால். கூகை முதலியன இருளைக் கண்ணுக்குக் காட்டாகப் பெற்றியங்குந்தன்மை யுண்மையால். ஒருசகாயமின்றிக் கண்ணொன்றையுங் காணாது என்னுமுண்மை மறுக்கப்படாதவரையில், கடவுளுதவியின்றி ஆன்மா தலையெடுக்காது என்னுந் துணிபு தாழாது! தாழாது!!

இன்ன சமாதானங்களைப் பரிசீலிக்கும் புண்ணியமிலராய், ஆத்திகர் கேள்விக்கு யாம் விடைசொல்லத் தெரியாமைகொண்டே

ஆத்திகர்கொள்கை சித்தாந்தப் படமாட்டாதெனவும், ஆத்திகர் தங்கள் சித்தாந்தத்தை நியாயஞ்சொல்லி நிலைநாட்டினுல்தான் நாத்திகங் கழலுமெனவும் அவ்வாபாசகர் கூறித்திரிவர். உலகமடங்கலும் நிறைந்திருக்கு மார்க்கங்கள் யாவும் ஆத்திகசம்பந்த முடையனவே யாக, யாம் எம்ம ஆத்திகத்தை நூதனமாய் நாட்டுவதற்கு ஆவசிகம்யாது? நெற்பயிரைச் சூழ முளைக்கும் புல்பூண்டு முதலியவற்றைக் களைந்தெறிவதுபோல், அவராபாச நெறியாகிய நாத்திகத்தைக் களைவது எமக்குற்ற தொழிலாம். ஆகவே, அவர்மதத்தை அலைத்தழிக்க யாம் வினுவிநிற்பது யுக்தமாம். யாம் வினுவுங்கால் அவைகட்கு விடைசொல்லத் தெரியாமையால், அவர் சமயமாகியகளை பறிக்கப்பட்டழியும். அவர் சமயம் பாழ்படவே, (இயல்பென்றுந் திரியாமலியமமாதி யெண்குணமுங் காட்டியன்பாலின்பமாகிப்,பயனருளப் பொருள்கள் பரிவாரமாகிப் பண்புறவுசௌபான பட்சங்காட்டி, மயலறுமந்திரஞ் சிட்சை சோதிடாதி மற்றங்க நூல்வணங்க மௌனமோலி, யயர்வறச்சென்னியில்வைத்தி ராசாங்கத்திலமர்ந்ததுவைதிகசைவ மழகிதந்தோ) என்னும் பிரமாணப்படி யெக்காலத்தும் அழியாததாகிய எம்ம ஆத்திகம் நிலைபெற்றே நிற்கும். ஆகவே, அவர் நாத்திகபோதந் தலைகாட்டுந்தோறும் ஓந்தித்தலையெடுப்பாய் நசுக்கப் பட்டழியும்,

நம்மாசாரியர் திருவாக்கொன்றை யீண்டுப் பரியாலோசிப்பாம். (புறச்சமயநெறிநின்று மகச்சமயம்புக்கும் புகன்மிருதிவழியுழன்றும் புகலுமாச்சிரம, வறத்துறைகளவையடைந்து மருந்தவங்கள்புரிந்து மருங்கலைகள் பல தெரிந்து மாரணங்கள்படித்துஞ், சிறப்புடையபுராணங்களுணர்ந்தும்வேதச் சிரப்பொருளை மிகத்தெளிந்துஞ் சென்றுற்சைவத், திறத்தடைவ ரிதிற் சரியை கிரியாயோகஞ் செலுத்தியபின் ஞானத்தாற் சிவனடியைச்சேர்வர்) என்னும் பிரமாணத்தால் பதிஞானங் கிட்டுவது பரிபாகிகட்கேயன்றி, அன்யத்திரா சித்தியாதென்பது நம்ம சித்தாந்தமாகலின், புறப்புறச்சமய மாறனுளொன்ருகிய உலகாயதத்தை யவலம்பித்துத் திரியுமன்னேர்க்கு நம்ம சித்தாந்தத் துண்மையை யுணர்த்தப் படாதெனவும், அப்படி யுணர்த்தினும் அது பயன்படாதெனவும், வெளிப்பட்டமை காண்க. எமக் கிவ்விவகாரம் அவ்வாபாசகரை நோக்கியன்ருக வெளிப்படலால், அவ்வாபாசக் குழியில் நம்மவர் விழாதபடிக்கு இதிற்போந்த நியாயங்களை யொரு தரத்துக்குப் பல தரம் ஆசக்தியோடும் சிந்தித்து உண்மை கடைப்பிடித்தொழுகுவாராக.

அவ்வாபாசகர் தெய்வச் செயலொன்றுமில்லை யென்பதை விளக்குதற்பொருட்டு வினவுங் கேள்விகளைச் சற்று விசாரிப்பாம். இடி விழுகிறது கடவுள் செயலானால், அவர் செயலொருவராலுந் தடுக்கமுடியாது என்னும் ஆத்திகர் அதைக் காந்தத்தைக்கொண்டு தடுப்பதென்னை யெனவும், அப்படியே பேதியுண்டாகிறபோதும், பெசலடிக்கிறபோதும் முறையே ஔடதத்தைக்கொண்டும், பராமிடர் என்னுங் கருவியைக்கொண்டும் அவற்றினின்றும் மீள்வதென்னை யெனவும் பலவாறு பரிகசிப்பர். அவர் பரிகாசம் பல்லையிளித்துக் கொள்ளும்படியான சமாதானங்களைப் பரியாலோசிப்பாம். இடியைத் தங்கள் சத்தியாற்றடுக்க முயல்பவர் காந்தத்தைத் தேடுவதென்னை? அக்காந்தம் யார் வீட்டுடைமை? அது இல்லாமலே அவர் ஏன் தடுத்துக்கொள்ளக்கூடாது? இடியேவிழாமல் அவர் ஏன் தடுக்கக்கூடாது? அதவா அவர் காந்தத்தைக்கொண்டு தடுக்கும்போதும் சிலசமயங்களில் அவர்க்கு அது கூடிவராததென்னை? அவர் நடுவழியில் போம்போது அவர் தலையி லிடிவிழுந்தால் என் செய்வார்? அவர் சாமர்த்தியம் கொஞ்சம் வெளிப்படட்டும் பார்ப்போம். இப்படியே, அவர் பேதிகண்டகாலத்து மருந்துண்பதெற்றுக்கு? மருந்தின்றியே அதையேன் தடுத்துக்கொள்ளக்கூடாது? நோயே யுண்டாகாதிருக்க ஏன் செய்துகொள்ளக் கூடாது? அவர்க்கு நடுவழியில் பேதிகண்டால் என்செய்வார்? மருந்துண்டும் அவர் சாவதென்னை? எங்கே அவர்திறம் வெளியாகட்டும் பார்ப்போம். இனிப் பெசலடிக்கிறபோது அவர்க்குப் பராமிடர் என்னுங்கருவியேதுக்கு? அக்கருவியின்றியே அதை ஏன் அறிந்து கொள்ளக் கூடாது? பெசலையே அடிக்கவொட்டாது ஏன் தடுக்கக்கூடாது? அதில் தப்பிப்பிழைக்கலாமென்று கப்பலைக் கடத்திக்கொண்டு செல்லுகையில் நடுவழியில் கப்பல் உடைந்தாலென்செய்வார்? எங்கே அவர் தலை நீட்டட்டும் பார்ப்போம். அன்றியும், அன்னகாலங்களில் அவர்க்குப் பித்தேறியிருந்தாலென்செய்வார்? அவர்க்குக் கண்கெட்டிருந்தாலென்செய்வார்? அவர்க்குக் காதுகேளாதிருந்தாலென்செய்வார்? அவர்க்கு வாயடைத்திருந்தாலென்செய்வார்? அவர்க்குக் கையுங்காலு முடமாயிருப்பி னென்செய்வார்? அறியவும், காணவும், கேட்கவும், பேசவும், பற்றவும், நடக்கவுமாகிய வியக்கங்களின்றி யொருசாதனமு மவர்க்குண்டாகாதே! அவர்க்குப்பித்தும், குருடும், செவிடும், கைகால் முடமுமாயின் மேல்வி

பத்துக்களில் அவர் எப்படித் தப்புவார் ? யோசித்துச் சொல்லட்டும் பார்ப்போம். பிறர் தடுத்தலா லெனின், அவரும் அப்படியாயின் என்செய்வார் ? ஆகவே, அவரவர் கன்மத்தளவாய்த் தனுகரண புவனபோகங்களை மாயையிலேநின்றுங் காரியப்படுத்தி அவராணவ பாச மறும்பொருட்டுப் பெருமான் செய்யுமுறைமை யின்னபடித் தென் றன்னவன் பொன்னடிக் கன்புசெலுத்தி அறிந்து பிழைப்பார்களாக. நம்பரமசிவன் செயல்யாவும் உயிர்கள்பொருட்டேயாதலால் அவரவர் கன்மத்தளவா யொன்றைச் செய்தலும், மீண்டும் அதனைத் தவிர்த்தலும், அவர் கடமையாதலறிக. ஆகவே, அவர்செயல் நம் கன்மத்துக் கேற்ப அவரால் தடுக்கப்படுமேயன்றி மற்றெம்மாலும், பிறராலும்; யாராலுந் தடுக்க முடியாது ! முடியாது !!

இப்படியே, அந்நாத்திகப்பாலிசர் வினவித்திரியும் வினுக்களைச்சற்று விசாரிப்பாம். உலகத்தைக் கடவுளுண்டாக்கினு ரென்றால், அக்கடவுளை யுண்டாக்கினவர்யாவர் ? அவரை யுண்டாக்கினவர் யாவர் ? என்றின்னபரியாசம் பேசுவார்கள். இருட்டறையிற் கிடக்கும் பொருள்களைக் கண்களுக்குக் காட்டுவது ஒளியேயாக, அவ்வொளியைக் காட்டுவது வேறெந்த வொளியாக அவர் கண்டார்களோ அறியேம். தீபத்தைக் கொண்டு தீபத்தைத்தேடுவது அமையாமைபோல் கடவுளை மற்றொருகடவுள் உண்டாக்குதல் அமையாதெனவறிக. கடவுள் உலகத்தை யுண்டாக்கினமை தான் நிமித்தனுயிருந்தாகையால் தீபதிட்டாந்தம் எப்படிப் பொருந்தும் ? மாயையிலே நின்றும் உலகத்தைக் கடவுள் காரியப் படுத்தியது போலத் தீபம் எதிலே நின்றும் எதனைக் காரியப் படுத்திற்று ? எனின், அப்பொருள்கள் புலப்படாமையினின்றும் புலப்பாட்டைக் காரியப்படுத்தினமைகாண்க. அன்றியும், அசேதனமாகிய மாயையே யுலகமாகக்காரியப்பாட்டை யடையுமன்றிச் சேதனமாகிய ஆன்மாவாவது, கடவுளாவது காரியப்பாட்டை யொன்று லடையாதெனவறிக. இவ்வுண்மை விசாரமின்றி வீணே வினவித்திரிவது பாலிசவிகார மென்க. இவர் வாயடங்கும் பொருட்டுப் பின்வினுக்களை நம்மவர் கேட்கக்கடவர். உலகம் சுபாவமா யொருவரா லுண்டாக்கப்படாது தானே யுளதெனின், அது எங்கே யுள்ளது ? மண், சலம், தீ, காற்று என்னும் நான்கும் ஒன்றிலொன்று பெரியதாய், ஒன்றுமற்றொன்றுக் கிடங்கொடுத்திருப்பதுபோல் நாலாவது பூதமாகிய காற்றுக் கிடங்கொடுத்திருப்பது எது ? என்று கேட்கில் அவர்தரும்விடை

யாது ? ஆகாயம் அவர்க்குக் காட்சியாகாமையால் அதையுடன்
பாடாகக் கொள்ளார். அதனுண்மையை மீண்டுவிரிப்பாம். (ஆகாயமு
ங்காலும் போலவசைற்ற, தேகாண்பரிபூரணம்) என்னும் பிரமாணத்தால்
ஆன்மாவுக்குண்டாகிய பெத்த முத்திகளி னிலக்கணம் வெளிப்பட்
டது. ஆகாசத்தி லடங்கியிராது காற்றுவீசப் பெற்றபோது பெத்த
த்துக்கும், அவ்வாகாசத்தில் அடங்கி நின்றபோது முத்திக்கும் உ
வமிக்கப்பட்டது. இதனுல் காற்றுக்கு வேருய், வியாபகமாயுள்ள
தொருபொருள் ஆகாயமென்னும் பெயர்த்தா யுள்ளதென்னு
முண்மை வெளிப்பட்டது. அவ்வாகாயம் உளதென்பதை யின்னும்
பரியாலோசிப்பாம். புழுக்கமான வோரறையில் விசிறிகொண்டு
விசிறுகையில் காற்று வெளியாகின்றது. அந்தக்காற்று எங்கிருந்து
ண்டாயிற்று என்று யோசித்தால் அது வெளிப்படுவதற்கு முன்ன
ரடங்கியிருந்த தானம் ஏர்ப்படவேண்டி யிருக்கிறது. அது ஒன்றிலு
மடங்கி யிருந்த தில்லையெனின், விசிறுவதற்கு முன் அதற்கிருப்பி
டமெங்கே ? விசிறியினின்று மேதாவதுமுளைத்ததா ? அது தானே
யிருந்ததெனின், ஏன் வீசாமலிருந்தது ? வீசாமலிருத்தலும் அ
தற்குச் சுபாவமெனின், காற்றுக்குச் சலனமும், நிர்ச்சலனமும்,
சுபாவமென்று சொல்லவரும். அப்போது, நெருப்புக்கும் அப்படி
யே வெம்மையுந் தண்மையுஞ் சுபாவமென்று சொல்லவரும். இன்
னதோஷம் சம்பவிப்பதால் பிரத்தியட்சவிரோதத்தை யபேட்சித்
த அந்தத்துர்வாதம் நிரஸ்தமாம். உண்மை விசாரத்தில் அது வெ
ளியாவதற்கு முன்னரடங்கியிருந்த தானமேர்ப்பட வேண்டியிருத்
தலால் அதுவே ஆகாயம் என்னும் பெயர்த்தாய் விளங்கும். அடங்
கியிருந்தபோது சலன மின்மையும், வெளிப்பட்டபோது சலனமு
ம் அதற்குண்டான தன்மையால், அதைச்சலிக்க வொட்டாது த
ன்னிலடக்கி வைத்தும், வெளிப்படுத்தியும் பிரகாசிக்கும் ஓர்பொரு
ள் வியாப்பியமாகிய அக்காற்றுக்கு வேருய் வியாபகமா யுளதென
வெளிப்பட்டது. ஆகவே, அந்த ஆகாயம் எங்கே தங்கியிருக்கின்ற
து ? என்னும் வினுநிகழும். இப்படியே வினுக்கள் முடிவுபெருது
நிகழுமாகையால் அவைகட்கு அப்பேயர்கள் என்னவிடை தரு
வார்கள் ? ஆத்திகராகிய யாமோவெனின், கடவுளிடம் முடித்து
அவர் சேதனராதலைக் காட்டி அவர் தங்குவதற்குத் தானம் வேண்
டாமையை நிரூபித்தல் அமைவுடைத்தாம். இந்த நியாயப்படியே
எல்லாவற்றையு முண்டு பண்ணும் அவரை யுண்டு பண்ணுதற்கு

வேறொருகடவுள் வேண்டியதில்லை யென்னுமுண்மை வெளிப்பட்டது. எல்லாவற்றையுந் தாங்கும் அவரைத் தாங்குவதற்கும், எல்லாவற்றையும் ஆக்கும் அவரை யாக்குவதற்கும், எல்லாவற்றையுங் காக்கும் அவரைக் காப்பதற்கும் எல்லாவற்றையு மழிக்கும் அவரை யழிப்பதற்கும் வேறுகடவு ளில்லாமையால், அவராக்கப்படாதவரெனவும், காக்கப்படாதவரெனவும் நிச்சயிக்கப்பட்டது. இவ்வுண்மையறியாது பாலிசச் சேட்டையால் வெந்ததைத்தின்று வந்ததைப்பேசித் திரிதல் அசப்பியமாதல் காண்க.

இனி அவ்வாபாசகரை நாத்திகர் என்று நம்மவர் கூறுவது அவர்க்குப் பரிபவமாய்க் காண்டலால், அந்தப்பெயரை யொழித்துக் கொள்ள அவர் வழிதேடுகின்றனர். எங்ஙனமெனின், நாத்தி என்பதற்கு இல்லை அல்ல என்னும் பொருள்களுண்டெனவும், அவ்விரண்டில் அல்ல என்னும் பொருளே தாமுரிமையாய்க் கொண்டு ஆத்திகர்கூறு மொவ்வொன்றையும் அல்ல அல்லவென்று மறுத்து வருவதெனவும், அதனால் இல்லையென்னும் பொருளை யவலம்பிக்கும் வாதம் தமக்கேலாததெனவும் இந்திரசாலவித்தை காட்டுகின்றனர். அல்ல அல்லவென்று மறுப்பதுகொண்டே அப்பொருளையுடைய நாத்திகர் என்னும்பட்டம் அவர்க்குண்டாவதெப்படி? அன்னோர் கூறுவதை அல்ல அல்லவென்று மறுக்கும் ஆத்திகர்க்கு அப்பெயர் வராததென்னை? நாத்தியென்னுஞ் சொல்லுக்கு அல்ல என்னும் பொருளுண்மையே அவர் சமய வுடன்பாடாதலுக்குப் பிரமாணமென்னை? அவர் சமயப்பிரவர்த்தகருள் பூர்வத்தில் இவ்வபிப்பிராயத்தைக் காட்டினவ ரொருவருமில்லாமையால் நவீனபாண்டித்ய பிரகடனமாகி யுல்லங்கனப்பட்டழியும். பூர்வப்பிரமாணம் எமக்கு வேண்டியதில்லை யாம் கூறுவதே பிரமாணம் எனின், வேண்டாதபோது இல்லை அல்ல என்னும் பொருள்கள் நாத்தி என்னுஞ் சொல்லுக்கு உண்டென்று பிரமாணத்தையே தழுவிக்கூறியதென்னை? அவரிட்டப்படி வேறு பொருளேதாவது என் கூறலாகாது? (நாத்திகப்புல்லர்கோணசையிற்பட்டுழல்) என்றுகூறும் ஆன்றோர் வழக்குடைமையால், அதைப் பரிகரித்துக்கொள்ள முயலல் கூடிவராதகாரியமாம். ஆகவே, (மதியிலாதவனே) என்று ஒருவன் மற்றொருவனை வைதால் அதனாலுண்டாகும் அவமான பரிகாரமாய்,என்னைப் புத்தியிற் சூரியனென்பதாக்கும் அவர் கருத்தென்று வியக்குமொ

ருவனையே யொத்தவராயினர். மதியிலாதவன் என்பதற்குச் சூரிய னையொத்த புத்திமான் என்னும் பொருள் பாராட்டி மதியுடையார் பலரும் யாம் மதியிலாதவர் என்று வெளிப்படுவார்களா? நாத்தி யென்னுஞ் சொல்லுக்கு அல்ல என்னும் பொருள் பாராட்டி ஆத் திகர்பலரும் யாம் நாத்திகர் என்று வெளிப்படுவார்களா? மதியில் லாதவனே தனக்குண்டாகிய அவமானபரிகாரமாய் அவ்வாறுகூறி மகிழ்வன். அப்படியே இல்லையென்னும் பொருளைக்கொள்ளும் நா த்திகனே தன்னுடைய தோஷபரிகாரமாய் அவ்வாறு கூறிமகிழ்வன். நாத்தி என்னும் சொல்லுக்கு அல்லவென்னும் பொருளே சமயவ ழக்கிற் பட்டதுண்மையாயின், எல்லாச் சமயங்களும் நாத்திகங்க ளாய் முடியும். யாவரும் ஒருவரையொருவர் அல்ல அல்ல என்று மறுத்துவருமுண்மையால். அல்ல அல்ல வென்றொருவர் கூறுவதை மற்றொருவர் மறுத்துத் தங்கள் தங்கள் சித்தாந்தங்களை நிறுத்துவ தால், சைவர், ஸ்மார்த்தர், வைணவர் என்னும் பட்டப்பெயர்களுட ன்வெளிப்படல்போல், பிறமதங்களை அல்ல அல்ல என்று மறுத்துப் பின்னர் அவர் நிறுத்துஞ் சித்தாந்தத்தால் அவர்க்கு வழங்கற்பால தாகிய பட்டப்பெயர் யாது? அதற்குப் பிரமாணமென்னை? எம க்கொரு கொள்கையுமின்று, பிறரை அல்லவென்று மறுப்பதே யெ ங்கொள்கையெனின், அப்போது கடவுளில்லை, ஆன்மாவில்லை, என்ப வரைமாத்திரம் அவர்மறுக்காததென்னை? அதுவே அவர்கொள்கை யாகவும் அவர் விவகரித்து வருவதென்னை? கடவுளுண்டு, ஆன்மாவு ண்டு, கன்மமுண்டு என்னும் ஆத்திகமார்க்கங்களை விரோதித்து அ வற்றை யில்லையென்று நாட்டுவதற்கு முயல்கின்ற வக்கீல்களாய் அ வர்திரியக்காண்டலின், இல்லை என்னும் பொருளைத்தரும் நாத்திகர் அவர் ஏன் ஆகமாட்டார்? அல்ல அல்ல என்று மறுப்பதேயன்றி வேறு ஒருகொள்கையினுஞ் சாராதுநிற்பின், இல்லையென்னும் பொ ருள் அவர் தலையிலேறி அவர் நாத்திகராகமாட்டார். அல்லவென்று மறுத்தல் கொண்டும் நாத்திகராகமாட்டார். அவர் அல்ல அல்ல வென்று மறுத்துவருங்கால், உண்மைப்பொருள் தடத்தத்தில் அவர் மறுப்பு மறுக்கப்பட்டு அவர் குணப்பட்டுய்ய விடமுண்டாமாகையா ல், அவர்களை யுண்மை விசாரஞ்செய்யும் பரிபாகிகளென்று மேலோர் பலருங்கருதி மகிழ்வர். இப்படிக்கன்றி வாயில் வந்தபடிக்கெல்லாம் பேசித்திரிவது கேவலம் அறியாமையென்க.

இன்ன வாபாசசூளாமணிகள் கடவுள் செயலைப் பிரத்யக்ஷ
மாய்க் கண்டாலொழிய அவரிருப்பை அங்கீகரிப்பதில்லையென வா
ய்வம்பாடக் கற்றாரேயன்றி அன்னோர் கொள்கையின் முடிபையா
வது அவர் பிரத்யக்ஷமாகக் காண்பதுண்டோவென்னு மாசங்கைக்
குத் திருப்திகூற வகையறியாது மயங்கியே நிற்பர். என்னெனின்,
கடவுளொருவ ருண்டென்பதை அவருடைய சிருட்டியால் அறிய
த்தக்கது என்னும் நம்மவரைநோக்கி அவர் சிருட்டிக்கப் பார்த்தவ
ர்யாவர் ? பார்த்துவந்து சொல்லக் கேட்டவர் யாவர் ? பார்த்தவரு
ங் கேட்டவரு மில்லாமையாலும், வீடு முதலியவற்றை யுண்டுபண்
ணுவாரைப் பார்த்தலும், பார்த்தவர் சொல்லக் கேட்டலுங் கூடு
மாகையாலும், வீட்டைக்கட்டின ஒருவனுண்டென நிச்சயித்தல்
போல், உலகத்தை யுண்டுபண்ணினவ னொருவ னுண்டெனக்கூறுதல்
பிழையென்று பிதற்றாநிற்பர். கடவுள் சிருட்டித்ததைக் காட்டு எ
ன்று தடுமாறுகின்ற வன்னோர் தங்கொள்கையின்படிப் பூதங்களொ
ன்றோடொன்று சேர்ந்து ஒருபொருளுண்டாகுங் காட்சியையாவது
தாம்கண்டார்களா ? பிறர்க்குக் காட்டுவார்களா ? ஆலம்வித் தொ
ன்றினின்றும் சாகோபசாகங்களாய்க் காரியப்படும் விருட்சமானது
அங்குரத்தினின்றும் தளிர், இலை, அரும்பு, மலர், காய், கனி முதலி
ய வங்கங்களோடு விர்த்தியடையுங்கால் எந்தெந்தப் பூதங்களில்
எவ்வளவெவ்வளவு கூறுகள் சேர்ந்து முறையே, அன்ன வேறுபாடுக
ளான வுருவங்க ளுண்டாகக்கண்டார்கள் ? எந்தெந்தப் பூதங்க
ளில் எவ்வளவெவ்வளவு கூறுகள் குறைந்ததனாலாவது அதிகப்பட்
டதனாலாவது அன்னவேறுபாடுகள் கருகிப்போதலும், உதிர்ந்து
போதலும், பின்னமாய்ப் போதலுமாகிய தன்மையைக் கண்டா
ர்கள் ? செம்மை, வெண்மை, கருமை, பசுமை, புகைமை முதலிய
வர்ணபேதங்களும், கார்ப்பு, உவர்ப்பு கைப்பு, இனிப்பு, புளிப்பு
துவர்ப்பு முதலிய ரசபேதங்களும், மனிதர், ஆடு, மாடு, குதி
ரை, கழுதை, நாய், பன்றி, புறவு, ஆந்தை, குயில், காகம், அன்றி
ல், தேள், பாம்பு, அட்டை, புழு, ஈ, எறும்பு, கொசுகு, மூடுமுதலி
ய வுயிர்ப்பேதங்களும், அவற்றுள் ஆண், பெண், அலி என்னும் இலி
ங்க பேதங்களும், அத்தி, பலா, மா, கமுகு, பனை, தெங்கு, புன்னை
முதலிய விருட்சபேதங்களும், கதிர், மதி, உடுமுதலிய ஒளிப்பேத
ங்களும், இன்னு மநந்தமாயுள்ள நானாவிசித்திர தரமான சிருட்டி
பேதங்களும் எந்தெந்த பூதங்களில் எவ்வளவெவ்வளவு கூறுகள்
தாமே சேரவுதிக்கக் கண்டார்கள் ? பசி, தாகம், நித்திரை, பயம்,

லஜ்ஜை, கோபம், சாந்தம், முதலாகிய பற்பல பேதங்களு முண்டாகும் விதம் எப்படியாகப் புகுந்து பார்த்தார்கள்? மேற்கூறிய சிருட்டி வேறுபாடுகளில் ஏதாவதொன்றைக் கண்டுபிடித் துரைப்பாருளரேல் வெளிவரட்டும் பார்ப்போம். இதனால், கடவுள் உலகம் படைக்கையில் யாரும் பாராமையால் அதுகொள்ளத்தக்க தன்றெனக் கோணிக் கூறியது குதர்க்க மாயினமைகாண்க. ஆகவே, யாவும் சடமாகுந்தன்மையால், சடங்கள் தாமே தொழிற்படாத வுண்மையால், அவற்றைக் காரியப்படுத்திய சித்தாயிருப்பா னொருவனுள னென்பது பசுமரத் தாணியறைந்தாலென்ன நாட்டப்பட்டது.

பூதங்கள் நான்கும் சடமாகையால் அவைகட்கு அறிவுடைமை கூறாத தொன்றேயன்றி யியக்கங்கூறாமை யாண்டமையும்? அவைகளில் காற்று ஒன்றின் பிரேரணையின்றித் தானே சரித்தலாலெனின், இது தோஷ கிரஹணமென்பதை விளக்குதும். அறிவில்லாத பொருள் தானேயசையு மநுபவம் உலகிலுண்டா? ஒருபொருளுமில்லையாகக் காற்றுமாத்திர மசையு மென்பதென்னை? இது உலகம் தானேயுளது என்பது போல்வ தொன்றேயாம். உலகம் கடவுள் உண்டாக்கினால் உண்டாகுந் தன்மையேபோல் காற்று அவரசைவித்தாலசையுந் தன்மைத்தேயாம். ஒருபொருளும் அவரையன்றி யசையாதென்பது சத்தியமாகையால். யாவுஞ்சடமும் அவர் சித்துமாகுமுண்மையால். (அடிக்கின்றகாற்றேநீ யாராலேதான் பேராதேசுழல்கின்றாயென்பேன்) எனவும், (அவனன்றியோரணுவு மசையாது) எனவும் போந்த ஆன்றோரநுபவ வுரையானுந் தெளிந்திடுக. இதனால் உலகம் சுற்றிவருகிறது என்பதும் சுற்றிவரச் செய்வானொரு முதலை யபேக்ஷித் திருத்தலாலென்பது தெளியத் தக்கதாம். உலகம், சித்தும், அசித்துமாகிய விருபகுதியுடைத் தாகையால், அவற்றுள் சித்து அறிவித்தாலறியவும், அசித்து அசைவித்தாலசையவும் விளங்குந் தன்மையினவாம். சேதனத்தை அறிவிக்கவும், அசேதனத்தை யசைவிக்கவும் வல்லபெரியோன் ஞானக்கிரியாஸ்வரூபனாய் விளங்குந்தன்மை யுண்மையால், அவனுடைய ஞானக்கிரியைகளையன்றி ஒருபொருளும் தானேஅறியவும், அசையவுங் கூடாத பண்பால், அறிவில்லாத சடமாகியகாற்று தானே வீசுகிறது என்பது சர்வாபத்தமெனவறிக. சேதனனுக்கு அறியுந் தன்மையாகிய ஞானமும், அசேதனத்துக்கு அசையுந் தன்மையாகிய கிரியையும் உரிய

சத்திகளாயினும், ஒற்றொலிகள் உயிரொலியையன்றித் தலைகாட்டாவாறுபோல் சிவனுடைய ஞானக்கிரியைக ளியக்குவித்தாலன்றித் தாமே யியங்கப்பெறா வெனவறிக.

இனி யிவ்வந்தசிரோமணிகள் கூறும் அசந்மார்க்கத்தை உயிர்கள் மயங்கிக் கெடாதவழி நம்மாசாரியர்கள் எடுத்துக்காட்டிக் கண்டித்திருக்கு முண்மையை யீண்டு வெளிப்படுத்துவாம்.

"இந்திரபுரோகிதனியம்புமொருநூலின்
றந்திரமென றறிவினோடருளிலாமல்
சந்தணைபுயத்துமண மாலைகடயங்க
வுந்தியுலகத்து ளுலகாயதனுரைப்பான்."

இ-ள். தேவராஜனாகிய இந்திரனுக்குப் புரோகிதராகிய பிரகஸ்பதிபகவான் அவனைமயக்கும் பொருட்டுக் கூறிய நூலினுடைய தந்திர மென்றறியாமல், அப்படியறிவதற்குமேலானஞானமும், திருவருளுங் கைகூடாமையால், சந்தனம்பூசிய தோளினிடத்து வாசனையுடைய மாலைகள்தூங்க வுலகத்தில் வெளிப்பட்டு உலகாயதன் அதனையே மெய்யென்று மயங்கிக் கூறுநிற்பன். எ-று.

தேவகுருவாகிய பிரகஸ்பதிபகவான் மயக்கத்தைத்தரும் அந்த நூலையேன் கூறினரெனின், நூறு அசுவமேதஞ் செய்பவர் இந்திரபட்டத்துக்குவருவர் என்பது பிரமாணமாகையால், அப்படி இந்திரபட்டத்தை யடைந்தவர்க்கு அவர்கள்செய்த அசுவமேதங்களால் அடையத்தக்க பயனெதுவோ, அதனின்மேலிட்ட பயனையடைவது மேலிட்ட புண்ணியமில்லாமையால் கூடாமையால், அன்னபுண்ணிய மில்லாத வவ்விந்திரர்க்கு அப்புண்ணிய முடையவர்க்கே யெய்தற்பாலதாகிய பதிஞானம் சித்திக்க விடம்பெறாமைநோக்கி, அவர் பரிபாகத்துக்கேற்ப அவரடைதற்குரிய போகநுகர்ச்சியையே வற்புறுத்தி யுணர்த்தினமைகாண்க. அவர்புண்ணியம் அதற்குமேலிட்ட சித்தியை யடையுமாறு வழிவிடாத வுண்மையால். தேகமே ஆத்மா, போகமேமோக்ஷம் என்னும் ஞானமே ஆண்டுணர்த்தற் பாலதாயிற்று. அதற்குமேல் ஆன்மாவென்றுவது, கடவுளென்றுவது வேறுபொருள்க ளுண்டெனக்கூறின், அவ்வான்மா எக்காலத்துள்ளது ? என்ன விலக்கண முடையது ? அதற்கு இத்தேகம் எப்படிவந்தது ? ஏன்வந்தது ? யாவர் கொடுத்தனர் ? அவரிலக்கண மென்

ணை ? அவரென்றுள்ளவர் ? அவருக்கும் ஆன்மாவுக்குமுள்ள சம்பந்தம் யாது ? அவரால் ஆன்மாவடையும் பயன்யாது ? ஆன்மாவுக்கு ஒருகாரியத்தை அவர் ஏன் செய்கின்றனர் ? அதற்கு ஆவசிகமென்னை ? அவர்செய்யாக்கால் ஆன்மாவுக்குண்டாகும் நஷ்டம் யாது ? அவரப்படிச் செய்வதனால் அவருக் குண்டாகும் லாபம் யாது ? என்றின்ன விசாரம் பிறக்க விடமுண்டா மாகையால், அப்படி விசாரிக்கையில் உண்மைஞானம் கைவரப்பெறு மாகையால், அப்படி அது சித்திக்கையில் முத்திகைவல்ய மாகுமாகையால், அப்படிப்பட்ட சத்திநிபாதத்தைப் பயப்பதாகிய பதிபுண்ணியம் அவ்விந்திரர்க்குக் கிட்டப்பெறாதபோது கேவலம் சாமானியதரமாகிய பாசபுண்ணிய பத்தாளாயுள்ள வவர்க்கு அவரதிகா ராநுகுணமாகவே, அவர் செய்துள்ள புண்ணியத்துக் கீடான போகத்தை யநுபவித்துத் தொலைக்கச் செய்யவேண்டிய நிமித்தமே அவ்வாசாரியர் பரிமித கருணையால் அவர்க்கு அவ்வுபதேசத்தைச் செய்வதெனவறிக. அப்படிக்குபதேசியாது பதிஞானத்தை யுணர்த்தப் புகுவரேல், அதில் அபிருசிமேலிட்டுச் சொர்க்கபோகத்தில் வெறுப்புண்டாகி அதை நுகருந்தன்மையி லிழுக்குண்டாமாகையால் அது செய்யாராயினர். இவ்வுண்மையை அருச்சுனற்குக் கண்ணன் கீதையுபதேசித்ததோ டொக்குமென்று நம்மபெரியோர் கூறியிருக்கின்றனர். உலகாயதனைப் போலவே புண்ணியபாவங்களும், சொர்க்கநரகங்களும், சீவபரங்களும், பூசை, ஹோமம், ஜபம், தியானமுதலிய கன்மங்களும் பாரமார்த்தத்தில் பொய்ப்பொருள்களென்று அந்தக்கீதையிற் கூறப்பட்டிருக்குமுண்மையால். (விவகாரத்தில் வேண்டுது முலகம், பரமார்த்தத்திற்பகராம்) என்பது அவர் கோளாத லுண்மையாகையால். இருதிறத்தவர்க்கும் முடிபொரு ளொத்திருத்தலால் அவ்விருவரும் நாத்திகராதலி லிழுக்கென்னை ? நாத்திகராதல் நோக்கியே இருவரையுஞ்சேர்த்து நம்மாசாரியர் ஸ்ரீவாசகத்தில் கடிந்திருத்தல் காண்க. மாயாவாதிகளாவார் கடவுளொருவருள ரெனவும், அவரேநாம் எனவுங் கூறுகையில், நம்மையன்றிக் கடவுளென்னு மொருமுதலில்லை யென்னுஞானத்தை நாட்டலால் கடவுளுக்கபாவமும், நாம் என்னுஞ் சீவப்பொருள் கடவுளிடத்து அத்தியாச மாத்திர மென்கையால்சீவனுக் கபாவமுமுண்டாதல் திண்ணமாகிக் கடவுளை நோக்கச்சீவனும், சீவனைநோக்கக் கடவுளு மில்பொருள்களாய் நிச்சயிக்கப்படுந் துணிவால் கடவுளையும்,சீவனையு மில்பொருள்களாகத் துணிந்தவோர் மார்க்கம் அது

என்று ஏர்ப்படுகையால், அவ்விரு பொருள்களையும் 'முதலேயில்லை யென்று கூறித்திரியும் உலகாயதத்தோடு ஏன் அது ஒத்ததாகாது? இரண்டுமொன்றேயாதல் திண்ணம்! திண்ணம்!! நாத்திக மார்க்கமொன்றே வேறு வேறு பிராகாரங்களா யுலகிற்பரவிப் பாவிகள் சேரும் படுகுழிகளாகப் பிரகாசித் திருக்கின்றன. சமணம், பௌத்தம், சாங்கியம் முதலிய யாவும் நாத்திகங்களேயாத லுண்மை யாகையால்.

இந்த விசாரத்தால், மேல்மதங்களை விளக்கவந்தது கொண்டே பிருகஸ்பதியும், கண்ணனும் முறையே உலகாயதனும், மாயாவாதியுமாத லமையாதென்க. அன்னோர் சிவபாதபக்தியிற்சிறந்த சீமான்களாத லுண்மையாகையால். சூதசம்ஹிதையில் வியாழபகவானுக்கு முத்திகாண்டத்தையும், சைவபுராணம், மஹாபாரத முதலியவற்றில் கண்ணனுக்குப் பாசுபதாநுட்டான மந்திரத்தையும் உபதேசித்ததாகக் கூறப்பட்டிருக்கும் பிரமாணம் பிரத்யட்ச கடிதமாகுந் தன்மையால். அன்னோர் வேறு சித்தாந்தங்களை யுணர்த்தினமை அவ்வச்சித்தாந்தங்களுக்கு அநுக்கிரஹாகமெனவறிக. வேதத்திலும் அநுக்ரஹாகமாகப் பல்வேறு சித்தாந்தங்கள் உணர்த்தப்பட்டிருத்தல் நிதரிசனமாத லுண்மையாகையால். அப்படியுணர்த்தினமை கொண்டு வேதத்துக்குத் தோஷமுண்டாகாவாறுபோல் அவ்வேதத்தைப்போலவே அவ்வேதார்த்தங்களை அதிகாரிகளை நோக்கி யநுக்கிரஹித்தருளிய பிருஹஸ்பதி, கிருஷ்ணர் முதலியோர்க்குந் தோஷமுண்டாகாமையைத் தெளிந்திடற் பாலதென்க. இப்படி விசாரித்தறியும் புண்ணிய மெய்தப்பெற்றவர் அவ்வாபாச நூற்களை மெய்யென மயங்கிக் கெடாராகையால், நம்மவர் யாவரும் இவற்றைநன்கு சீர்தூக்கிக் கெடாதவழி அதனுபாசத்தை யின்னும் விசாரித்துத் தெளிவுபெறக் கூறுநிற்பாம்.

அவ்வுலகாயதன் பூதங்கள் நான்கன்றி வேறுபொருளுண்டாக வங்கீகரியாதபோது அவை யொன்றோடொன்று புணர்தலே சிருட்டியென்று கொண்ட அவனேழை மதியைச் சற்றே பரியாலோசிப்பாம். முதல், அந்நான்கு பூதங்களுஞ் சடமாத லுண்மையாகையால், அவை யொன்றோடொன்று புணருமென்பது பொய்யா யொழிந்தது. காற்றுக்குரிய சலனமுஞ் சேட்டிப்பித்தாலன்றிப் பயன்படாத வுண்மையை மேல்விவகரித்து முடித்தோமாகையால் அறிவில்லாது

னவாகிய பொருள்கள் தாமே யொன்றேடொன்று சேர்ந்தியங்கு மென்று கூறுந்தர்வாதம் நிரசிக்கப் பட்டது.

"ஒருவனேடொருத்தியொன்றென்றுரைத்திடுமுலகமெல்லாம்
வருமுறைவந்துநின்று போவதுமாதலாலே
தருபவனொருவன்வேண்டுந் தான்முதலீறுமாகி
மருவிடுமனாதிமுத்த சித்துருமன்னிநின்றே."

என்னுந்திருவாக்கால் அவன் அவள் அது என்று சுட்டப்படும் பிரபஞ்சமெல்லாம் உபாதானத்தினின்று மலவேதுவாற் றோன்று முறையானே தோன்றி, நிற்கு முறையானே நின்று, ஒடுங்குமுறையானே யொடுங்குவதுமாகிய காரியமாயிருத்தலின் அநாதி முத்தத்துவத்தையும், சித்ரூபத்தையும் பொருந்திநின்று சிருட்டிப்பவனும், சங்கரிப்பவனுந் தானேயாகித் தருமவனொருவன் வேண்டும் என்று பெறப்பட்டது.

இதையினிது பரியாலோசிக்கில், "ஒருவன் ஒருத்தி ஒன்று என்னும் பிரபஞ்சமானது ஒருகர்த்தாவை யுடையது. தோன்றி நின்றழியுங் காரியமாதலின். எங்ஙனம், கடம்போல் அஃதொக்கும், மாதாபிதாக்கள் காரணமெனின், அன்னோர் புத்திரோற்பத்தி வேண்டியகாலத்து உண்டாகாமையினுலும், வேண்டாதகாலத்து உண்டாதலாலும், ஆணிச்சிக்கப் பெண்ணாகுதலாலும், பெண்ணிச்சிக்க ஆணுகுதலாலும், இருவகை யிச்சையும் அன்றியில் அலியாயும், குரூபியாயுந் தோன்றுதலாலும், உற்பத்தி ஆனதும் ஆகாததும் உடனே உணரப்படாமையினுலும், ஒருவர் பண்ணக் காணுதிருக்கவும் மாதாவுதரத்தில் மாதங்கடோறும் உருவாய் வளர்ந்து கருப்பாசயமுதலிய துன்பங்களுக்கு இறவாது இங்ஙனந் தோன்றுதலாலும், கடோற்பத்திக்குத் தண்டசக்கராதிகள்போல் மாதாபிதாக்கள் சுதந்தர மின்மையாலும், அஃதன்றியும், உற்பிஜத் தோற்றங்கள் மாதா பிதாக்கள் சையோகமின்றியே வித்துக்காரணமாக உண்டாகையினுலும், அன்னோர் காரணமென்பது கூடாது. அஃதொக்கும், சுக்கிலம் காரணமாய்த் தேகங்க ளுண்டாதலின் உத்தரோத்தர சரீரங்களுக்குப் பூர்வபீசம் காரணமெனின், பாம்பின்வாயிலே கல்லும், கல்லின்வாயிலே தேரையும், நாரதி தேகங்களில் புழு முதலியவைகளும், மரங்களில் தோன்றுங் கிருமிகீடம் புல்லுருவி முதலானவைகளும், காளான் முதலானவைகளும், நிலத்திற் சலத்திற்

றோன்றும் கிருமியாதி வடிவங்களும் ஆகிய சுவேதஜத்தோற்றங்களுக்குப் பூர்வசரீர பீஜம் காரண மல்லாமையால் வித்தே காரணமென்பது கூடாது. சுவேதஜத் தோற்றங்களும் பூபூதராதிப் பிரபஞ்சத்தினின்றும் உற்பவிக்கையால் அவையே சரீரோற்பத்திக்குக் காரணமெனின், சுவேதஜோற்பத்திக்குச் சராசர வுருவமிரண்டுங் காரணமாகையினாலும், மற்றுமுள்ள மூவகையோனிகட்கும் அப்பூபூதராதி காரணமென்கை காணப்படாமையினாலும் அதுகூடாது. அங்ஙனமன்று, ஒருதீபத்தில் ஒருதீபமாகப் பாரம்பரியத்தில் அனேக தீபம் உண்டாயினும் அத்தீபத்தினது தாகசத்தி அக்கினியின்கட் காணப்படுகையால் அதற்குக்காரணம் அக்கினியே யானாற்போலத் தேககுணங்கள் பூபூதராதிசரத்தில் கிருமி புழுமுதலியவும், அசரத்தில் காளான் முதலியவுங் காணப்படுகையால் அவைகட்குப் பிருதிவியாதி சாதுர்ப்பூதமே காரணமெனின், அப்படித்தோன்றுவித்ததென்கை ஓர்காலத்தும், ஓரிடத்தும், ஒருவராலுங் கண்டோமென்கை கேட்கப் படாமையினாலும், அதுகூடாது. ஆயினும், அங்ஙனமன்று. விளக்கு உண்டாவதற்கு முன்னே அக்கினி விளக்கைத் தோன்றுவிக்கவேண்டுமே யல்லாமல் விளக்கு உண்டானதின்பின்பு அதுவும் இருக்க, வேறொருவிளக்கை அக்னிதோன்றுவிக்க வேண்டுவதில்லை. அதுபோல், தேகாதிகள் இல்லாதகாலத்திலே சாதுர்ப்பூதம் தேகத்தைத் தோன்றுவிக்க வேண்டுமே யல்லாமல் இப்பொழுது தோன்றுவியாதெனில், இப்பொழுதும் பிருதிவியாதிகளில் சுவேதஜ வுருவம் தோன்றுகையினாலும், அஃதன்றிக் காஷ்டத்தில் அக்னியை, அக்னியில் விளக்கை ஒருவன் தோன்றுவித்துப் பின்பு ஒரு விளக்கில் ஒருவிளக்கைத் தோன்றுவிக்குதலன்றி காஷ்டத்துக்கும், அக்கினிக்கும், விளக்குக்குந்தானே யொன்றைத் தோன்றுவித்தல் கூடாமைபோல் சராசரப் பிரபஞ்சங்கள் ஜடமாதலின் அவைகளை மாயையினின்றுந் தோன்றுவித்தவன் ஒருகர்த்தா வுண்டெனக் கொள்க." என நம்மபெரியோர் பலர்கூறியிருக்கு முண்மையானும், சித்தாயிருப்பா னொருவனையன்றி அசித்தாயுள்ள பிரபஞ்சங் காரியப் படுமென்னுந் துர்வாதந்தொலைந்து போயிற்றென்க.—இங்ஙனநிற்க,

"நீரின்வந்தெழுகொப்புணீரது வாயெழுந்திகழ்பூதமு
மோரின்வேறுணர்வா யெழாவவைபூதமாகியுதித்திடும்
தேரினூறடைகாய் செறிந்தவைசேரவேறு சிவப்பெழும்
பாரினிற்பிரியாதுபுந்திபழிப்புடம்பு கிடக்கவே"

என்னுந் திருவாக்கைப் பரியாலோசிக்கில், நீரினிடத்தே தோன்றுங் குமிழிகள் நீரேயன்றி வேறொரு பொருளாகாத தன்மை போல் பூதங்களில் தோன்றுங் காரியங்கள் பூதங்கண்மாத்திரமா யமைதல் சாலுமன்றிச் சடத்துவமாகிய பூதத்துக்கு வேறாகிய சித்தாயுதித்த லமைவுடைத்தன்றாம். அன்றியும், சுண்ணமும், வெற்றிலையும், பாக்குமாகிய மூன்றுங் கூடியபோதுண்டாகிய செந்நிறம், அவற்றினின்று நீங்காததுபோல் பூதசையோகத்தா லுண்டாகிய அறிவு அவற்றை நீங்காதிருத்தலைவிட்டுத் தானிருந்த பூததேகத்தைப் பிணமாக்கிவிட்டுப் பறந்தோடிப் போவதென்னை? என்று வெளிப்படுமுண்மை நியாயங்களால், கேவலம் ஜடமாகிய பூதங்களுக்குப் பாரம்ய நாட்டலாமென்றெழு மோரந்திஞானம் நசுக்குண்டதெனவறிக. சாணம் ஜடப்பொருளாத லுண்மையாக, அதில் சித்தாகிய புழுக்களுண்டாதல் பிரத்யட்சமாமெனின், ஜடமாகிய சாணத்திலுண்டாகியது புழுவாகிய ஜடதேகமேயன்றி, அத்தேகதாரியாகிய ஆன்மசித்தல்ல வென்றாகித்தடங்குக. ஆன்மா அத்தேகத்தையதிட்டித்திருப்பதொன்றென வத்தேகத்துக்கு விஜாதிகமாகிய வறிவுடைமையை நோக்கி வாய்மூடிக் கிடப்பாராக. ஜடமாயுள்ள பொருள்களுள்ளும் கடத்திற்படமும், படத்திற்கடமும் பிறவாதெனின், கேவலம் ஜடத்திற் கேவலம் சித்துப்பொரு ளுதித்தல் யாண்டிசையும்? ஆகவே, அசித்தாயுள்ளமரம், மண்முதலியவற்றை யோருருவாக்கி அதில் அறிவு நிகழுந் தன்மையைக் காட்டுவாராயின், அவர் புன்மதம் நன்மதமாம். எதோசற்றே வெளிவரட்டும் பார்ப்போம். இது நிற்க, பாக்கு வெற்றிலை சுண்ணம் இவைகளில் செந்நிறம் நீங்காததுபோல் தேகத்தைவிட்டு அதன்குணமாகிய அறிவு நீங்கினதே கிடையாதெனவும், அத்தேக மியங்குதற் குபகரணமாயுள்ள நரம்பு, மூளை, இரத்தமுதலியன தத்தம் நிலையில் கதிமாறியதுகொண்டு இயக்கங்கெட்டதெனவும், அதை மறுபடியும் பழையபடியாக்க முயலுமிடத்து மறுபடியும் முன்னியக்கம் அத்தேகத்துக் குண்டாகுமெனவும், அப்படிச் செய்யக் கற்றிருந்தபேர்களே முற்காலத்திற் பெரியோரெனப் பேர்பெற்று இறந்தவரை யெழுப்பினர் எனவும் அவர் புலம்புவர். அன்றியும், அதைத்திட்டாந்தமுகத்து விளக்கவேண்டிச் செம்பிற் களிம்பேறியபோது அதினுடைய பிரகாசமழுங்கியும், அக்களிம்பு நீங்கியபோது முன்போலப் பிரகாசித்துங் காணப்படுந் தன்மையே போதுமானதென்றும் புகலாநிற்பர். இதனை முறையே பரியாலோசிக்கில், பூதக் கூட்டுறவினுண்டா

கிப அறிவு சரீரத்தைவிட்டு நீங்காது அதனிடத்திலேதானே தாதான்மியப்பட்டுப் பிரிவறமழுங்கி யிருப்பதும், அப்படி யதிலிருந்து பின்செய்யு முயற்சியால் மறுபடியும் வெளிப்படுவதுஞ் சாத்தியமானகாரியமாயின் மானிடராய்ப் பிறந்தவர்க்கு இதைக்காட்டிலும் அறியவும், செய்யவுமான பெருத்தகாரியம் உலகில் வேறொன்றுங் கிடையாதென்பது சத்தியம். ஆகவே, உலகந்தோன்றிய விதுகாறும் இந்த வித்தையேன் ஒருவர்க்குங் கைவந்திலது? அநேக விசித்திரதரமான காரியங்களைச் செய்து வெளிக்குக் கொண்டுவந்த வெண்ணிறந்த பண்டிதர்கள் மண்ணுக்கிரையாயினரே! ஐயோபாவமே! அவர்களநியாயமாய் மடிந்துபோனது எவ்வளவு பெரியநஷ்டம்? தம்பேரையே சொல்லத்தெரியாத மஹாமூடர்கள் பலர் நிறைந்திருக்கு மிவ்வுலகில் ஷை பண்டிதர்கள் சிலரிருந்தால் போதுமே! அவரால் உலகி லெவ்வளவு உபகாரமுண்டாம்? ஐயோ அநியாயமே! அவர்களை மண்ணுண்டுவிட்டதே! அவர்வாயில் மண்விழுந்துவிட்டதே! இப்போது கத்திக் கழிவார்வாயிலும் மண்விழப்போகிறதே! மண்ணைத்தெள்ளிக் கையில் வைத்திருப்பவன் மஹாதேவனென்பதும் அறியார்களே! சொற்பதர்களாய் வீணே அகங்கரித்து வாய்வம்பாடலொழிந்து, இனியாவது விரைந்து வழிதேட வகையுளதேல் வாய்திறக்கட்டும் பார்ப்போம். அன்னோர் கூறும் பெரும்பிச்சானவுரை கிளிஞ்சில் வெள்ளிகொண்டு வருவேனெனவும், கானனீர் பருகுவேனெனவும், முயற்கொம்பு முழம்போடுவேனெனவு முரணிக் கூறு மூடர்கூற்றேயாய் முடிதலால் விவேகிகள் சங்கத்தில் அவர் நகைக்க வுடம்பெடுத்த ஞமலிகளே யாவர். தெய்வத்துக்கு அபாவங்கூறுவார் பாவ முதிர்ச்சியிற் பழுத்துப் பக்குவமான வதிகாரிகளாய்க் கிடைக்கவருவது துர்லபத்தினுந் துர்லபம். அவருள்ளும் ஏழைஜனங்கள் மயங்க வெடுத்தெறிந்து வைது வீண் குதர்க்கம்பேசக் கற்றவர் அதிலுந் துர்லபம். இவ்வளவு துர்லபத்தில் ஜநித்த அரியஜந்மங்கள் இன்றோ நாளையோவென்று போங்காலத்தை யெதிர்பார்த் திருப்பதால் அதை யப்படியாக வொட்டாது தடுத்துக்கொண்டு நிலைத்திருக்க வழிதேடிக்கொள்வரேல், இப்போதெடுத்த தங்களுண்மைநிலையை நாட்டி யுலகத்துக்கு உபகரித்து வருதல் கூடுமே! உலகம் பிழைக்க வவதரித்தருளிய செந்நாப்போதர் முதலிய வான்றோரறிவினுந் தம்மறிவு மிக்கதென மதித்துச் செக்குஞ் சிவலிங்கமுமென வறியாது நக்குநாய்போல வம்முதியோரைப் பழித்துத் தலைகிழிந்து சாக வழிதேடு நடைப்பிணங்க ளடலையிருந்தவா

று அந்தோ கொடிது! கொடிது!! இந்தவிசாரத்தால், சரீரத்தினுடையகுணம் அறிவென்பது அபத்தமெனவும், அவ்வறிவு தேககுணமாகாமையால் அது இறந்ததேகத்தின்கண் மீட்டுமுண்டாகாதெனவும், அப்படியுண்டாகக் காணுமநுபவம் காலத்திரயாபாவ சித்தமாகையால் அநுபவவேத்யமாகாத வோர் சித்தாந்தத்தை நாட்ட முயலல் பிரத்யக்ஷத்தை யபேக்ஷிக்கும் நாஸ்திகத்துக்குத் தலைநோயாய் முடியுமெனவும், நம்ம ஆசாரியாளாயுள்ள ஞானசம்பந்தாதிக்ள் தெய்வத்தன்மையால் இறந்த சரீரங்களில் உயிரை மீட்டும் வருவித்தனரெனவும், அப்படிவருவித்தலும் அவரவர் கன்மமிருந்தபடியாமெனவும் பெறப்பட்டது. அவ்வாசாரிய நிதிகள் தங்கள் சாமர்த்தியத்தால் மூலிகா பிரயோகங்களால் தேகத்தின் தர்மமாகிய அறிவை யுண்டாக்கினராயின், அப்படி யிறந்தவரையெல்லாம் என் உண்டாக்கா தொழிந்தனர்கள்? தெய்வத்தன்மையால் உயிர்ப்பித்த காலையினும் கன்மம் காரணமாய் நிற்றலால், எல்லாவுயிரையு முயிர்ப்பித்தல் செல்லாதொழிந்தது. இவ்வுண்மையில் அருமையைமேற்கொண்டு சுட்டவெலும்பு பெண்ணாதுமாவெனவும்; அதைப் பூதசாத்திர பண்டிதர்கள் பொருந்தக்கேளாரெனவும் பொங்கிவழிதல் பேர்ங்காலத்துப் புதுநலப்பெருக்காம். சுட்டவெலும்பு ஏன்பெண்ணாகாது? தெய்வம் துணைசெய்யுமானால். அன்றியும், அறிவு அதன்குணமல்லாத வுண்மையால். இது, செத்தபிணங்களை மூலிகாப் பிரயோகத்தா லுயிர்ப்பிக்க ஏன் முடியாதென வாசாரம்பணங்கூறுந்தான்றோன்றித் தம்பிரான்கள் பித்துரைபோல்வதன்றாம். எல்லாமுடையானாகிய பரமன் றிருவருள்பெற்று வாழும் எம்மபெருமக்கள் யாதுதான் செய்யவல்லவராகார்? அவரால் யாவும் முடியும்! முடியும்!! கடவுளிச்சையின்படி..

இந்தவிசாரமுடிவால், அசித்தாகிய தேகத்துக்குச் சித்தாகிய அறிவு தர்மமாகாத வுண்மைவெளிப்பட்டது. இதனால் தேகத்தின் பிரகாசமாகிய அறிவு, செம்பின்பிரகாசம் களிம்பால் மறைக்கப்பட்டதுபோல் அத்தேகத்தி னியக்கவிகாரத்தா லுண்டாகிய தோஷத்தால் மக்னப்படுமென்பது தோஷ கிரஸ்தமாய் முடிந்ததெனக. செம்போ ஜடம், களிம்பு நீக்கத்தில் அதிற்காணப்படும் ஒளியும் ஜடம். இப்படிக்கன்றி ஜடமாகிய தேகத்தினொளி சித்துப் பொருளாதல் யாண்டிசையும்? செம்பிற் களிம்புநீங்கத் துலக்கி அதன்பிரகாசத்தை வெளிப்படுத்துமாபோல் தேகத்தில் அதன் மாசதிரப் பிணமா

னகாலத்தில் துலக்கி அதனொளியா யிருப்பது அறிவாயிருக்கக் கண் டவருளரேல் வாய்திறவாமல் மூலையிற் பதுங்குவதேன்? இவ்வரிய விஷயத்தில் வீணே தலையை நுழைத்துவிட்டு அகப்பட்டுக்கொண்டு அவதிப்படுவதெற்றுக்கு? இன்ன சூக்கும விசாரஞ்செய்ய மதிநுட்பம் போதாத மந்திகள் (வாழவேவல்லவாமி வலக்கைதாவென்னுயிர்க் குத், தோழனீயுன்னையொப்பார் சொல்லிடினில்லைகண்டாய்) என்றபடித் தம்மினத்தவரைத்தழுவி அவர்களிப்பெய்துமாறு தத்தாபித்தாவென்று வாய்க்குவந்தனவெல்லாம் வகையறியாதுகூறித் தம்நாத்திகத்தை நாட்டமுயலுங்கால் குருடனுக்கொளி பகையானாற்போல் நம்ம ஆத்திகபோதத்தில் அசூயைமேற்கொண்டு மேல்விழுந்து வலிந்து வீண்பிரசங்கங்களால் தம்போதத்தைக் காட்டவெழுவர். அப்பேயர்களை முன்னிட்டாக்கி விவகரிப்பது விவேகிகளுக் கழகன்றாம். குடியனொருவன் குடித்து வெறிகொண்டு தள்ளாடிவிழுந்து வருகையில் அவனை எதிர்த்து நீகுடிப்பது தவறென்று புத்திகூறத் தொடங்குமொருவனுக் குண்டாவ தவமானமே யாம். மற்றையர் குடியில் கெடாதவண்ணம் உரியதோஷங்களை யெடுத்துக் காட்டுதன்மாத்திரமே அவசியமாதல்பெறும். அதுபோல் அந்நாத்திகப்புல்லர் துர்ப்போதங்களான் மபங்கி நம்மவர் கெடாதவண்ணமே நம்மநூல்கள் பலவற்றுள்ளும் பிரவசனம் பண்ணப்பட்டிருப்பதனால், அன்னவாறே மீண்டும் விவகரிப்பதாயிற்று.

இவ்வாபாசகர் (செய்வோரின்றிச் செய்வினையின்மையின்) என்னுந் திருவாக்கைச் சிந்தியாது பூதங்கள் தாமே காரியப்பாட்டை யடைகின்றனவென்று கூறு மவலசித்தாந்த மினைக்தென்னுமழகை யின்னும் விளங்கக்காட்டுவாம். மண், சலம், தீ, காற்று என்னும் பூதங்கள் நான்கும் நித்தியமென்று கொண்ட வன்னோர் அவை யொன்றோடொன்று புணர்ந்துண்டாகிய காரியோற்பத்திக் கிரமத்தையும் விளங்கக் கூறுவது அவசியமாம்.

பூதங்கள் நித்தமாய்க் காரியங்களுதிக்கு முபாதான மாத்திரமா யமையுமெனின், அவ்வுபாதான பேதமாகிய பிருதிவி, அப்பு, தேயு, வாயுக்களில் எந்தப்பூதம் முதலியியங்கிற்று? மேற்போந்தநான்கில், காற்றின் வியாபகசலன சையோகத்தால் மற்றைமூன்றும் தொழிற்பட்டியங்கின வெனின், காற்று என்றுளது, அன்றே அதற்குச் சலனமுளது, என்றுசலனமுளது, அன்றே அது விரவிச்சலிப்ப

தால் மற்றைப் பூதங்க ளியங்குந்தன்மை வெளிப்பட்டது. ஆகவே சாதுர்ப்பூ தோபாதானத்தினின்றும், அவையுள்ளவன்றே அவற்றிற்காரியப்படும் சிருட்டியுண்டானமை பெறப்படுகின்றது. அப்படியாயின், அச்சிருட்டியின் கிரமத்தை விசாரிப்ப தவசியமாம். முதலில், அக்காற்று வீசியபோது காரியபேதங்களாய்த் தோன்றும் நானாகாரமாயுள்ள சிருட்டிகளில் எந்தெந்தப் பதார்த்தங்கள் தோன்றின? அநந்தமாயுள்ள சிருட்டிபேதத்தில் மானிடோற்பத்தியை முன்விசாரிப்பாம். மானிடசன்மத்தில் ஆண், பெண், என்னு மிரண்டு விதம் ஏற்பட்டு ஒன்றைவிட் டொன்றுக்குப் பிரயோசனமின்மை வெளிப்பட்டது. ஆணும் பெண்ணுங் கலந்தே சிருட்டிநடந்து வருவது அநுபவமாகையால். இவ்விரண்டையும் ஷை நான்கு பூதங்களுஞ் சேர்ந்துண்டாக்கின வென்னுங்கால், முதலுண்டானது ஆணா? அல்லது பெண்ணா? ஆணென்னில், பெண்ணெப்போதுண்டாயிற்று? பெண்ணென்னில், ஆணெப்போதுண்டாயிற்று? ஆணையும் பெண்ணையும் ஒன்றிலொன்று காரணகாரியமாக அப்பூதங்க ளுண்டாக்கினவா? அல்லது அவ்விரண்டையுந் தனித்தனிக் காரணங்களாகவே யுண்டாக்கினவா? ஆணும் பெண்ணு மிருந்தாலல்லது சிருட்டி நடவாதென்று அறிந்தே அப்படி யவைகளை யுண்டாக்கினவா? அல்லது அநாமத்தாய் அவைகள் அப்படித் தம்மிடத்திலுண்டாக இடந்தந்துநின்றனவா? இவற்றுள், ஆணும் பெண்ணுமாகிய வேறுபாடுகளைச் சடமாகிய பூதங்கள் தாமே தந்தனவென்பது சர்வாபத்தமெனவறிக. பூதகாரியமாய்க் கூறும் பௌதிக சரீரங்களில் இயக்கத்தைப் பெற்றுநிற்கும் ஆன்மாவைத் தேகத்திற்கு வேறாயதோர் சைதன்யப்பொருளென வறியாது அத்தேகத்தின் குணமென்றே அவ்வாபாசகர் கூறுநிற்பர். பூதம் காரணமும், பௌதிகம் காரியமுமாகையில் பூதத்தைக்காட்டிலும் பௌதிகமே விசேஷத்தையடைந்தது. பூதத்துக்கில்லாதவறிவு பௌதிகத்தினிடத்திற் காண்கையால். பூதகாரியமாகிய பௌதிகத்திற்றானே யெல்லாவறிவின் விளக்கமுமுண்டாகி இது செய்தற்பாலது, இதுதவிர்த்தற்பாலது, எனப்பகுத்தறியும் பெற்றிமைத்தாய பலநியாய விளக்கம் வெளிப்படுகின்றது. அந்த நியாயத்துக்கேற்ப, யுக்தாயுக்தமான காரியசித்திகளுண்டாவதும், கெடுவதும் அநுபவசித்தம். அறிவாகிய குணத்தைப் பெற்றுநிற்கும் பௌதிகத்திலேதானே யாவும் செவ்வேநடப்பது கூடாமையாக, அறிவின்மணமே வீசப்பெறாத கேவலம் ஜடமாகிய பூதத்தினிடத்தில் நியாயமணங்கமழ்ந் தினிது பிரகாசிக்கும் இ

ப்பிரபஞ்ச காரியங்கள் நடக்குமென்பது என்னவிந்தை ? ஆகவே, ஆணும் பெண்ணுமாகிய இரண்டுருவங்களும் பூதங்களால் காரியப்படாத ஜடமாகியபூதங்கள் தாமேயுள்ளனபோல் அவைகட்கு வேறாய் அநாதிநித்தமா யிருந்தமையால், அவற்றா லுத்தரோத்தரா சிருட்டிநடந்து வருகின்றனவென் றுரைத்தல்வேண்டும். அப்படிக்கொள்ளுமிடத்து, ஆணும்பெண்ணுமாகிய சரீரங்களைப் பௌதிகமென்ற லடாதாய்முடியும். அப்போது பிருதிவிமுதலிய பூதங்கள் ஜடபூதமும், ஆண் பெண்முதலிய பூதங்கள் சிற்பூதமுமென்று கொள்ள வரும். அப்படிக்கு மப்பேயர் கூறுராகையால், அன்னோர் குணக்கேட்டை யின்னும் பரியாலோசிப்பாம். அவ்வந்தசிரோமணிகள் ஆண், அல்லது பெண் தனித்தாவது, அல்லது ஒன்றிலொன்று காரியமாயாவது, அல்லது இரண்டுங் காரணமாயாவது மூலபூதங்களில் பிறப்பதை யங்கீகரிக்கையில், அந்தப்படிக்கே பின்னும் அவ்வேறுபாடுகள் அப்பூதங்களில் முறையே பிறக்கக்காணாததென்னை ? கடவுளுண்டு, ஆன்மாவுண்டு என்னுஞ் சாதுக்களைநோக்கி நீங்கள் கடவுளைக்கண்டதுண்டா ? ஆன்மாவைக் கண்டதுண்டா ? என்று கேட்டுத்திரியுமன்னோர் கூரியபுத்தியில் பூதங்கள் ஆண்பெண்ணுருவங்களைத் தாமேயுண்டாக்கினவென்றபடி நாமெப்போதாவது கண்டதுண்டா என்று என்புலப்படவில்லை ? கடவுளும், ஆன்மாவும் இல்லாத பொருள்களாகையில் காட்டுவதும், காண்பதும் கஷ்டமாகலாம். காணக் கூடுமான பூதசிருட்டியை யேன் ஒவ்வொருவருங் காணக் கூடாது ? பிறர்க்குக் காட்டக்கூடாது ? ஒவ்வொரு பதார்த்தங்களையும் விசாரிக்கிறபோது அவற்றினிலக்கணங்கள் வெளிப்படுந்தன்மை யுண்மையால், மூலபூதங்களினின்றும் பௌதிகங்களாகிய தேகங்கள் தாமேயுண்டாவது அநுபவகிரஸ்த மல்லாமையால் பூதங்களுக்குத் தேகங்களைத்தாமே யுண்டாக்குந்தன்மை யுண்டெனக்கூறுவது மூடர்கூற்றாய் முடிந்தது. இப்படியே, பசு, பட்சி, கிருமி, கீடம் புல், பூண்டு முதலியவற்றினுங் கண்டுதெளிக. இந்தவிசாரத்தால் அசித்தாகிய பூதங்களையும், பௌதிகங்களையும், சித்தாகிய ஆன்மாவுக்கு வினைநீக்கமான போகார்த்தமாய்ப் பரமபதியாகிய சிவன் மாயையினின்றுங் காரியப்படுத்திக் கொடுத்தருளின னென்பது பசுமரத்தாணி யறைந்தாலென்ன நாட்டப்பட்டது.

"அறிவுபூதயதென்னில் வேறுபுறத்தறிந்தமைகண்டிலம்
செறிவுதானுடலத்தெனிற் சவமானபோதுடறேருமோ

குறிகொளாதுடல்வாயுவானது கூடிடாமையினென்னினீ
பிறிதராதுயிர்நிற்கஞானமுறக்கமென்பிறவாததே"

என்று வெளிப்பட்ட நம்மாசாரியர் திருவாக்கால், பூதங்களே அறிவாகையில், புலப்படக்காணும் நீர், தீ, காற்றுக்களில் அதுபுலப்படாத தென்னையெனவும், பௌதிகத்தில் அறிவு காணப்படுமென்னில், சவமாய்க்கிடந்தபோது காணப்படாத தென்னையெனவும், வாயுப்பிரிந்தமையாற் காணக்கூடாத தென்னில், வாயுப்பிரியாத வுறக்கத்திற் காணப்படாத தென்னையெனவும் வினவிமறுக்குந்தன்மை யுண்மையால், அறிவு தேகக்குணமாகாமையும், தேகமாகிய பௌதிகம் பூதகாரியமாகையால், பௌதிகமாகிய தேகத்துக்கும், அதற்குக்காரணமாகிய பூதத்துக்கும் வேறாயதோர் பொருளாயுள்ளதவ்வறிவென்பதும் நிச்சயிக்கப்பட்டது. உறக்கத்தில் அறிவுகாணப்படாமை, தேகத்தில் நரம்பு, மூளை, இரத்தமுதலியன தத்தம்நிலையில் கதிமாறியதே காரணமென வன்னோர்கூறுவர். இந்தவிடையே தேகம்பிணமாதற்கு யாது காரணம் என்பார்க்கும் அன்னோர் கொடுக்கவுள்ளதாகையால் அதைச்சற்றே யோசிப்பாம். மேலிடத்தில் தேகம்பிணமாகிறவிஷயத்தில் அவர்கொள்கையைமறுத்து விஸ்தரித்துரைத்தேமாகையால், ஈண்டு உறக்கத்தைப்பற்றி மாத்திரமே விவகரிப்பாம். உறக்கம் என்பது பெருங்கேட்டைத்தரும்மறதி. ஜாக்கிரத்தில், அற்பமறதி யொருவனுக்குளதேல், அவனையெவ்வளவு ஆபாசமுடையானாகக் கொள்ளவிடந்தருகின்றது? அம்மறதியை நிவிர்த்திபண்ணிக்கொள்ளுநதன்மை சர்வசுதந்தரத் தன்மையுடையனவாக மதிக்குமவ்வாதப்பசுக்கள் இன்றுவரை யேனுகண்டுபிடித் தெய்தப்பெற்றிலவாயின? உறங்குங்காலத்தில், அன்னோர்முகத்தில் பாம்பேறினுனும், ஒருவர்காறியுமிழ்ந்தாலும் அறியுந்தன்மையின்றே! அதனுலெவ்வளவு அனர்த்தமுண்டாம்? ஆத்திகராகிய யாமோவெனின், ஜாக்கிரசொப்பனசுழுத்திகளை முறையே பரனது சிருட்டிதிதிசங்காரங்களாகக்கொண்டு (கனவின்பயனுநனவின்பயனும், வினையின்பயனவைபொய்யெனவேண்டா) என்னும் அநுபவவுரைப்படித் தழுவிநிற்குந் தகுதியுடையே மாகையால், யாவும் எமக்கு வினைப்போகமாய் முடிதல்காண்க. இன்னவிசாரமில்லாத குருட்டுப்பசுக்கள் குழாத்துக் கூடன்மின்னென நம்மவர் கூறுஞ்சுபோதங்களை யினிது சிந்திக்கக் கடவோமாக. இன்னுமவ்வந்த பரம்பரையார் கூற்றிரிந்தகல வரும்வாக்கியங்களைப் பரியாலோசிப்பாம்.

"அறிவுடற்குணமென்னிலானையதாதி யந்தமெறும்பதா
வுறுமுடற்பெரிதானவற்றினுதித்திடும் பெரிதாகவே
சிறுவுடற்செறிஞானமுஞ்சிறிதாயிடும்பரிணாமமும்
பெறுமுடற்சிறிதாவதென் பெரிதாவதென்சிலபேசிடே"

என்னும் வாக்கியத்தால் அறிவென்று வேறொரு முதலில்லை, உடற்குணமே அறிவாகுமென்று ஒருவன் சொன்னால், ஆனைமுதல் எறும்பிறுதியாக வுடல்களில் பெரியவுடல்களில் பெறியவறிவும், சிறியவுடல்களில் சிறியஅறிவும் உண்டாகாமைக்கு அப்பேதை யாது கூறவல்லானெனவும், பரிணாமத்தையுடைய யானையுடற்கு அறிவுசிறிதாயும், சிறியவுடலையுடைய மானிடர்க்கு அறிவு அகண்டமாயும் உண்டாதலென்னையெனவும் பெறப்பட்டு, அறிவுதேகத்துக்கு வேறாயதோர் சைதன்யப் பொருளென்பதும், அப்படித்தாழ்ந்து முயர்ந்தும் பிரகாசித்தல் அவ்வுடற்களின் மன்னியவுயிர்க்குற்ற கன்மத்தின்படி யென்பதும் நிச்சயிக்கப்பட்டது. சரீரம் வளருந்தோறும் அறிவுவளரவும், அது தளருந்தோறும் அறிவு தளரவுங் காணுமநுபவத்தாலும், சரீரத்தைப்பிரிந்து ஆன்மாநிற்கக் காணப்படாமையாலும், அவ்வறிவு சரீரத்தின் காரியமேயென்னில், பிருதிவிசேடணமாகிய விந்தனம் பெருகுந்தோறும் பெருகிச் சுருங்குந்தோறுஞ் சுருங்கி, அதனில் வேறுபட்டதாகி, இந்தனமில்லாதவழி யில்லையாகின்ற அக்கினி இந்தனகாரியமாகி, அவ்விந்தனத்துடனொன்றாகாவாறுபோல் அறிவுசரீரகாரியமாகிச் சரீரத்துடன் ஒன்றாகாமைதெளிக. கடாவைப்போலப் பருத்தமாத்திரத்தானே அவன் பருமனுக்கேற்ப அறிவுபிரகாசியாது மானைப்போலச் சிறுத்த வுடலுடையார் பலர் அறிவின் பிரகாசம் அதிகமாய்ப் பெற்றிருத்தல்கொண்டும் அறிவினைத்தென்பதை யூகித் தடங்குவாராக.

"அங்கியானது தானுமொன்றையணைந்துநின்று நிகழ்ந்திடும்
பங்கியாதுயிர்தானுமிப்படிப் பற்றியல்லதுநின்றிடா
தெங்குமார்தயிலத்தையுண்டெழுதீபமானதெரிந்திடும்
அங்கதாமுடனின்று கன்மமருந்தியாருயிராவதே"

என்னும் வாக்கியத்தைப் பரியாலோசிக்கில், நெருப்பானதோரிந்தனத்தைப் பற்றிநின்று தன்வடிவைக்காட்டுந் தன்மையன்றித் தனித்துநின்று தன்வடிவைக்காட்டுந் தன்மையுடைத்தன்று. அப்படியே ஆன்மாவு மோருருவைக்கூடியல்லது நிற்கமாட்டாது. தகளியெ

ங்குநிறைந்த வெண்ணெயைப் பருகியோங்கிய தீபமானது எரியாநிற்கும். அப்படியே, கன்மத்தாலெடுத்துக்கொண்ட காயத்தினின்றுங் கன்மத்தைப்பொசிப்பது ஆன்மாவென்றறிகவென்ற புலப்பட்டநியாயமுகத்தால் திரியைக்காயத்திற்கும், எண்ணெயைக் கன்மத்திற்கும், தீபத்தை ஆன்மாவுக்கு முவமித்தறிகையில், ஆன்மாவாகிய அறிவு தேகத்தின் குணமென்பதும், அல்லது தேகத்துக்குவேறுயதோர் பொருளென்பதும் தெற்றெனவிளங்கும். இந்தவிசாரத்தால் உடல்வளர அறிவுவளருமென்றும், உடல்தேய அறிவுதேயுமென்றும், அறிவென்பது தேகத்துக்கு வேறுயதொரு முதலல்லவென்றும், சொப்பனங்கண்டு பிதற்றித்திரியுஞ் சோம்பர்வாதம் சோர்ந்துவிட்டமைகாண்க. திரி, எண்ணெய், தீபம் இம்மூன்றும் ஒன்றிலொன்று விஜாதிகப் பொருளாதல்போல், தேகம், கன்மம், அறிவு இம்மூன்றும் விஜாதிகப் பொருள்களேயாம். திரியின் குணம் தீபமல்லாததுபோல தேகத்தின் குணம் அறிவாகாதெனவறிக. எண்ணெய் தீபத்தைப் பிரகாசப்படுத்தாநிற்பதுபோலக் கன்மம் ஆன்மாவைத் தேகத்திற் போகார்த்தம் பிரகாசப்படுத்தாநிற்பதுமறிக. இதனுல், தேகத்துக்குவேறுக அறிவென்பதொருமுதல் காணப்பட்டவாறே கன்மமென்பதொன்றும் அவ்விரண்டுக்கும் வேறுய்ப் பிரகாசியாநிற்பதெனவறிந்திடுக. இக்கன்மப்பகுதியைப் பின்னர் விசாரித்துத் தெளிவிப்பாம்.

இதுமட்டோ, பாவத்தழும்பேறித் தென்றிசையானுக்கென்று கொழுமைபதிகரித்து வளருங்கடாக்களனைய வத்தூர்த்தர் வீழ்ந்து கிடக்கும் படுகுழிகளினின்று மன்னோர் வெளிப்பட விரும்பின், அவர் ஆதரவாய்ப்பற்றி யேறுவதற்குத் தாரகமாய் விளங்கும் ஏணிபோல்வதாகிய நம்மனோர் அருமைத் திருவாக்குண்மை யித்திறப்பகுதியுடைத்தென வியக்குந்தரமன்றும்.

"காரணம்மவையென்ற தென்னைகடாதி போனிகழ்காரிய
நேரணிந்துசமைந்து நின்றிடுமென்பதும்மதுநேர்கிலோம்
போரணைந்திடு மொன்ருேடொன்று பொருந்துமாகில்வருந்தியும்
நீரணைந்தொரு தீயினின்றது கண்டதாயினிகழ்த்திடே"

இ-ள். உருவங்களுண்டாவதற்குப் பெண்ணும் ஆணுங் கூடலே காரணமென்று நீ கூறியதென்னை ? மண்ணினிடத்துக் கட்டுமதலியன தோன்றுதல்போல் பூதகாரணத்திற் பெண்ணுமாணுந் தா

மே காரியப்பட்டுத் தம்மிற் கூடியகூட்டத்தே யுருக்கள் சமைந்திடுமென்று நீசொல்லுந்தன்மை யாம்அங்கிகரிப்பதில்லை. ஏனெனில் நீ கூறியபூதங்கள் நான்கும் தம்மில் ஒன்றுக்கொன்று சத்ருபாவத்தால் மாறுபடுந் தன்மையுண்மையால். எங்ஙனமெனின், நீருந்தீயும் ஒன்றையொன்று விழுங்கி அபாவப்படுத்துந்தன்மை யுண்மையால். அவ்விரண்டு மோரிடத்திற் கூடியிருக்குந்தன்மை நீயுன்காட்சியளவையிற்கண்ட துண்டாயின் யோசித்துக் கஷ்டப்பட்டாவது சொல்வாயாக. எ-று

இதைப்பரியாலோசிக்கில், நீரும், தீயுந் தம்மிற் கூடாமை யநுபவமாகையாலும், அப்படிக்கூடுந்தன்மை அவைகள் ஜடங்களாகையால் தம்மில் செல்லாமையாலும், விவேகத்திற்பொருந்த முடிந்தவுண்மையில், அவற்றைப் பாகப்படுத்திக்கூட்டி முடிப்பான் ஒருவனுளனென்பது சொல்லாமேயமையும். ஆயின், சித்தர்கள் நீரிலே விளக்கெரித்தலும், சமுத்திரத்திலே வடவாமுகாக்கினி நிற்றலு முண்டேயெனின், சித்தர்களென்னை, குளத்தில் நீரைத்தகளியின்மொண்டு அப்படியே அதில் திரியைநனைத்து, அதில் தீயைமூட்டி எரித்ததுண்டா? அந்த நீரை மூலிகைகளால் பாகப்படுத்திப் பின்னரேயெரிப்பதன்றி வேறு வகையில் செல்லாமைகண்டறிக. வடவையோவெனின், சமுத்திரத்தில் நாலுமலைகளுக்கு நடுவில்நிற்பதெனப் பிராமாணிகர் கூறுநிற்பர். காட்சியளவையிற் கட்டுண்டுதிரியு மவ்வந்தர்க்கு அவ்வக்கினி சமுத்திரத்திலிருப்பதே காட்சிப்படாமைகொண்டு அதையொருபோது அங்கீகரியாராயின், மலைகள் சூழநிற்பதொன்றெனக்கூறுவதும் அநாங்கீகாரமாய் முடியுமாகையால், மேல்விடை சமுத்திரத்தினெருப்புண்டென்று கொண்டாரை மாத்திரமே நோக்கிக்கூறியதொன்றும். அன்றியும் அவ்வக்கினி நிற்பது சிவனுடைய ஆணையாலென்பதும் அறிக. (தொலையாவிருசுடர் நாளுஞ்சுழல்வதுஞ் சூழமுந்நீர், நிலையாயிருப்பது நீள்வான்சுரப்பது நீடுசெம்பொற், சிலையானமேருச் சலியாதிருப்பதுஞ் சேடனுச்சி, யலையாதிருப்பது மம்பலத்தாடிதன் னாணையிலே) என்னுந் திருவாக்காற் கண்டறிக. சமுத்திரத்தின் மத்தியில் அவ்வனலிருப்பது கொண்டே கரையற்றதாகிய கடல் தன்னிலை பிறழாது நிற்பதும்அறிக. அது இடையிலிருப்பதால் நான்குபக்கங்களிலும் நீரைமீறவிடாமல் காந்தம் இரும்பைப்போகவிடாமல் தடுப்பதுபோல் காத்துக்கொண்டிருப்ப தெனவறிந்திடுக. அதுசிவனாணையாகையால், அவர் திருவுள்ளப்படிக்குச் சலத்தைத் நிலைகடத்தவேண்

டில் அவ்வனலுக்குள்ள வாகர்ஷண சக்தியைச் சற்றே மட்டிடச்செய்வர். சலத்தையும், தீயையும் தன்னுடைய பிரயோசனமாக வாஞுமொருவனுக்கு எதை யதிகரித்துக் கொள்ளவேண்டுமோ, எதைக்குறைத்துக் கொள்ளவேண்டுமோ அந்தப்படிக்கெல்லாஞ் செய்வதுகூடுமன்றி, அவைதாமே அவனுடைய பிரயோசனப்படிக்கெல்லாம் நிகழப்பெறுமென்பது செல்லாமைபோல், சிவனுடைய வாணையாலன்றிக் கடல் கடத்தலும் அனலடங்கலுங் கூடாமைகாண்க.

மேல்விஷயத்தை மறுத்துச் சமாதானங் கூறவகையுளதேல் சொல்லுதிபார்ப்போம். கண்மூடித்தனமாய்த் திடீரென்று சொல்லவிசையாதாயினும் வருந்தியாவது சொல்லுக என்று கூறியதியாதெனின், நீரையும், தீயையும் ஒன்றுசேர்த்துப்பார்த்து அவையங்ஙனஞ்சேர்ப்பித்தபோது அவையொன்றோடொன்று சேர்ப்பித்தாலன்றிச்சேராமையும், சேருங்காலையில் இரண்டுமுதலு மொப்பக்காணப்படாமையுங் கண்டு நமதுகொள்கை பூதங்கள் தாமேசேருமென்பதும், சேர்ந்து அவற்றின் றன்மை கெடாமல் சீவிக்குமென்பதுங் கெட்டுத் தலைகூடாததென்னையென்று அவன் வருந்தியே நிற்குந்தன்மையுண்மையால். இதனால், உன்னால் சமாதானஞ்சொல்ல முடியாதாகையால் நான்கேட்ட கேள்விக்கு விடையளிக்க வகையின்றி அழுமூஞ்சியா யெம்மைப்பார்த்து நாணிப் பதுங்குவாயென்பது முடிந்தமைகாண்க.

இனிப்பூதகாரியமாகிய பிரபஞ்சத்தில் ஆணும்பெண்ணுமாகவிரவிநிற்குந் தன்மையைவிசாரிக்கில், அவ்வேறுபாடுகளுண்டாந்தன்மை யிழுக்கடையும். காரணத்தி லவ்வேறுபாடு காணப்படாதவுண்மையால். "இயல்புகாணிவை யென்னின் வேறிசைபெண்ணொடாணிருதன்மையுஞ், செயல்[illegible]ளாவிவர் செய்திகாரணமாகவந்து செனிப்பதென், இயல்பதாமுடல் பூதகாரியமாவதும் மிலையாகுமான், மயல்தாம்வினையாலொருத்தன் வகுத்ததன்மையின்வந்ததே" என்னுந் திருவாக்கால் இப்படிப்பிறப்பதெல்லாம் பூதவியல்பென்று நீகூறின், இயல்பு ஒருதன்மைப்பட்டிருப்பதன்றி வேற்றுமைப்பட்டு ஆண், பெண்ணென்னு மிரண்டு தன்மையால்சிருட்டிநடப்பது கூடாது. அன்றியும், முதலுண்டானபடிக்கேயாவது ஆணும் பெண்ணுமா யுருக்கள் மூலபூதத்தினின்றே பிறந்து வருவதுஞ் செய்யாது, அவ்வேறுபாட்டினின்றுமே உத்தரோத்தர சரீரங்கள் காரணகாரியமாகப் பிறந்துவருவதென்னை? இதனால் நீகூறியபூதவியல்பும், பூதகாரியமுமே சிருட்டிக்குக் காரண

மாகாமை வெளிப்பட்ட நியாயத்தால், நீயிதற்றுவதெல்லாம் உன்னைப்பற்றிநிற்கும் மலத்தழும்பாலாய மயக்கமேற்கொண்டேயென்று அறிந்தனமாகையால், அம்மயக்கந் தெளியும்படிக் கன்மத்துக்கீடாகவே ஆண் பெண்ணுருக்களைப் பெண்ணாகிய வுமையிடத்தனாகும் சிவன் தனது ஆண்டகைமையால் விரவி, அக்காரியத்தை நடத்துவானெனக்கண்டு தெளிகவென்று பெறப்பட்டது.

இதனால், அநாதியே கர்த்தா நாயகியோடுகூடிப் போகத்தைவிரும்ப, அதுகாரணமாய் உலகின்கண் ஆண் பெண்காரியப்பட்டு, அதுகாரணமாக அப்படியே வுருக்கள் காரியப்பட்டுவருதல் துணியப்பட்டது. கர்த்தாவாகியசிவன், நாயகியை நீங்கி யோகிருந்தகாலையில், உலகம் நடவாதவுண்மையே யிதற்குச் சான்றெனவறிக.

இன்னபல நியாயங்களால் நாத்திகம் என்னும் பாழ்வலையிற் சிக்கிப் பறக்கவகையற்றுக் கேவலப்பட்டு வருந்தும் பட்சிகண்மாட்டு நம்மான்றோர் காட்டியகருணைக்கு யாதுகைம்மாறு செய்தற்பாலது? அவர்கள் திருவடிகளுக் கன்புசெலுத்தி அன்னோர் பெருங்கருணையைச் சிந்திப்பதன்றி அங்ஙனஞ் செய்வதொழிந்து, பாலன்னத்தைத் தனக்கு முன்னேபடைக்கவரும் ஒருநண்பனைப் பார்த்தபோது உருமிக்கடிக்கவரு ஞமலிகளொத்து அந்தோ அப்பேயர் அநியாயத்திலழிவது ஆச்சரியம்! ஆச்சரியம்!! (எறும்பூரக்கற்குழியுமே) என்றபடிப்பலமுறை நம்மபெரியோர் அருள்வாக்கியங்களை அகங்காரமேலிட்டாவது பார்த்துவருவரேல், என்றாவதோர்காலத்தில் குணமடையக் கூடுமாகையால், அவர்மாட்டிரங்கி யின்னும் நம்மாசாரியர்கள் அருளிச்செயல்களாகிய உண்மைப்போதங்களை யீண்டு விரித்துரைப்பாம்.

"காணொணாகரணங்களுக்குயிர் கண்டிடாமையினின்றெனிற்
காணுமோகடங்கண்டகண்ணிணைகண்டுநிற்பதுங்கண்ணதே
காணொணாதுயிர்தானுமிப்படி கண்டிடுங்கரணங்களைக்
காணொணாகரணங்களுக்குயிருண்மையாவதுங்கண்டிடே"

என்னுந் திருவாக்கைப் பரியாலோசிப்பாம். பாஹ்ய கரணங்களாகிய நேத்திரமுதலியவற்றால் ஆன்மாவைக்காண்பது கூடாமையால், காட்சிப்படாத வதுகொண்டே அவ்வான்மாவை யில்லையென்று நீ துணிவதுதவறாம். தேகமானது தன்னைக்கண்டதாகிய கண்ணைத் தான்காணவற்றோ? கண்மாத்திரமே தேகாதிகளைக் காணுநிற்

கும். காட்சியளவையாகிய கண்ணுக்குக் காணவொண்ணாதென்றவு யிருமித்தன்மைத்தேயாம். உயிர்சேதனமாகையால் கரணங்களைக் கண்டுநிற்கும். கரணங்களைத் தேகமறியாதவாறு கரணங்களு மவ்வான்மாவைக் காணமாட்டாது. ஆகையால், ஆன்மா வுண்டென்று துணிவாயாக என்றுபெறப்பட்டது. இத்திருவாக்கால் ஆன்மாவென்பதொரு பொருளுண்டாயின், அது என் கண்ணுக்குப் புலப்படாது என்று வினவித்திரியு மவலர்கூற் றிரிந்தமைகாண்க. இந்தவாதரவால், அன்னோர் ஆன்மா கண்ணுக்கு என் புலப்படாதென்புழிக் கண் தேகத்துக்கு என்புலப்படாது என்னுங்கடாநிகழும். கண்ணுக்குள்ள காட்சித்தன்மை தேகத்துக்கின்மையால் அக்கண்ணைத் தேகங்காணாதெனின், அங்ஙனங்காணாதது தேகத்தின் றாழ்வா? கண்ணின் றாழ்வாவென்னுங் கடாநிகழும், தேகத்தின் றாழ்வெனின், அதனால், கண்ணென்பதொருபொருளுக் கபாவஞ் சொல்லுதல் யாண்டிசையும்? தன்னைப் பார்த்துக்கொண்டே யிருக்குங் கண்ணைத் தான் பார்க்குஞ்சத்தியற்ற வதன்குறையைநோக்காது தேகமே யுள்பொருள், கண் இல்பொருளென்ற லடாதெனவறிக. இப்படியே, ஆன்மா கரணங்களைக கண்டியங்காநிற்கும். ஆன்மாவைக் கரணங்கள் காணப்பெற்றில. கரணங்களை விரவிக் காணுமான்மாவை அக்கரணங்கள் காணாதகுறைவு அக்கரணங்க ளிடத்தனவேயாக, அவற்றாற் காணப்படாமைகொண்டே ஆன்மாவுக் கபாவஞ்சொல்வதெப்படி? இதனால், ஆன்மாவுண்டென்பது நிச்சயிக்கப்பட்டது. தேகத்தினாற் காணப்படாமையால் கண்ணுக்கு அபாவஞ்சொல்ல விசையாததுபோல் கண் முதலிய கரணங்களாற் காணப்படாமையால் ஆன்மாவுக்கு அபாவஞ்சொல்லுதல் தோஷகிரஸ்தமாய் முடிந்தது. அப்படியே, ஆன்மா சிவத்தைக் காணப்பெற்றிலது. சிவம ஆன்மாவைக்கலந்து உபகரியாநிற்கும். தன்னைவிரவி யுபகரிக்குஞ் சிவத்தைக் காணுந்தன்மை தானெய்தாதது தன்குற்றமென்றுணராது தானேயுள்பொருள், அச்சிவம் இல்பொருளென்றலு மடாதாய்முடிந்தது. முறையே தேகம் கண் முதலியகரணங்கள், ஆன்மா, சிவம் என்னும் பொருள்கள் ஒன்றினொன் றேற்றமுடையனவாக வெளிப்பட்டமையால் தேகத்தைக்கண்ணும், கண்ணைக்கரணங்களும், கரணங்களை ஆன்மாவும்; ஆன்மாவைச்சிவமும் அறிதல் வெளிப்பட்டது. இதைப்பிரகடனமாய்ப் பார்க்கில் சிவத்தை ஆன்மாகாணாது. ஆன்மாவைக் கரணங்கள்காணா. கரணங்களைக் கண்காணாது. கண்ணைத் தேகம்காணாது. இந்த விசாரத்தால் யாவும் உள்பொருள்களாதல் துணியப்பட்டது. இ

ந்த வுண்மை நியாயங்களால் ஆன்மாகிடையாது, சிவம்கிடையாது என்று வாய்மதம் பேசுவார்வாயில் மண்விழுந்ததென வறிக.

கண்ணொருபொருளைப் பார்க்கையில் கண்ணே பார்க்கிறதென்பது அடாது. காதொருபொருளைக் கேட்கையில் காதே கேட்கிறதென்பது அடாது. மனம் ஒருபொருளை நினைக்கையில் மனமே நினைக்கிறதென்பது அடாது. இப்படியே பலவுங்கொள்க. ஆன்மாவென்பதொருபொருளே கண்ணின்வழியாகப்பார்த்தும், காதின்வழியாகக்கேட்டும், மனத்தின் வழியாக நினைத்தும்,இன்னும்பலபாஹ்யாந்த ரேந்திரியங்களின் வழியாய் அவ்வவ்விஷயங்களை நுகர்ந்தும் வருந்தன்மையுண்மையால், ஆன்மாவுக்கபாவஞ் சொல்லுதல் தவறும். ஆன்மசையோக மில்லாதவழிக் கண்ணொன்றையுங்காணாது. காதொன்றையுங் கேளாது. மனமொன்றையு நினையாது. இங்ஙனமாக, காணும் புருஷனைக் கைவிட்டுக் காணும் வாயில்களைப் பார்த்துப் பல்லை யிளித்துத்திரிதல் கேவலம் அசங்கதமுடைத்தாம். ஆகவே, கண்ணின்வழியாக ஆன்மாபார்ப்பது நேத்திரக்காட்சியும், காதின்வழியாகக்கேட்பது சுரோத்திரக்காட்சியும், மனத்தின்வழியாக நினைப்பது மானசக்காட்சியுமாம். இப்படியே வாயிற்காட்சி, ஆக்கிராணக்காட்சி முதலிய பாகுபாடுகள் வெளிப்படுதல் கண்டு தெளிக.

இந்த விசாரத்தால் காட்சியளவையால் நிரூபிக்கத்தக்க சித்தாந்தம் ஆஸ்திகமாகவேமுடிந்து, ஆன்மாவே காணுகிறதென்னு முண்மை வெளிப்படுதலால், இதனையறியாது, கண்ணால் ஆன்மாவைக் காணக்கூடாததென்னை யென்றெழுங்கடாக்கள் அவலப்பட்டொழிந்தமை காண்க. கண் அசித்தாயிருப்பதொருபொருளாய், அதனிடத்தில் சித்தாயுள்ள ஆன்மாவிரவி அதைவாயிலாகக்கொண்டு ஒருபொருளை நுகருந்தன்மையறியாது, ஆன்மாவைவிட்டாலொன்றையு மறியாததாகியகண் ஆன்மாவைக்கண்டிலது என்பது பேதமையிற் பேதைமையாய் முடிதலால், அன்னோர்கோள் முற்றுங் குணமின்மையாகவே முடிந்தமைகாண்க. இதுகாறும் விசாரித்துவந்த வுண்மைநியாயங்களால் ஆன்மாவென்பதொருபொருளும், அதைத் தன்னுணையிற் செலுத்தி யாண்டுவரும் பதியாகிய வொருபொருளும் உண்டென நாட்டப்பட்டதாகையால், மேலிடங்களில் பின்விசாரிப்பதாகக் கூறிவிடுத்த கன்மம் என்னும்பொருளை யினிவிவகரித்துத்தெளிவிப்பாம்.

"அநாதியேலமைவின்றெனின் மலமாயைகன்மமணுச்சிவ
னநாதிகன்மமணுக்கள்செய்யவறிந்து கன்மமுடற்செயா
வநாதிகாரியமாமுடற்களசேதனம்மணையாவறிந்
தநாதியாதியமைக்கவேண்டு மமைப்பிஞேமெநாதியே"

என்னும் பிரமாணத்தால் யாவும் அநாதியே யாகிறபோது ஒருவனிருந்து ஒன்ருெடொன்றைக் கூட்டவேண்டுவது அவசியமன்றென்னுமிடத்து, ஆணவமலமும் கன்மமலமும், மாயாமலமும், ஆன்மாவும், சிவனும் அநாதிப்பொருள்களாஞலும், கன்மத்தை ஆன்மாக்கள்செய்ய, அந்தக்கன்மம் தாஞய் அறிந்து ஆன்மாக்களுக்கு உடலையெடுத்துக் கூட்டமாட்டாது. அநாதியே காரியப்பட்டு வருமுடற்கள் அசேதனமாகையால் ஆன்மாவ அறிந்து கூடமாட்டா. ஆகையால், அநாதியாகியசிவன் ஆன்மாவையுங் கன்மத்தையும், அதற்குப் பொருந்தின வுருவையுங் கூட்டல்வேண்டும். இப்படிக்கூட்டுந் தன்மை அவைகளுள்ள வநாதியேயாகையால், யாவும் அநாதியென்பது மெய்யென்று நிச்சயிக்கப்பட்டது.

இதனைப் பகுத்துணருங்கால் பதிபசுபாசம் என்னும் மூன்றில் பதியேசிவனும், பசுவே ஆன்மாவும் என்று வெளிப்பட்டுப் பாசம் என்பது ஆணவம், கன்மம், மாயையென்னும் மூன்று பிரிவினைப் பெற்று விளங்கும். பதியென்னுங்கால் தனக்குமேலொரு நாயகமில்லாத தென்று வெளிப்படும். ஆகவே, அது சுத்தமாயிருப்ப தொரு பொருளென்பது வெளிப்படை. அசுத்தமிருந்தாலே பதிவேண்டும் அதை யொழித்தற்பொருட்டு. தானே யொழித்துக் கொள்ளக்கூடாதோவெனின், ஒழித்துக் கொள்ளுந் தன்மையிருந்தால் முதலிலேதானே அதுதனக்குச் சகசமாந் தன்மையை யொழியும். கண்ணைப்பற்றி நிற்குமிருளை அக்கண்ணே யொழித்துக்கோடல் யாண்டமையும்? அதை யொழிப்பது கதிரொளியேயாதல் கண்டுதெளிக. கண்ணுக்கு இருளையொழித்துக் கொள்வது கூடாமைபோல் அசுத்தத்தையுடைய தொருபொருள் அதனைத்தானே யொழித்துக் கொள்ளுதல் கூடாது. இதஞல், அசுத்தமுடைய தொருபொருள் பதியாகாமையால் சுத்தப்பொருளே பதியாதல்சித்தம். ஆகையால் பதிப்பொருள் சுத்தப்பொருளெனபது நிச்சயம். இந்தவுண்மை யறிந்தே வேதசிவாகமங்களில் பதியாகிய சிவனை நின்மலன் என்று விதந்துரைக்கும். இனிப்பசுவென்பது பாசசம்பந்தமுடைத்து என்று பொருள்படும். ஆகவே, பாசமாகிய விலங்கிற்பட்டுவருந்து மிழுக்குடை

மையால் அசுத்தமுடைய தொருபொருளாய்ப் பதிப்பொருளாதல் செல்லாமை பெற்று விளங்குவ தொன்றெனல் வெளிப்படை. இனிப்பாசமென்பது அசுத்தமும், ஜடமுமாகிய பொருளாய்த் தனித்து நில்லாது கண்ணைப்பற்றி நிற்கு மிருளைப்போல் ஓர்பொருளைப்பற்றி நிற்பதொன்றாம். இந்தமூன்றில் பதியும் பசுவும் சேதனப்பொருள்களும், பசு அசேதனப் பொருளுமாதல் நிச்சயம். மேலிரண்டும் சேதனமானால் ஒன்றுக்கு அசுத்தமும், மற்றொன்றுக்குச் சுத்தமும்வரக் காரணமென்னை யெனின், இரண்டும் சேதனங்களேனும் ஒன்றுக்குப் பேரறிவும், மற்றொன்றுக்குச் சிற்றறிவு முடைமையால் பேரறிவுடைய பொருளை அசுத்தந் தீண்டாமையும், சிற்றறிவுடைய பொருளை அசுத்தந் தீண்டினமையும் பெறப்பட்டது. கண்ணும்; ஆதித்தனும் ஒளியுடைய பொருள்களேனும், ஆதித்தன் பேரொளியுடையானாதலால் அவனையிருள் சேராமையும், கண்ணானது அற்பவொளியுடைய தாகையால் அதை இருள்சேர்ந்து மயக்கினமையும் வெளிப்பட்டது. இந்த நியாயங்களால் சுத்தர்களா யிருப்பாரிருவர். தாரதம்யங்களும், அவரை அசுத்தம் பற்றாதமுறைமையும், பற்றுமுறைமையும் நிரூபிக்கப்பட்டது.

இனி அவ்வசுத்தமாகிய பாசத்தைச் சற்றுவிசாரிப்பாம். இது ஆணவம், மாயை, கன்மம் என்னும் மூன்று பிரிவினையுடையது. இவற்றுள், ஆணவமொன்றே ஆன்மஞானத்தை மறைத்திருக்கும் வலிமையுடைத்து. எங்ஙனமெனின், நீரை அதன் சுத்தந்தோன்றாதபடி அதிற்கலந்து அந்தநீரையும், தன்னையும் பிரிக்கக்கூடாதபடி விளங்கும் அழுக்குப்போல்வதாம். அங்ஙனங்கலந்து நிற்கு மழுக்காகிய தோடத்தைமாற்றி அத்துடனே தானுமொழிந்து போவதாகிய தேற்றாங்கொட்டையே மாயைக்கு நிதரிசனமாம். எனவே, ஆணவமாகிய அழுக்கைமாற்றி அத்தோடே தானுமகலுந் தன்மையுடையது மாயையென்று ஏற்பட்டது. இதையின்னு முவமிக்குங்கால், கோடிப்புடவையிலுள்ள அழுக்கைச் சாணம், உவர்மண்முதலிய வழுக்குகளைக் கொண்டு மாற்றுவதும் பொருந்தும். அன்றியும், தேகத்தில்வந்த பிணியைமாற்று மௌடதமாத்திரமாகவு மங்கீகரிக்கப்படும். இதைப்பரியாலோசிக்கில் தேகத்தில்நோயுண்டாகி அந்தநோயையுந் தேகத்தையும்வேறு பிரிக்கக்கூடாத சந்தர்ப்பத்தில் அது துன்பத்தைச் செய்யுமாபோல், ஆன்மாவினிடத்து ஆணவங்கலந்து துன்பத்தைச் செய்யா நிற்கும். அந்தநோயை மாற்று மௌடதம்

போல் மாயை யவ்வாணவத்தைப் போக்கும். ஆகவே, ஆணவமும்,
மாயையும், நோயு மௌடதமுமாக வேர்ப்பட்டன. இவ்வுண்மையா
ல் ஆணவமே மாயை, மாயையே ஆணவமென்று மயங்கிக்கூறுவார்
கோளுமிரிந்தது. இன்ன பலதிட்டாந்தத்தால் நிரூபிக்கப்படும் ஆண
வமாயா ஸ்வரூபங்களையறியாது ஆணவமே மாயையெனவும், மாயை
யே சத்தியெனவும், சத்தியே சிவமெனவுங்கூறி அபேதம்படப் புல
ம்பு மவதிஞானத்தைச் சற்றேபரியாலோசிப்பாம். மேல்விசாரத்தால்
ஆணவம், மாயைகளினுடைய ஸ்வரூபங்களினைத்தென வேர்ப்பட்ட
மையால் அவ்விரண்டும் வேறு வேறு முதல்களென்பது தீர்மானிக்க
ப்பட்டது. அப்படியே சத்திசிவஸ்வரூபங்கள் மாயையில் வேறுப
ட்டவுண்மையை நோக்கின், மாயை தேகாதிப்பிரபஞ்சங்களாகக் கா
ரியப்பாட்டை யடையுஞ் சடப் பொருளாதலுண்மை. சத்தி, சூரிய
னில் வேறாகாத பிரகாசம்போல் சிவனில் வேறாகாதகுணமாத்திர
மா யமைந்த வபின்னப் பொருளாதலுண்மை. ஆகவே, சத்தியுஞ்
சிவனும், குணமுங்குணியுமாதல் பெறப்பட்டது. சத்தாகியசிவனில்
வேறாகாத சத்தனது அறிவென்னுஞ் சிற்சத்தியானது தேகாதிக
ளாகக் காரியப்படுஞ் சடமாகிய மாயையி லொன்றுந்தன்மை யெ
ங்ஙன்மிசையும் ? மாயையாகிய ஜடப்பொருளும், சத்தியாகிய சித்
துப்பொருளும் ஒருபொருளாதல் சாலாமையின் இரண்டு மொன்
றுதலிழுக்காம். அன்றியும், ஈண்டுச் சத்தியென்பது சத்தனில் வே
றாகாத தொன்றுதல்போல், மேல் ஜடமென்றதும் மாயையில் வேறா
காத வதன் குணமாத்திரமாகிய தொன்றும். எனவே, ஜடம் மாயை
யின் சத்தியென்பது அமையும். சிவத்தின் குணமாகியசித்தே சிவசத்
தியென்பதுபோல். குணகுணிமாத்திரமா யமைந்த சத்தி சிவங்களைப்
போல் குணமுங்குணியுமாகவே ஜடசத்தியையும், அதனில் வேறாகா
தமாயையையும் அங்கீகரிப்பர் விசாரித்துணர்ந்த மேலோர். இவ்வு
ண்மையால் ஜடமாகியகுணத்தைச் சத்தியாகப்பெற்ற குணியாகிய
மாயாசத்தியைச் சத்தனாகியசிவனில் வேறாகாத குணசத்தியாகக்
கூறுவது பொருந்தாது பொருந்தாது. சிவம், சிவசத்தி, மாயை, மா
யாசத்தி யென்பனவற்றில் முதலிரண்டுங் குணியுங் குணமுமாதல்
போல், பின்னவையுங் குணியுங் குணமுமாதல் திண்ணம். இவற்றை
யினிது பரியாலோசிக்கில் பின்னே பெறப்பட்டமாயை அதன் கு
ணசத்தியால் அறிவு அறவேயில்லாததாய்க் கிரியையை அப்பிரகா
சமாய்த் தன்னிடம் பெற்றதாய் விளங்கும். முன்னே பெறப்பட்ட
சிவம் அதன் குணசத்தியால் அறிவுந்தொழிலும் பிரகாசமாய்த்

தன்னிடமுடையதாகி, அவ்விரண்டில் அறிவுநிற்க, தொழிலால் மே
ற்போந்த மாயையினிடம் அப்பிரகாசமாய் நிற்குந்தொழிலை யியங்
கப் பண்ணுநிற்கும். எனவே, பிரகாசப்படுத்தாநிற்குமென்பது வெ
ளிப்படை. அறிவுநிற்க, என்றதனால், கிரியையை அப்பிரகாசமாய்ப்
பெற்றமாயையை யியங்கப்பண்ணுதல்போல் அறிவை அப்பிரகாச
மாய்ப்பெற்ற ஆன்மாவை யியங்கப்பண்ணுமவதாரம் எடுத்தாளற்பா
லதெனவறிக. இந்தவிசாரத்தால், மாயை, மாயாசத்தி, சிவம்-சிவசத்
தி இவற்றினுண்மை வெளிப்பட்டமையால், மேலிரண்டுபொருள்களு
ம் இயங்குஞ் சத்தியையுடையதும், இயக்குஞ்சத்தியையுடையது
மாகி வெளிப்படாநிற்கும். இதனால், மாயை சிற்சக்தியாதலும், சிவ
மாதலுங் கேவலம் அசங்கதமாயிற்றென்க. இந்த நியாயங்களால்,
ஆணவமே மாயையென்பதும், மாயையே சிவசத்தி யென்பதும் நிர
சிக்கப்பட்டது. ஆயின், வேதசிவாகமங்களில் மாயையைச் சிவனது
சத்தியென்று கூறுவது யாதெனின், அது பரிக்கிரகசம்பந்தம் பா
ராட்டியெனக. சத்தியென்பது அபின்னமெனவும், பின்னமென
வும் பெறப்பட்டுச் சத்தனில் வேறாகாததும், வேறாகியதுமாகி விளங்
கும். எங்ஙனமெனின், சித்திரமெழுதுமொருவனுக்கு அவனுடை
யகையானது அபின்னசத்தியாகி, அந்தக்கையில் தாங்கியிருக்கும்
இறகானது பின்னசத்தியாதல் வெளிப்பட்டது. சித்திரக்காரனுக்கு
வேறாகாதகையும், அக்கையிற் பற்றியிருக்குமிறகுமாகிய விரண்டு
மவனது சத்திகளேனும், அச்சத்திகளிரண்டுமொன்றுதல் செல்லா
மையே சிவனது பின்னபின்ன சத்திகளுக்குக்கூறு நிதரிசனமாம்.
இந்தநியாயத்தால் மாயையைச் சிவனது சத்தியென்றது பொருந்து
மாகி, அதுசிவசத்தியில் அபேதமென்றது அடாதாகி, மேலோர் கூற
ந்துணிபினைத்தென வெளிப்பட்டது. இதைப்பிரமாண முகத்தால்
விசாரிக்கில் “பராஸ்ய சக்திர் விவிதைவ ச்ரூயதே, ஸ்வாபாவகீ ஜ்ஞா
னபலக்ரியாச” என்னுஞ் சுருதிபால் பராசத்தியாகும் ஏகமாகிய
வச்சிவசத்தியானது ஞானக்கிரியா சத்திகளாகப் பிரகாசிக்கின்றன
வென்று பரனது தாதான்மிய சத்தியின் பகுதிவெளிப்பட்டது. அ
ப்படியே அப்பரனது பரிக்கிரகசத்தியை விசாரிக்கில் “வாசுதேவঃ ப
ராঃ ப்ரக்ருதிঃ” என்னுஞ் சுருதிபால் விஷ்ணுபகவான் பிரகிருதியா
யுள்ளவரென்று பெறப்பட்டமையால், பிரகிருதிரூபமாகிய வச்சத்தி
யையுடைய சத்தனொருவன் வேறுள னென்பது சொல்லாமேயமை
யும். பிரகிருதியைச் சத்தனென்றுரையாட லடாதாகையால். விஷ்

ணுபகவான் கேவலம் சேதனராக, அவரைச்சடமாகக் கூறியதென் னையெனின், அவரும் மற்றையுயிர்களும் ஆணவமாயாதிகளை நோ க்கச் சேனர்களேயன்றிச் சிவனை நோக்கக் கேவலம் ஜடர்களேயாம். அப்பரன்றனது கருணையாலன்னோரை மாயையிற் புணர்த்தாதபோ து ஓர்சேட்டையுமற்றிருந்த வுண்மையால். ஆகவே, பரனுக்குமாயை யோடு சேதனர்களும் பரிக்கிரகசத்தியாதல் பெறப்பட்டது. மாயை யுஞ் சேதனனுந் தனித்தனி வேறு பொருள்களாகக் காணப்படாம லி ந்தனமும் வன்னியும்போல் விரவிநிற்கு மொருமைப்பாட்டா லன் னது மன்னோனு மத்துவிதமாகிப் பரனுக்குப் பரிக்கிரகசத்திகளாத லிழுக்கா தெனவறிக. சிவன்பரிபூரணனுகையால் சத்திகளுக்கு வே றுயதோர் பொருளாய்த் தானு நில்லான். ஆகவே, சேதன னச்சத்தி யுபகாரத்தைத் தனது மலநிவிர்த்தியின் பொருட்டுப் பெறுமாறும், சிவன் சேதனனது மலநிவிர்த்தியை யச்சத்தியா லுபகரிக்குமாறு ம் விரவிநிற்றல்காண்க. இதனுலிருவர் சையோகமு முபகாரத்தைப் பெறவுந் தரவுமென் றேற்பட்டமையால், சத்திசத்தர்கடன்மை வெ ளிப்பட்டது. "அரியீரைந்தவதாரச்செயல்யாவுமரன்செயலா மாலறியாத கந்தைகூறற், றிரிவாகுமுடல்வாலதருண மூப்பின்செயலுயிரின் செயலாகுஞ் செய்திபோலும், விரிவாமைந்தொழிலையு மெம்மிறை வன்றனே மிகுபடர்க் கைமுன்னிலைத் தன்மையிலுண்டாக்குந், தரியாதன்றிராமனுடன் பரசுராமன் சமர்பொருத கதையுலகிற்சாற்றுவீரே" என்னும் பிரமாணத்தால் விஷ்ணு வின் தசாவதாரச்செய்திகளும் சிவனது கிருத்தியங்களென்று நிச்ச யிக்கப்பட்டது. தேகத்திலுண்டாகிய பால்ய கௌமார யௌவன வ யோதிகங்க ளத்தேகத்தி லான்மாநீங்கியவழி யமையா. அப்படியே, ஆன்மாக்களிடம் நிகழுஞானக்கிரியைகள் சிவனையன்றியமையாது. விஷ்ணு சேதனர்களி லொருவரேயாகலி னவருடைய ஞானக்கிரியை களுஞ் சிவனையன்றி யமையாது. ஆகவே, தசாவதாரங்களும் சிவனி யக்குவித்தலை யபேக்ஷித்தமை நிர்ப்பாதிதமாய்ப்பெறப்பட்டது. அவ் வுண்மையை விஷ்ணுவி னவதாரங்களாகிய பரசுராமனும், தசரதரா மனுஞ் சண்டையிட்டு முரணியதே சான்றுரைக்கும். விஷ்ணு நிர்ம லரும், அவர் விபூதிக ளவ்விருவருமாயி னொருவரோடொருவர் சண் டையிட்டு மாய்வதென்னை ? இரண்டுருவு மொன்றுனகாலத்து மலத் தாக்குடைமையானும், சிவன் சேட்டிப்பித்தால் சேட்டிக்குந் தன் மை யெய்தலானு மன்னோர்பால் அது நிகழ்ந்தமையறிக. விஷ்ணு வோர் பசுவென்பது திண்ணமாகி, விவிதவினைக் குட்படுத லுண்மை

யாகையால் அவ்வினையை யவர்க்கூட்டித் தொலைப்பிக்கு முகத்தானே யவர்க்குவந்த சந்மங்களி லவ்வினையைப்பகிர்ந்து, முறையே தசரதராமன் பக்கல் சார்ந்தவினையைத் தன்மை முன்னிலை படர்க்கையென்னும் வழிகளால் சிவன் மாற்றிவருகையி லப்பரன் பரசுராமனை யதிட்டித்து, அவனைப் பரிக்கிரகசத்தியாகக் கொண்டு தண்டித்தும், பரசுராமன் பக்கல் சார்ந்தவினையைத் தன்மை முன்னிலை படர்க்கையென்னும் வழிகளால் சிவன் மாற்றிவருகையி லப்பரன் தசரதராமனை யதிட்டித்து, அவனைப் பரிக்கிரகசத்தியாகக் கொண்டு தடிந்து முபகரித்தல் சாலும். இப்படியே விஷ்ணுவினுடைய வொவ்வோரவதாரங்களினு மேனையவுயிர்களிடத்துங் கண்டுணர்க.

மேல்விசாரத்தால் விஷ்ணு பரிக்கிரகசத்தியானபடியே விதியுருத்திரர்களும் சிவபெருமானுக்குப் பரிக்கிரகசத்திகளாகு முண்மையைப் பிரமாணபூர்வகமாய் விசாரிப்பாம். "ஜ்ஞான மப்ரதிமம் யஸ்ய வைராக்யஞ்ச ஜகத்பதே:; ஐஸ்வர்யஞ்சைவதர்மஸ்ச ஸஹசித்தஞ் சதுஷ்டயம்" என்னும் வசனத்தால் உலகத்துக்குப் பதியாய்விளங்கும் பிரம்ஹதேவருக்கு அதிகமாகிய ஞானமும், வைராக்யமும் ஐசுவரியமும் தர்மமும் சுவபாவசித்தமென்று பிரதிபாதிக்கப்பட்ட பெருநலத்தை யுடையவராகிய சிருட்டிகர்த்தாவும், அவருக்குத் தந்தையென்னுங் கௌரவத்தை யுடையவராகிய விஷ்ணுமூர்த்தியும், அவ்விருவர் கிருத்தியங்களு மவத்தைகொண்டொழிய வழிக்கு மாற்றலுடையவராகிய வுருத்திர மூர்த்தியுமாகிய மூவர்களில் பிரம்ஹதேவர் பரமசிவனது ராஜாம்சமெனவும், உருத்திரமூர்த்தி தாமசாம்சமெனவும், விஷ்ணுமூர்த்தி சாத்விகாம்சமெனவுங் கூறும் மைத்திரேயோபநிஷத் வாக்கியத்தை யீண்டெழுதுவாம். "அதயோஹ கலுவாவாஸ்ய ராஜஸோம்சோ ஸௌஸயோயம்ப்ரஹ்மா, அதயோஹ கலுவாவாஸ்ய தாமஸோம்சோ ஸௌஸயோயம்ருத்ர:, அதயோஹ கலுவாவாஸ்ய ஸாத்விகோம்சோ ஸௌசயோயம் விஷ்ணுரிதி" என்பதனுற்காண்க. இப்படியே "ப்ரஹ்ம விஷ்ணு சிவாப்ரஹ்மாந் ப்ரதாநா ஆத்யசக்தய:, ததச்சதேவா மைத்ரேயாந் யூநாதக்ஷாதயஸ்ததஇதி" என்னும் விஷ்ணுபுராண வசனத்தால் அந்தப்பரமசிவனுக்குப் பிரம்ஹ விஷ்ணு ருத்ரர்கள் சக்திகளாவரென்று பெறப்பட்டது. இன்னும், கூர்மபுராணத்தில் "சக்தயோ ப்ரஹ்மவிஷ்ணவீசா புக்திமுக்தி பலப்ரதா:, ஸர்வேச்வராஸ் ஸர்வவந்த்யாச் சாச்வதாநந்த போகிந:, அந்யாச்ச சக்தயோதிவ்யாஸ் தத்ரஸந்தி ஸஹஸ்ரச:, இஜ்யந்தே விவி

தைர்யஜ்ஞைச் சாக்ராதித்யாதயோமரா:, ஸர்வாஸாமேவ சக்தீநாம் ப்ரஹ்ம விஷ்ணு சிவாத்மிகா:, ப்ரதாநாஸ் ஸம்ஸ்ம்ருதாதேவா: சக்தய: பரமாத்மந:, அப்ய: பரஸ்தாத்பகவாந் பரமாத்மா ஸநாதந:, கீயதே ஸர்வசக்த்யாத்மாச் சூலபாணிர் மஹேச்வர இதி” என்னும் வசனத்தால் பிரம்ஹ விஷ்ணு ருத்திரர்கள் புக்திமுக்திபலங்களைக் கொடுப்பவர்களாயும், சர்வேசுவரர்களாயும், சர்வவந்தியர்களாயும், சாசுவதாநந்தபோகத்தைப் புஜிப்பவர்களாயுமுள்ள பிரம்ஹத்தின் சக்திகளெனவும், இதரைகளாயுள்ள சக்திகளும், மேல்சக்திகளாகிய இந்திரன், சூரியன் முதலியதேவர்களும் நாநாவிதமான யக்ஞங்களா லாராதிக்கப்படுகின்றார்களெனவும், சர்வசக்திகளுக்கும் பிரதானைகளாயுள்ள பரமாத்மாவின் சக்திகளானவை பிரமஹ விஷ்ணு சிவாத்மிகமான தேவாளாக ஸ்மரிக்கப்பட் டிருக்கின்றார்களெனவும், இந்தச்சக்திகளைக்காட்டிலும் சிரேஷ்டமாயுள்ள பகவானும், பரமாத்மாவும், சநாதனரும், சர்வசக்தியாத்மகரும், சூலபாணியும், மஹேசுவரருமாகக் கானம்பண்ணப்பட்டவரே பரமபதியாகிய சிவபெருமான் என்று நிச்சயிக்கப்பட்டது.

இதுகாறுஞ் செய்தவிசாரத்கால் சத்திகள்பேதம் பெறப்பட்டு அவற்றுள் சேதனர்களோடு மாயையும் பரிக்கிரகசத்தியாதல் துணியப்பட்டமையால் பரிக்கிரகசத்தியாகிய மாயை ஆணவநோயைப் போக்கு மௌடதமாத்திரமெனல் நிச்சயிக்கப்பட்டது. ஆணவம் நோயும், மாயை யௌடதமுமானபோது அந்நோயையுடையவன் ஆன்மாவென்பதமையும். அமையவே, அம்மருந்தை யப்பிணியாளனுக்குக்கொடுத்து நோயைத்தீர்க்கும் வைத்தியன் சிவனென்பதுபெறும். நோயுடைய பிணியாளன் றன்னைப்பிணித்திருக்கு மந்நோய்வருத்தத்தாலழிந்து அறிவுசோர்ந்து கிடத்தலானும், அந்தநோயைத்தவிர்க்கு மௌடதங்க ளவனைத்தேடிச் சென்றுபகரிக்குமாற்றல்பெறாத ஜடப்பொருள்களாகலானும், அந்தநோயாளிக்கு மருந்தையறிந்துபசரித் துண்ணச்செய் துபகரிப்பான் வைத்தியனே யாதல்போல், ஆன்மாவாகிய நோயாளியைப் பற்றிவருத்து மாணவமாகியநோயைத்தவிர்த்துபகரிக்கும் பொருட் டௌடதமனைய தனுகரணாதிகளை மாயையினின் றுங் காரியப்படுத்திக்கொடுத்து வைத்தியனாகிய சிவனே அந்தநோயைத் தவிர்ப்பன். ஆணவரோகம், மாயாகாரியங்களாகிய வௌடதப்பிரயோக மாத்திரத்தானே நிவிர்த்திபெறுமோவெனின், பிரக்ஞைபற்றுக்கிடக்கு மந்தநிலையினின்று மவனைத்தேற்றிச் சற்றே

பிரக்ஞை யுண்டுபண்ணுகையால், அதன்பின்னர் வேறுபத்தியபரிகாரங்களுமுளவாம். இப்படியே மாயையாற் பிரதிபந்தஞ் செய்யுமனந்தரஞ் சற்றேயறிவுவிளங்கப்பெற்ற வச்சேதனன் சிவனது ஆணைவடிவமாகிய வேதசிவாகமங்களென்னும் வைத்தியநூலிற் பெறப்படும் பத்தியபரிகாரங்களைப் பெற்று ரோகநிவிர்த்தி யடைவனென்பது திண்ணம்! திண்ணம்!! இந்த வுண்மை விசாரத்தால் ஆணவமாயைகளின் றன்மை வெளிப்பட்டமையால் மேல்கன்மம் என்னுமலமினைத்தென்பதையுஞ் சற்றுவிசாரிப்பாம். கன்மம் என்பது நெல்லுக்குமுளைபோல்வ தொன்றும். நெல்லினிடத்துத் தவிடு,உமி, முளை, என்னும் வேறுபாடுகளுண்டாதலின், அவற்றுள் தவிடு ஆணவத்துக்கும், உமி மாயைக்கும் உவமிக்கப்பட்டபடியே முளை கன்மத்துக்குவமிக்கப்படுமெனவறிக. முளையில்லையேல் அந்தவித்துக்குச் சீவிப்பின்றும். நெல்லினிடத்து இந்தமூன்றுந் தொன்மைச் சுபாவமாதல்போல் ஆன்மாவினிடத்து மும்மலங்களுஞ் சுபாவமாதல்கண்டறிக. மேலுவமையால் கன்மமில்லையேல் பிறவியில்லையென்று வெளிப்பட்டது. ஆகவே, பிறவிக்குக்காரணம் கன்மம் என்பது அமையும். அந்தக்கன்மம் என்றுவந்தது என்று கடாவுங்கடாக்களுக்கு இறைதரப்பட்டமையு மிதனுனேபோதரும். இவ்வுண்மையறியாதார் முன்செய்தபாவத்தா லிப்பிறவியில் துன்பமாயி னம்முற்பிறவியில் பாவம்வரக்காரண மென்னையெனவும், அதற்குமுற்பிறப்பி லார்ஜித்ததெனின ப்போது மதுவந்தகாரண மென்னையெனவுங்கடாவி முதலில் பாவம் வந்தவாறென்னையென மயங்குவர். பாவமிடையில் வந்ததன்றும். என்று ஆன்மாவுண்டு, அன்றேமலத்திரய முண்டாகையால் கன்மத்தின்காரியமாகிய பாவபுண்ணியங்களு மநாதியேயுண்டென்று கொள்ளப்பட்டன. "வினையிலேகிடந்தேனைப் புகுந்துநின்றுபோது நான்வினைக்கேடனென்பாய்போல, வினையனுனென்றுன்னையறிவித்தெம்பிரானுனுய்க்கு" என்ற திருவாக்கானுமுணர்க. இந்தக் கன்மத்தால்வரு மநுபவமெனைத்தென யோசிக்கையில், ஆன்மா யாதாமொரு சரீரத்தையெடுக்கையி லதனைக்கூட்டி முடிப்பதேயாம். இதனுல், கன்மமில்லையேல் மாயாபோகமுண்டாவதும் அமையாது. மாயை யநாதியேயாயினும், அதுகாரியப்பட்டுத் தேகபோகங்களாய் வருகையில் கன்மத்தின்முறைப்படி வருகையால் கன்மமே தேகபோகநுகர்ச்சிக் கிடானபிறவிகளைத் தருமென்பது சொல்லப்பட்டது. மேலிடங்களிலாணவமாயைகளை நோயுமௌடதமுமாக வுவமித்தபடியே யீண்டுக்கன்மத்தைப் பத்தியமாக வுவமிப்பதேசாலும். நல்ல பத்தியத்

தால் ரோகநிவிர்த்தியும், கெட்டபத்தியத்தால் ரோகவிர்த்தியுமுண்டாத லநுபவமாகையால். கெட்டவினையால் பிறவியநந்தமும், நல்லவினையால் பிறவியொடுக்கமு முண்டாதல் உவமித்தறிக. ஓரான்மாதேகத்தை யெடுக்கையில் எடுக்குந்தேகத்தைக் கூட்டுவதும், எடுப்பதற்குமுன் விடுந்தேகத்தைத் தவிர்ப்பதுங் கன்மமேயாகையால், விடுவதாகிய மரணத்தையும், எடுப்பதாகிய ஜநநத்தையுந் தருங்காரணமாயுள்ளது கன்மமென்னுந்துணிவு நன்குகாணப்பட்டது. அந்தக்கன்மம் ஆன்மாவுக் குடலைத்தருங்காலந்தந்தவுடறோறும் வடிவு, நிறம், சாதி, ஒழுக்கம், நெறி, உணவு, சுகம், துக்கம், ஆயுள் என்றின்னவேறுபாட்டால் போகத்தை யூட்டுமாகையால் அது அநாதியேயமைந்திருக்குந் தன்மையையன்றி யமையாமை வெளிப்பட்டது. "இன்னவினையின்னதலத்தின்னபொழுதின்னதனு, வின்னபடியாய்ப்பொருந்துமென்றிசைத்தே-யன்னவினை, யன்னதலத்தன்னபொழுதன்னதனுவன்னபடிப், பின்னமறக்கூட்டும்பிரான்"என்னும் ஆன்றோரநுபவ வுரையானுங்காண்க. இதனால் வினையையன்றி யொருபோகமு முண்டாகாதெனவும், அந்தவினையும் சிவனாணையி னிகழுமெனவும் பெறப்பட்டது. எங்ஙனமெனின், சூத்திரதாரியால் பதுமையாடுகையில் பதுமைக்கும்,அவனுக்குமிடையில் சூத்திரமொன் றியங்குகையால் சூத்திரமன்றிப் பதுமையாடாமையும், சூத்திரதாரியையன்றிச் சூத்திரமியங்காமையும் வெளிப்பட்டது. இதனால் கன்மத்தா லான்மா தேகாதிகளை யெடுக்குமேனும், கன்மஞ்சடமாகையால் அதுசிவனையன்றி யமையாதெனவறிக. மேல்விசாரத்தால் கன்மமென்பதொருபொருள் சிவனுக்குத் துணைக்காரணமா யிருப்பதொன்றாக நிச்சயிக்கப்பட்டது. ஆகவே, அதுசிவனுடைய சத்திபேதங்களில் பரிக்கிரகமாத்திரமாகவே கொள்ளப்படும். கன்மம் நித்தமு மநாதியுமாயின், தநுகரணாதிகள் வந்தபிறகே யவற்றின்சார்பா லான்மா கன்மங்களை யார்ஜிக்குந்தன்மை யுண்மையா லத்தனுவாதிகளை யடைவதன்முன்னரே யான்மாவுக்குக் கன்மம் என்பதொன் றெங்கிருந்து வரக்கூடுமென்னுஞ் சங்கையுண்டாதலால் மேல்சமாதானத்தை யோசிப்பாம். ஆன்மாவை யநாதியேபற்றிய தொருமலமாய்ப் பின் செய்கை ரூபத்தாலியக்கப்பாட்டை யடைவதொன்றாய் வெளிப்படுந் தன்மையேசாலும். அப்படியந்தக்கன்மம் நிகழப்பெறுங்கால் சிவனுடைய சத்தியாகிய கிரியையென்னுங் கன்மத்தையன்றி யமையாது. அதுசெய்தலும், பின்னது செய்வித்தலுமே யிலக்கணமாக வுடைமையாந் தன்மையுண்மையால். கன்மம், மாயை, ஆணவமென்னுமூன்றுஞ் சடங்

களும், ஆன்மா சிற்றறிவுஞ் சிறுதொழிலு முடையதுமாகு மிலக்கணப் பெற்றியனவாகுந் தன்மையால் ஜடங்களாகிய வம்மூன்றுங் கிரியைமாத்திர முடையனவாகி அத்துணையுந் தாமே யியங்குமாற்றல்பெறாது சிவனியக்குவித்தா லியங்கும். ஆன்மா கிரியைமாத்திரமே யன்றி ஞானமுமுடையதாகி அத்துணையுந் தானே யியங்குமாற்றல் பெறாது சிவனாரதுசேட்டிப்பால் அறிந்து மசைந்து மியங்குமெனவறிக. அசேதனங்களுக்குக் கிரியைமாத்திரமும், சேதனத்துக்குக் கிரியையோடு ஞானமு மிலக்கணமாகுந்தன்மையால். அவை தாமே யியங்கப்பெறாவாகலின் அவற்றை யந்தந்தப்படி யிசைந்தியங்கப்பண்ணுவான் ஞானக்கிரியாஸ்வரூபனாகிய சிவனாதல் துணியப்பட்டது. அவன் நின்மலனாகையால் “எல்லாமுன்னடிமையே யெல்லாமுன்னுடைமையே யெல்லாமுன்னுடையசெயலே” என்னும்பிரமாணமே யிவ்வுண்மையை நிறுத்தும். அடிமையென்றது ஆன்மாவையும், உடைமையென்றது மலமாயாதிகளையும், செயலென்றது ஆன்மாவினது ஞானக்கிரியைகளின் சேட்டையையும், மலத்திரயங்களினது கிரியையின் சேட்டையையுமே யெனவறிக. இந்தவுண்மையால் கன்மமொன்றைக் கூட்டுகையிலுஞ் சிவனையன்றி யமையாமையால், எல்லாஞ் சிவச்செயலென்றது அமைதல் திண்ணம்! திண்ணம்!! .

இந்தக் கன்மமலம் தூலம், சூக்ஷ்மம், அதிசூக்ஷ்மம் என்று மூவகைப்படும். இவற்றுள், வினைகள் தூலமும், வினைகட்குப் பின் பலனாய் வருகிற புண்ணியபாவங்கள் சூக்ஷ்மமும், இப்புண்ணிய பாவங்கட்குப் பின்பலனாய்வருகிற இன்பதுன்பங்கள் அதிசூக்ஷ்மமும் என்றுசொல்லப்படும். இவை ஆகாமியம், சஞ்சிதம், பிராரப்தம் என மூன்றுபேதமாக விரியும். இருவினைகளே ஆகாமியமாகவும், புண்ணியபாவங்களே சஞ்சிதமாகவும், இன்பதுன்பங்களே பிராரப்தமாகவுங் கொள்ளப்படும். ஆகாமியம் பயிரிடுதலை ஒக்கும். சஞ்சிதம் அப்பயிரால் உண்டாகும் பலத்தைக் களஞ்சியத்திற் கட்டிவைத்தலை ஒக்கும். பிராரப்தம் களஞ்சியத்திலே வைத்ததைச் சிறிதுசிறிதாக எடுத்துப் பொசித்தலை ஒக்கும். இந்தக்கன்மங்கள் ஆன்மாக்கள் நினைத்தபடி ஒருபோதும் பயன்படா. ஒருவன் முன்னர்ப்பனையும், பின்னர்க்கீரையும் உண்டாக்கினால் பின்னர் உண்டாக்கிய கீரை பதினைந்து நாளைக்குட் பிரயோசனமாகும். முன்னருண்டாக்கிய பனை பதினைந்து வருடத்தின்பின் பிரயோசனமாகும். அதுபோல ஆன்மாக்கள் முன்பு செய்த கன்மம் முன்னே பயன்படாமல் வெகுசன

னத்தின்பின் பயன்படுதலும், பின்பு செய்த கன்மம் உடனே பய ன்பட்டு வருதலும் மரபாம்.

இவை ஆதி தைவிகம், ஆதிபௌதிகம், ஆதி ஆத்மிகம் என் னுந் தாபத்திரயங்களாக வுயிர்களுக்குப் பொசிப்பாகும். இவற்று ள், தெய்வத்தால் வருவன ஆதி தைவிகம். அவை மாதாவின் கருப் பத்திலும், சனனமரணங்களிலும், சுவர்க்க நரகங்களிலும் உண்டா கு மின்பதுன்பங்கள். நீர்-தீ-காற்று முதலிய பூதங்களால் வரும் இன்பதுன்பங்கள் ஆதிபௌதிகம். சரீரத்தாலும், மனத்தாலும்வரு வன ஆதிஆத்மிகம். ஒருவன் களஞ்சியத்திலே கட்டிவைத்த நெல் லானது தீப்பட்டு வெந்ததுபோல ஞானசாரியருடைய திருநோக்க த்தினலே சஞ்சிதந்தொலையும். உணவுக்கு வைத்தநெல்லானது குறி த்தகாலத்திலேயுண்டு முடிந்ததுபோலப் பிராரப்தம் உடம்புடன் அ ழியும். விதைத்துவைத்த நெல்லு மழையின்றி எரிந்ததுபோல ஆ காமியம் நின்மல ஞானத்தினலே அழியும். “சஞ்சிதந்திருநோக்காற் போம் பிராரத்தந் தனுவோடேகும், விஞ்சுமாகாமியந்தான் விளங்குஞானத் தினற்போம், செஞ்சயான்செய்தவெல்லாஞ் சிவன்செய லென்றுணர்ந்தால், மஞ்சனே வினைத்திறங்கள் வந்துனைச்சந்தியாவே.” என்றதனுனுங்காண் க. இன்னும் விரிக்கிற் பெருகும்.

இதுகாறும் விவகரித்துக் காட்டிய நியாயங்களால் தேகான்ம வாதியாகிய வுலகாயதன் கூற்றீரிந்தது. இவன் சீவபரங்களை யின் மைப்பொருள்களாகக் கூறிய வாபாசத்தையே நவநவமாயெடுத்து வி யவஸ்தை முகத்தாற் கண்டித்துப் பதார்த்தத்திரயங்களி னுண்மை யைக் கரதலாமலகம்போல் விளங்க வுரைத்தோமாகையா லினி யே னையவாபாஸ மதங்களையு மொறுவாறு சங்க்ஷேபமா யெடுத்துக்கா ட்டிப் பூர்வபட்சஞ் செய்வாம்.

மேலிடத்தில் ஸ்ரீவாசகத்தையே பிரமாணமாயெடுத்துக் காட் டி, அந்தவாதரவுகொண்டே புறச்சமயிகளி னுபாசங்களைக் கடியத் தொடங்கினேமாகையால் “நாத்திகம்பேசி நாத்தழும்பேறினர்” என்றவ சனத்திற்குப் பிற்போந்த வசன பரியாலோசனையானே யேனையவா பாஸங்களையும் விளங்கவுரைப்பாம்.

அவை (சுற்றமென்னுந் தொல்பசுக்குழாங்கள், பற்றியழைத்துப்பதறி னர்) என்வும், (விரதமேபரமாகவேதியருஞ், சரதமாகவேசாத்திரங்காட்டின

ர்)எனவும், (சமயவாதிகடத்தமதங்களே, யமைவதாகவரற்றிமலைந்தனர்) என‌வும் வருவனவாம். இவற்றை முறையே விசாரிக்கின்,முதற்போந்த வசனம் தேகவாதத்திற்றுனே முடிந்து (நவிலினிம்மனமக்களுக்கொரு துணை நாமலதில்லையென்றே, கவலையுற்றரன் றுண்மறந்தனையுனைக் காலனர் கொடுபோகிற், குவலயத்தடைந் திவரைநாடொறும்புரந் திடுவையோகுறிக் குங்காற், சவலைநெஞ்சமேசிவனலா தயிர்க்குயிர்தானுமோர்துணையாமே) என்னு முண்மை விளக்கத்தாற் கண்டிக்கப்பட் டொழியும். வைதிகராயுள்ளபேர் கேவலங் கர்மடாளராய் வாஜபேய முதலிய வநந்தகாமியங்களிலுழன்று ஞானகாண்டமாகிய வுபநிடதங்களைச் சிவாகமவிசித்தாந்த பரியாலோசனையானே யுணர்தலின்றி மருட்சிபூண்டு திரிகின்றாராகையால் (சுருதிவழியொழுகினர்கள் சுவர்க்கத்தார்) என்னு முண்மைக்கநுகுணமான வவ்விரண்டாம் வசனத்திற்போந்தமதமுங் கண்டிக்கப்பட்டழியும். மூன்றாவது வசனத்திற் போந்த வெல்லாச்சமயங்களும் (தம்மை-யுணராருணரா ருடங்கியைந்துதம்மிற், புணராமைகேளாம்புறன்.) என்னு முண்மைவிளக்கத்தாற் சிறப்பழிந்திழியும். மேல் (மிண்டியமாயாவாதமென்னுஞ், சண்டமாருதஞ்சுழித்தடித்தார்த்து) எனவும், (உலோகாயதனெனு மொண்டிறற்பாம்பின் - கலாபேதத்தகவிடமெய்தி) எனவும் போந்த வாக்கியத்வயங்களிற் பெறப்பட்ட சமயங்களிரண்டு மவைதிகங்களாகிய நாத்திகங்களேயாம். மாயாவாதியாவான் பாசபசுக்களை யில்பொருள்களாகவும், பசுவாகிய தன்னையே யுள்பொருளாகவுங் கொண்டு மலைந்தபடி யுலகாயதன் பாசத்தை மாத்திரமே யுள்பொருளாகவும், பதியையும், பசுவையு மில்பொருள்களாகவு மலைந்து கூறுந் தன்மையா லிருவரும் நாத்திகராவதி லென்னதடையுளது? தேகான்மவாதியாகிய உலகாயதனைமாத்திரம் நாத்திகனென்று கூறி யேகான்மவாதியாகிய மாயாவாதியை யங்ஙனங்கூறு தொழிவது விவேகத்தாழ்ச்சியாம். இப்படியே பௌத்தாதி மதங்களிடத்துங் கண்டுகொள்க. இவ்வுண்மையைச் (சமரஸஞானதீபம்) என்னு நூலில் யாம் செவ்விதின் விளக்கியிருக்கின்றேமாண்டுங் கண்டடங்குக. இவ்விரண்டுசமயங்களுந் துல்யமாவது கண்டேயன்றே யிரண்டையு மொருசேரக்கூறி ஸ்ரீமத், ஆசாரியஸ்வாமிகளும் பழித்தனர்? ஏனையபுறச்சமயங்களை நோக்க விவைதாமே யுயிர்களைமருட்டி வஞ்சிப்பனவாகலி னிவற்றுட் பின்னையதாகிய வுலகாயதத்தையே முன்னர்க்கூறிக் கடிந்தொழித்தோமாகையா லினி யிங்கே முன்னையதாகிய மாயாவாத சொரூப மினைத்தென்பதையுங் காட்டிப் பூர்வபட்சஞ்செய்வாம்.

இம்மாயாவாதம் அஸத்தியவாதமென்னும் பொருளைத்தருவ தொன்றாகலின் மிச்சாவாதமெனவுஞ் சொல்லப்படும். இதனுண்மையை (உத்தமவாத தூலவாதூலம்) என்னுநூலின்வழி விரிவாயெடுத்துக்காட்டிக் கண்டித்திருக்கின்றோமாயினு மின்னுங்கொஞ்ச மீண்டு விவகரிப்பாம்.

நாத்திகவாதம், மிச்சாவாதம், அஸத்யவாதம், பிரச்சன்னபௌத்தவாதம் என்னும் பரியாய நாமங்களையுடைய மாயாவாதந்தானே பிரகிருதத்தில் (வேதாந்தவாதம்) என்றுலகில் மூடஜனங்களால் வழங்கப்பட்டு வருகின்றது. அத்வைதவாதமெனவுங் கூறுகின்றனர். வேதாந்தமாவதும், அத்வைதமாவதுஞ் சித்தாந்தமென்னுஞ் சைவத்துக்கேயுரிய பரியாயநாமங்களாதல் சிவஞானபோதமுதலிய வுண்மைநூல்களின்வழி விளங்கும். இவ்வுண்மையறியாதார் ஏகான்மவாதம், அகம்பிரமவாதம், அத்யாஸவாதம், ஆரோபவாதம், பிராந்திஜந்யவாத மென்றற்றொடக்கத்துப் பலபெயர்களையுடைய வச்சூனியவாதத்துக்கே மேற்போந்த வேதாந்தமுதலிய பெயர்களை யிட்டு அபார்த்தங் கூறிப்புலம்பித்திரிவர். அம்மதத்தினுபாசம் வருமாறு. பிரமமொன்றேயுள்ளது என்பதைச் சாதிப்பான்றொடங்கி வேதத்தைச் சான்று கூறுவர். வேதமோவெனின், ஜீவபரங்களையும், அவற்றின் ஸம்பந்தங்களையுங் கூறுவதால் ஏகவாதத்தின் றலையிலிடி விழுந்தழியும். ஒன்றெனச் சாதித்தல் பரமார்த்தமும், இரண்டெனச்சாதித்தல் விவகாரமுமெனப் பின்னுங்கூறுவர். அவ்விவகார பரமார்த்தங்களே யவர் மதத்திற் போந்திடும் பெத்தமுத்திகளாகும். பெத்தமுத்திகளிரண்டு மோர்பொருளுக்கே காலவேறுபாட்டா லுண்டாமென்பது நியாயமுகத்தாற் போதரலால் அவர் கூறும்பிரமமாகிய வொன்றற்கேயன்றோ வவையுரியவெனச் சாதிக்கப்படும்? பெத்தமுத்திகளும், அவற்றைக் கொண்டதொரு பொருளும், அங்ஙனம் வேறுபடுத்தியகாலமு மென்பனவாதி விவகாரங்கள் பெறப்படுமுண்மைக்குமுன்னர் அவர்கூறும் ஏகமெங்கே போகுமோ வறிந்திலம். பிரமம் பிரமேயமும், வேதம் பிரமாணமும், பிரமமொன்றேயெனவறிந்துரைத்த பொருள் பிரமாதாவும், அறிந்தவறிவு பிரமிதியுமென வெளிப்பட்ட நியாயமுகத்தால் ஏகவாதஞ் சீவிக்கவிடம் பெற்றதெங்கே? ஏகமாகியதன்னையன்றி யெல்லாம் மிச்சையெனக்கண்டதனால் வேதமுமிச்சையாகி அதனாற் சாதிக்கப்போந்த வறிவாகிய தானும் மிச்சையாதலி லிழுக்கென்னோ? இவ்விபரீத ஞா

னம் யாண்டும் பயன்செய்யாதென்க. மேற்கூறிய விவகாரபரமார்த்தங்களிரண்டு நித்தமாய் விளங்கலி னவ்விருதன்மையும் பிரமசுபாவமென நாட்டப்படும். பிரமந்தானே விவகாரத்தையும், பரமார்த்தத்தையும் பெற்று விவகாரமிருந்தபோது பரமார்த்தமும், பரமார்த்த மிருந்தபோது விவகாரமுமொழிந்து நிஜாநுபூதியி னிலவுந்தன்மை அன்னேர் பிரஸங்கமாதலால் விவகாரப்பிரமம், பரமார்த்தப்பிரமமென் னும் பகுதியால் எமதுபரியாஸத்துக் குள்ளாகி யலக்கணுற்றழியு மதிசய முரைப்பரிது! உரைப்பரிது!! ஸ்ருஷ்டி ஸ்திதி லய கார்ய காரணங்களாகிய பஞ்சகிருத்யம் நித்தமெனக்கோடலும், அவற்றை விவகாரமெனக்கூறலும் அவர் மதமானபோது எங்ஙனே பஞ்சகிருத்யங்கட்கு முடிவுண்டாகி விவகார பிரமமொழிந்து, பரமார்த்தபிரமந்தானே நிலைக்கும்? விவகாரமொழிந்திடுகையாற் பரமார்த்தமென்பது மற்றுத் தனது ஸ்வபரப்பிரகாச நிலையி லவ்வேகமாகிய பிரமம் அமைதலுமென்றேகூடும்? இனிப்பரமார்த்த மென்பது தானென்னே? கண்டவர்யாவர்? தன்னையன்றிப் பரமார்த்தத்தில் வேறுகாணுத வொருவன் பரமார்த்த ஞானம் பகர்வதெங்ஙன்? பகர்ச்சி விவகாரமாயிற்றே! தன்னில் வேறுனுர்க்கன்றே பகர்தல் கூடும்? பரமார்த்தங்கழன்று விவகாரத்தில் வந்தபோது முன்பரமார்த்தத்தை விவகரித்ததெனின், விவகாரத்திற் பரமார்த்தமின்றுகையால் பரமார்த்தஸ்வரூபம் பாழ்பட்டழியும். சுழுத்தியநுபவத்தைச் சாக்கிரத்தில் விவகரிப்பதுபோலா மெனின், கேவலசகலத் தாக்காலவை நிகழ்தலால் விவகரித்த பொருளுக்கு வேறுன சகல கேவலங்கள் சித்தித்தவாறு பரமார்த்தத்தை விவகாரத்திற் பிரதிபாதிக்கும் பொருளுக்கு வேறுன பொருள்களன்றே சித்திக்கவரும்? சுழுத்தி ஜாக்கிரங்கள் அநுபவமும், ஆணவமாயா துவந்தங்க ளவ்வநுபவத்தை யூட்டுவனவும், அவற்றையுடைய தொருபொருள் முறையேயுண்டுழல்வது மானபடியே யன்றே விவகார பரமார்த்தங்களிலுங் கொள்ளவரும்? பாசத்தோடு விரவியுண்டாகு மநுபவத்தால் விவகாரமும், பதியோடு விரவியுண்டாகு மநுபவத்தால் பரமார்த்தமும் பசுவாகிய சிற்றறிவுக்கு நிகழுந்தன்மையால் மூன்றுபொருள்களுந் தத்தங்கதிமாருது விவகார பரமார்த்தங்களிலும் நிலைக்கும்! நிலைக்கும்!! இப்படிக்கன்றிப் பரமார்த்தத்திற் றன்னையே தான்கண்டு சுகிப்பதென்னும் அவலஞானம் நிலையாது! நிலையாது!! தன்னைத்தான் கண்டநுபவித்தலுக் கோருபமானங் காட்டல்வேண்டும். கண்ணு

னது தன்னைக்கண்டு சுகிக்கினன்றோ வறிவானது தன்னையறிந்து சுகிக்கும்? கண்ணுடியின் முன்னன்றிக் கண்ணுனது தனதிலக்கணத்தைக் காணுவாறுபோல் அறிவானது திருவருளின் முன்னன்றித் தனதுண்மையிலக்கணத்தை யறிந்திடுவது கூடாது! கூடாது!! இவ்வுண்மைகளால் தன்னிற்றன்னைத் தானேகண்டநுபவித்த லென்னும் பரமார்த்தம் தலைமயக்செய்தியது காண்க.

பதியைவிட்டுத் தானே யொருதனி முதலுண்டென்று சாதிக்கப்புகும் அம்மதத்தினர் கூறுநியாயங்களை யினிது பரியாலோசிப்பாம். காணப்படுவனவற்றைக் காண்பதும், கேட்கப்படுவனவற்றைக் கேட்பதும் எந்தவறிவோ, அந்தவறிவே தானென்றறியத்தக்கதென்பர். பார்க்கப்படுகிற வனைத்தும் பொய், அல்லது மிச்சையென்று வாதித்துத் தலையுடைத்துக்கொள்வது அவர்மதமாயின், அவர் பார்த்தது பொய்யானதொன்றையே யல்லவா? இல்லாத பொருளைப் பார்த்தாரென்கையால், அவர் பார்த்ததே யில்லையெனவன்றோ முடியும்? அதனால், பார்த்தபொருளு மில்லாததாகவே யன்றோ முடியும்? அதுபோல், கேட்டபொருள் பொய்யாகும்போது கேட்டதும் பொய்யாகுமல்லவா? அப்படியே கேட்டதொருபொரு ளிருந்ததும் பொய்யாகுமல்லவா? இவ்வுபமான வாயிலாக வுபமேயமாகிய தானுகிய வறிவுண்டென்று சாதிக்கப்படாமையின் முழுநாத்திகம் பெற்று அவர் புன்மதம் அழியும்! அழியும்!! பின்னு மப்பேய்மதத்தினர் கூசாது பேசும் பிழைகளையும் பெயர்த்தெறிவாம். ஏகமாகிய பிரமம் தேகாதி பிரபஞ்சமாக விரிந்ததன்மை பொன்னுனது பலபணியாயிருந்த தன்மைபோலு மென்பார். "செய்வோரின்றிச் செய்வினையின்மையின்" என்றபடி ஒருவன்செய்யப் பொன்னுனது பலபணியாகுமதொழிந்து தானே யாவதெப்படி? இதனால், பிரமம் பிரபஞ்சமாகக் காரியப்பட்டது மொருவனு லாயிருத்தல்வேண்டும். செய்பொருளும், செயப்படுபொருளுமாகப் பிரமத்தையும் பிரபஞ்சத்தையுங் கொள்ளவருங்கால் செய்பொருளாகிய குலாலனி லுண்டாகாது செயப்படுபொருளாகிய பாண்டங்கள் மண்ணிலுண்டானவாறுபோல் பிரமத்தினின்றும் பிரபஞ்சமுண்டாகாது பிரமத்தில் வேறுனமாயையிற் பிரபஞ்சமுண்டாகுந் தன்மை சாதிக்கப்படும். சிலம்பியிடத்துண்டாகு நூலுபமானத்தால் செய்பொருளாகிய சிலம்பியினிடத்துச் செயப்படுபொருளாகிய நூல்வரக்கண்டாமெனின், நூல்வந்தது சிலம்பியினது தேகத்தன்றித் தேகியாகிய வான்மசித்

தி னிடத்தன்றென்பதை யூகிக்கின் மேலாட்சேபம் நசிக்கும் ! நசிக்கும் !! சிலம்பி திட்டாந்தத்தா லதனிடத்துண்டான நூலை அத்யாஸமென லடாதபடிப் பிரமத்தினிடத் துண்டாகும் பிரபஞ்சத்தையு மத்யாஸமெனல் கூடாமையறிக. அத்யாஸமென்றும், மிச்சையென்றும், கற்பிதமென்றும் பலவாறு புலம்பிப் பிராந்தி ஞானம் பேசித் திரிவார் உடனே மறந்து காரணகாரிய வாதத்தை யபேட்சித்தல் கேவலம் மூடத்தன்மை யென்க.

மேலே விசாரித்துக் கழித்த பரமார்த்த விவகாரங்களை யின்னுங்கொஞ்சம் பரியாலோசிப்பாம். பரமார்த்தமென்பது உலகந்தோன்றாது நான் பிரமமென் றறிந்திருப்பது. விவகாரமென்பது நான்பிரமமென் றறிவதிழந்து உலகந் தோன்றிக்கொண்டிருப்பது. பரமார்த்தத்திலே நின்றும் விவகாரத்துக்கு வருதலும், விவகாரத்திலே நின்றும் பரமார்த்தத்துக்குப் போதலுமாகிய விரண்டநுபவங்க ளொருவனிடத்துக் காண்கையா லவ்விரண்டி லொன்று மெய்யும், மற்றொன்று பொய்யுமாதல் கூடாது. பரமார்த்தத்தி லிருந்து தானே விவகாரத்துக்கு வருத லேற்றமையாலும், பிரமத்திலிருந்துதானே யுலகம் காரியப்பட்டதென்று கூறுகையாலும் பரமார்த்தமாகிய பிரமம் சத்தியமானபடி விவகாரமாகிய வுலகம் வெறும் பொய்யாய்த் தோன்றுகையால் பரமார்த்த மதற்குற்பத்தி காரணமாகாதெனின், சிலம்பி திட்டாந்தத்தாற் பிரம முலகுக்குபாதானமா மென்றதிழுக்காம். பரமார்த்த விவகாரங்களை விசாரிக்கப் புகுந்து உலகுக்குபாதானம் பிரமமென்ற தொடிந்தமையா லவ்வுபாதானம் வேறியாதென்னு மாசங்கை நிகழும். மேல், ஸித்தாந்த முறைமைப்படிப் பிரமத்திற்கு வேறான மாயையேயன்றோ வவ்வுபாதானமென்றல் நிலையுதல் பெறும் ? அன்றியும், விவகாரமென்னுமிடத்தி லறியாமை துக்கவசத்தனாகுஞ் சீவன்றானே பரமார்த்தத்திற் போந்த சுத்தவறிவாகிய பிரமமென்றலு நிலையாது. சுத்தவறிவாகிய பிரமமொருமுதலும், மலினவறிவாகிய சீவனொருமுதலும், அம்மலினமாகிய பாசமொருமுதலு மென்பதேதுணிபு.

இங்ஙனநிற்க, சித்தாகிய பிரமத்தி லசித்தாகிய பிரபஞ்சந்தோன்றுதற்குக் காரணம் பகருமிடத்து அங்ஙனந்தோன்றுத லியல்பென்றுகூறுவர். வன்னிக்குஷ்ண மியல்பாதலேனைக்கு நியாயத்தாற்பிரமத்தியல்பெனப்படும் பிரபஞ்சம் பிரமத்தைப்போலவே சத்தாதல் வெ

றும். அஃதசத்தென்ப தவர்க்கு மொப்பாகையா லதனைப் பிரமத்தியல்லென்று பேசியது பேதிக்கப்பட்டது. ஒளியினிடத் தியல்பாக வுண்டாயிருக்கும் கருமைபோலன்றோ யாம் கூறுவதெனின், ஒளியினிடத்துக் கருமையியல்பன்று. (அங்கியானது தானுமொன்றை யணைந்து நின்றுநிகழ்ந்திடும், பங்கியாதுயிர் தானுமிப்படிபற்றியல்லதுநின்றிடாது” என்றபடி யொளியானது தனித்து நிற்றலின்றிக் காட்டமுதலிய வொன்றைப் பற்றி நிகழுந்தன்மைத்து. அதுபற்றி யொளியை வர்த்திப்பித்த காட்டமாதிகளி லுண்டாங் காரியமாக வன்றோ கருமையினுண்மையை மேலோர் கழறுநிற்பர்? ஒளியின்கண் ணியல்பாக வுண்டாமென்றகருமை மீண்டு மவ்வொளியிலேதானே யொடுங்குவ தின்மையால், பிரமத்திலே யொடுக்கங் கூறப்படும் பிரபஞ்சத்துண்மைக் குபமான நிதரிசனமாதல் சாலாது. இன்னும், சுத்தமாயுள்ள பிரமம் அசுத்தத்தைப் பொருந்தின காரணத்தை வினவுங்கால் ஆகாயத்தை மேகம்வந்து கூடிய சம்பந்தத்தைச் சான்றுரைப்பர். அங்ஙனமேல், முத்தியடைந்தோர் மீண்டு மசுத்தமெய்துவரென்பது ஸித்தம். இதுகாறுங் கடிந்துரையாடிய நியாயங்களால் பந்தத்தைப் பிராந்தியென்றும், காரியமென்றும் இயல்பென்றும் பலவாறு வெறிகொண்டு பிதற்றியதை மறுத்தோமாகையால், மீண்டுமவர் பிரமம் விளையாட்டாக வுலகமாயிற்றென்னும் அவிவேகத்தையும் வெளியாக்கித் திருத்துவாம். விளையாடலென்பது விழைவை யபேட்சித்த தொன்றாகையால் (வேண்டுதல்வேண்டாமையிலான்) என்ற திருவாக்கை விரோதித்தழியும். ஸ்ருஷ்டியை யபேட்சித்த விளையாடலென்னு மப்பரனது விழைவு அந்தஸ்ருஷ்டிக்குப் பூர்வமுண்டாகாமையால் வெறுப்பேயன்றோ நைஜமெனக் கூறலமையும்? இதனால், விழைவு வெறுப்புகளை யுடைய சுகதுக்க வடிவமான வினையிருமையிற்பட்ட தொருபொருளெனவே யன்றோ அப்பிரமம் பிழையுற்றழியும்? விளையாட்டென்பது துக்கரகிதமா யிருப்பதொன்றாக, பிரமந்தேகமாகிய விலங்கிற்பட்டுச் சீவனாகி யிருவினைப்பாசத்தான் மொத்துண்டு வருந்துமேல் அந்தோ வெப்படியோ வதனை விளையாட்டென்று கோடலமையும்? லீலையென்று கூறிய பின்னே காலைவாங்கிக்கொள்ளு மன்னோருபாதியெனவு மதனைப் பிரமத்துக்கேற்றி யுபாதியுற்றழிவர்.

இம்மட்டேயன்றிப் பலநிறமணிகளூடு சரடொன்று நுழையுமாபோல் யோனிபேதங்களாகிய வுடல்கடோறு மப்பிரமம் நுழைந்திருக்குமென்று மவர்கூறி மகிழ்வர். நூலும், மணிகளும் விஜாதிகளா

ம். மணிகளுடு சரடு தானேயேறுது. இப்படியே பிரமமுந் தேகாதிகளும் விஜாதிப் பொருள்களாம். தேகாதிகளிற் பிரமந் தானே புகமாட்டாது. பிரமஞ் சித்தாதலாற் புகுமெனின், அது பந்தமாய் முடிதலிற் புகுந்தபொருள் பிரமமாகமாட்டாது. புகுந்ததுதானியாதெனின், சுத்தவறிவாகிய பிரமமென்னுது மலினவறிவாகிய வான்மாவென்பதே மேலோர் துணிவு. மற்றோருருபமானத்தை யோசிப்பாம். கண்ணுடியில் நிழல் தோய்வற நின்றாற்போலச் சரீரத்திற் பிரமந்தோய்வற நிற்கு மென்பதொன்று. கண்ணுடியிற் போந்த பிரதிபிம்பங் காரணமாக வந்தக்கண்ணுடி சலித்திடினன்றோ பிரமத்தின் பிரதிபிம்பங் காரணமாக வதற்கிடமாகிய விந்தவுடல் சலித்தல் கூடும்? உடலுக்குப் போக்குவரவுக ளுண்டாகையா லந்நிகழ்ச்சி பிரதிபலனசையோகத்தா லுண்டாமென்பது ஸர்வாபத்தமாம். அன்றியும், கண்ணுடி-பிம்பம்-பிரதிபிம்பம் என்பவற்றின் விசாரமு மேகவாதத்தை யிடிக்கும். மேல், காந்தமசைவற நிற்க வதன் சந்நிதியி லிரும்புசலித்த தன்மைபோலப் பிரமம் விகாரமற்று நிற்க வதன்சந்நிதியி லுடல்போக்குவரத்தைச் செய்யாநிற்கு மென்பர். பிரமம் அகண்டிதமாகையால் அதனுடைய சந்நிதியல்லாதவிட மோரிடமு மில்லையாகையால் கடபடாதியாயுள்ளவை யெல்லாம் போக்குவரத்தைச் செய்யவேண்டும். அங்ஙனமின்றி யுடன்மாத்திரமே சேட்டித்தலால் பிரமசந்நிதியி லெல்லாஞ்சேட்டிக்கு மென்ற திழுக்காய் முடியும். சேட்டிப்பிக்கும் பிரமத்தையன்றி வேறுபொருளைக்கொண்டால் அத்வைதஹானி யுண்டாகிறதென்று துக்கங்கொண்டாடமென்னோர் சேட்டிக்கும்பொருளை யதற்கு விஜாதியாகக் கண்டுபிடித்தவருமையே! அருமை!! சேட்டித்தபொருளும் சேட்டிப்பித்த பொருளுமொன்றே யெனின், தன்மைவேறுபட்டுயர்வுதாழ்வு களுண்டாயினமைக்குக் காரணம் பகர்தல்வேண்டும். அன்றியும், காந்த மிரும்பையீர்ப்ப தொன்றொழிய விடுவதன்று. அப்படியே பிரம சந்நிதியி லுடலுக்கு வரத்துமாத்திரமே யன்றிப் போக்குரையாடல்பொருந்தாது. காந்தமு மிரும்புமென்னுந் துவிதமுண்டாதலா லு மேகவாத மெடுபட்டுப்போம்.

இதுநிற்க, சொப்பனத்திற் பயகம்பனாதிகளை யடைந்தவன் விழித்தவிடத்துப் பொய்யாகத் தெளியுமாபோல் சுகதுக்கா நுபவங்கள் பிரமத்துக் குண்டாகாதென்று பேசிமகிழ்வர். மூன்றவத்தைகளி லிரண்டு மெய்யாகுகையில் ஒன்று பொய்யாமென்பதெங்ஙன்? அது

பவத்துக்கு வராமையாலெனின், சொப்பனஞ் சாக்கிரத்தி லநுபவமாகாததுபோ லந்தச்சாக்கிரஞ் சுழுத்தியி லனுபவமாகாமையால் அதுவும்பொய்யாகவரும். அதனல் சொப்பனமொன்றுதானே பொய்யென்பது பொருந்தாது. அந்தச்சுழுத்தி கனவுநனவுகளிற் காணப்படாமையா லதுவும் பொய்யாம். இப்படி யெல்லாம் பொய்யாய்விடுகையால் அவத்தாத்திரயம் என்பது வெறுஞ்சொல்லாய்முடியும். இன்னுந் தன்னையீன்றெடுத்த மாதாபிதாக்க ளிறந்தகாலையில் மீண்டுமவர்களைக் கண்டநுபவிப்பது கூடாமையால் அன்னோர் தன்னைப்பெற்றதும், வளர்த்ததும், அவரிருந்தாரென்பதும் பொய்யாகவேயன்றோ கொள்ளவரும்? காலவேறுபாட்டா லுண்டாகுந் திரிவுகளைக்கண்டு உள்பொருளுக் கபாவஞ் சொல்லுதல் கூடாது. (புல்லாகிப்பூடாய்ப் புழுவாய்மரமாகி எனவும்; (ஆனையாய்க்கீடமாய்) எனவும் ஸ்ரீ வாசகங்களாற் போந்த பல்பிறவிக ளிப்போதொருவனுக்கு அனுபவத்துக்கு வராமையா லவற்றைப் பொய்யென்று கூறுதல் எங்ஙனங்கூடும்? நேற்றுண்டுகளித்த தொருபொருளை யின்று மறந்து ஞாபகத்துக்குக் கொண்டுவராமையா லவனுண்டுமகிழ்ந்தது பொய்யாமாறு எங்ஙன்? காசியிலிருந்து மதுரைக்குவந்த வொருவனுக்கு அந்தக் காசியானது தோற்றன் மாத்திரமேயன்றி யனுபவத்துக்கு வராமையால் அந்தப்பதிக்கபாவமும், அந்தப்பதியிலவனிருந்து அநுபவித்த விஷயங்களுக்கபாவமுங் கூறுதல் யாண்டிசையும்? இப்படிப்பட்ட நியாயங்களால் கனவைப்பொய்யென்று கூறுதல் கூடாது. (கனவின்பயனுநனவின்பயனும், வினையின்பயனவை பொய்யெனவேண்டா) என்னுந் திருவாக்கின்படி. அவத்தைகளின் போக்குவரவுகள் வினையின்போகமாகவே முடிதலா லவற்றாலுண்டாகிய சுகதுக்கங்களியாவு முண்மையென்றே நாட்டப்பட்டன. கனவின்கண் ணுண்டாமநுபவம்பூதம், பூதஸாரமென்னுந் தேகங்களைத்தாங்கி ஆன்மா நரகசொர்க்கங்களை யநுபவிக்குமாபோ லுண்டா மோர்தன்மைத்தென்று எல்லா வைதிகநூல்களுஞ் சொல்லும். சொப்பனமாகிய யாதனாசரீரத்தி லுண்டாகுமநுபவத்தைப் பொய்யாக்குகையில், அப்படியேயன்றோ நரகசொர்க்காநுபவங்களும் வெறும்பொய்யென்று நாட்டவேண்டிவரும்? தூலசூக்குமமென்னு மிரண்டுதேகங்களை யிடமாகக்கொண்டு ஆன்மா பிராரப்தாநுபவம் பண்ணுவதுண்மை யென்றறியாத மதிக்குறைவேயன்றோ தலைமயக்கேறிப் பிதற்றுநிற்பது? இன்னும் விரிக்கிற் பெருகும்.

இம்மட்டோ, புற்றினிடத்தே கயிறுகிடக்கக்கண்டு இரவில் பாம்பென்றுபயந்து விடிந்தபோது பாம்பு பொய்யென்று கண்டதுபோல் சுகதுக்கங்களா லுண்டாகிய வநுபவம் அந்தப்பிரமத்துக் குண்டாகமாட்டாதென்று நியாயமணம் வீசப்பேசுவர். புற்று, பாம்பு, பிரமை, பிரமையின்மை, இரவு, பகல் இத்யாதிகளைக் கண்டபின்னர் இவ்வுபமானதிஷ்டமாகிய பிரமசுபாவத்தை யேகமென்று கூறுதல் யாண்டிசையும்? பிரமித்துந் தெளிந்து மியங்குற்றதன்மை பிரமசுபாவமாத லெங்ஙன்? புற்று, கயிறு, இவ்விரண்டுஞ்சடம். பிரமையாருக்கு? தேகத்துக்கெனின், அதுவுஞ் சடமாகும்? அறிவுக்கெனின், அறியாமையாற் பிரமித்தது அறிவாவதெப்படி? சீவனும் அறிவு, சிவமும்அறிவென்பதா லீண்டுப் பிரமித்தவறிவு சீவனேயெனின், அப்போது சீவனுக்குப் பிரமிக்குந்தன்மையும், சிவத்துக்கு அஃதியாண்டு மிசையாமையும் பொருந்தும். இதனால், சீவனுக்குப் பிரமையினின்றுந் தெளிவுண்டாதல் தானேயமையாமையும் சிவம் தெளிவித்தபின்னரே தெளியுந்தன்மையுங் கூறவரும். இன்னுமிரண்டும் வேறு வேறு முதல்களென்பதும் போதரும். சீவனைத் தெளிவிக்கும் பிரமம் பிரமித்தல் பொருந்தாமையின், கயிற்றரவுதிட்டாந்தங் கட்டுரைக்க வந்தது காலைவாரிக்கொண்டது. இனிச் சாக்கிராதி யவத்தைக ளுண்டாமுண்மையைக் கொஞ்சம் யோசிப்பாம். அவர் கூறும்பிரமம் அகண்டிதமாகையால் நனவு, கனவு, சுழுத்திகளிலடங்குவதெப்படி? அசித்தாயுள்ள வுடலுக்கென் றவருங் கூறமாட்டார். அறிவும், உடலுமொழிந்தபோது அவத்தையாருக்கு? கருவிகரணங்க ளதிகமா யியங்குதலாலுங் குறைந்தியங்குதலாலுமேயவத்தைகளின் போக்குவரவுண்டாமெனின், கருவிகரணங்கள் தேகத்தைப்போற் சடமாகையா லவைதாமே யியங்கா. தநு, கரணம், புவனம், போகம் இத்யாதிகளை வினைக்கிடாக வுயிர்களுக்குச் சிவங்கூட்டுமென்பது உண்மைநூற் றுணிவாகையால், கரணசையோகத்தாற் கட்டுண்டுமெலிந்து அவத்தைக்குள்ளாவது பிரமமாகாது. தேகத்தைப்போலவே பெருமானாற் கூட்டப்பட்டதாகிய கரணத்தையொருமுதலாகக் கருதிக்கொண்டு காரணம்பேசவந்தது பூரணம்பெறுதொழிந்தது. இன்னவவத்தைகளான் மொத்துண்டு வருந்துவது அறிவாகிய பிரமமன்றெனவும், தேகந்தானே சுகதுக்க வேறுபாடுகளைக் கொண்டுழலாநிற்பதெனவும், அவையென்போலவெனின், கண்ணாடியிற்றோன்றிய நிழலினைக் கண்ணிலே யொருவன் கூர்ச்சி

கொண்டு கடாவின விடத்துக் கண்ணாடியுடைவதொழிந்து கண்ணுக்குலயம்வராத தன்மைபோலெனவுஞ் சமாதானங்கூறி மீண்டுந்தம்மறியாமையை வெளியாக்குநிற்பர். கண்ணாடியிற் கண்டநிழல் தோற்றன்மாத்திரமேயன்றி வேறில்லை. அந்தக் கண்ணாடியிற் காணப்பட்ட கண்ணினது நிழல்யாது? கண்ணாடிக்கு முன்னிற்பவனதேயன்றோ? கண்ணாடிக்குள் காணப்படுங் கண்ணினது நிழல் தோற்றன்மாத்திர மென்றறிந்தபின்னர் அந்தநிழலாகிய கண்ணை யூறுபடுத்த முயல்வது எற்றுக்கு? கண்ணாடியோ ஜடம். அதற்கறிவில்லாமையால் சுகதுக்கங் கூறுவது கூடாது. உள்ளே காணப்படுங் கண்ணினது நிழலோ முதலேயில்லாதது. அதனிடத்துச் சுகதுக்கவிசாரஞ்செய்வதும் சர்வாஸங்கதம். கண்ணாடியைக் கூர்ச்சிகொண்டு கடாவுதலொழிந்து கையாற்குத்துவானாயிற் கண்ணாடியுடைந்த நஷ்டமும், கையிற்றாக்கி யிரத்தங்கண்ட துன்பமு மவனேனெய்தாதொழிவன்? சிங்கமொன்று ஓர் கிணற்றருகிற்சென்று தன்னிழலதனுட் டோன்றக்கண்டு அந்நிழன்மீது பாயுமெனினச்சிங்கமேன் பல்லையிளித்துக்கொள்ளமாட்டாது? இன்னகாரியம் அறியாமையுடைய வோர் சீவனிடத்தேயன்றோ நிகழும்? அறிவுடையார்செய்கையீதர்காமையி னிவ்வுபமானத்தா லுபமேயத்தைச் சற்றேபரியாலோசிப்பாம். பிரமம் தேகத்திற் பிரதிபலனமுறலாற் கண்ணாடியே தேகமும், அதற்கண்டோன்று நிழலேசீவனும், பிரதிபிம்பத்துக் கேதுவாகிய பிம்பமே பிரமமும் என்றுகொள்ளவரும். கண்ணாடியின் பிரதிபிம்பத்தைக்கண்ட பிரமம் அதையுண்மையென்று பிரமித்து அந்தப் பிரதிபிம்பத்தை யெதிர்த்ததாகவு முடியும். கண்ணாடிக்கும நிழலுக்குஞ் சேதமின்றியெதிர்த்தபொருளுக்கே சேதமுண்டாவதுபோல் எதிரிட்டபிம்பமாகிய பிரமத்துக்கே கேடுஸம்பவித்ததாகவுங் கொள்ளவரும். கண்ணாடியும், பிம்பப்பொருளும் விஜாதிகளாதல்போல் தேகமும், பிரமமும் விஜாதிகளாக வேண்டும். உருவமுடைய தொருபொருளே பிரதிபிம்பத்தை யடையுமாபோல் பிரமமு முருவத்தை யுடையதாயிருந்தே பிரதிபிம்பித்ததாகவேண்டும். கண்ணாடி பிரதிபிம்பங்களுக்குப் பிம்பம் வேறாயிருந்தாற்போலப் பிரமமுடலுயிர்களுக்கு வேறான கண்டப்பொருளாதல்வேண்டும். கடாகாச மகாகாசங்களைப்போல வுடலுக்குள்ளும்வெளியு மப்பிரமந் தோய்வறநிற்குமெனின், ஒருபடித்தாதலன்றித் தன்மைகுன்றுவது கூடாது. அவ்வாகாயமிரண்டும் பேதியாமையால். ஆகாயத்தைக் க

டமொன்றுற் கண்டிதமாக்கியவாறு பிரமத்தைத் தேகோபாதியாற் கண்டித்தலமையும்! அமையும்!! அங்ஙனங் கண்டித்தபொருளும் பிரமத்துக்கு வேறுனதொன்றென நாட்டவரும். கடாகாசமகாகாச வுபமானத்தாற் பிரமத்தினதிகாமிசம் பருவரலெய்தாமையும், அற்பாமிசம் பருவரலெய்தினமையுங் கூறவரும். ஆகாயத்துக் கின்பதுன்பங்க ளெய்தாவாறு பிரமத்துக்கு மாகுமெனின், மகாகாசத்துக்கே யன்றிக் கடாகாசத்துக்கு மஃதின்மையின், பிரமத்துக்கேயன்றிச் சீவனுக்குஞ் சுகதுக்கங்களில்லாமை கூறவரும். அங்ஙனமேல், (புல்லாகிப்பூடாய்ப் புழுவாய்மரமாகி) என்றபிரமாணப்படி யிருவினையிற்பட்டுவருந்து நம்மனோர்கதியை யென்னென்று கூறுவது? ஒருவனுக்குக் காலிற்றளைபூட்டி வருத்துகையில் அதிகபாகத்தாற் பிணிக்கப்படாமையும், அற்பபாகத்தாற் பிணிக்கப்பட்டமையும் கண்டு எந்தவளவிற் சுத்தங்கூறலாம்? ஓர் துளிப்பிரையாற் றேயாநிற்கும் பெரிய பாற்குடமொன்றைப் பரிசோதித்தா லெம்மட்டிற் பாலைச் சுத்தமாகக்கொள்ளலாம்? இவ்வாறுன பலவுபமானங்களால் மாயாவித்யோபாதிகளால் அசுத்தமெய்தியபிரமம் தனது அகண்டத்தால் நிருபாதிகமாயிருக்குமென்னும் அவலசித்தாந்த மடியோடே சாய்ந்தது. இங்ஙனநிற்க, ஆகாயத்தை மறைத்த மேகத்தை யவ்வாகாயத்தினின்றுந் தோன்றும் வாயுவகற்றுமாபோல் பிரமத்தை யாவரித்தமாயோபாதியை யப்பிரமத்தினின்றுந் தோன்றும் விவேகஞானமகற்றுநிற்குமென்று கூறுவர். ஆகாயம்-மேகம்-காற்று என்பவற்றினிலக்கணங்களையும், பாகுபாடுகளையும் விசாரித்துழி யேகமாயுள்ள பிரமத்தின்கதி யெடுபட்டுப்போவதன்றியும், அது மலவிஸர்ஜனத்தைப் பெறுதென்பதும் ஸித்திக்கின்றது. எங்ஙனமெனின், அந்த விவேகஞானம் பிரமத்துக்கு முன்னுள்ளதாயின் அது மயங்கவிடமில்லை. இடையிலுண்டானதெனின், முன்னில்லது பின்னுள்ளதாகாது. ஆகாயமுள்ளபோதே காற்றுமதனிலடங்கி நிற்பதுபோலாமெனின், காற்று ஆகாயத்தில் வியாப்பியப்பொருளன்றிக் குணப்பொருளன்று. சூரியனுக்குஒளி குணப்பொருளாவதுபோற் பிரமத்துக்கு ஞானங் குணமாகும். சூரியன் ஒளியால் இருளையகற்றுமாபோல் பிரமம் விவேகஞானத்தா லஞ்ஞானவிருளைத் துரத்தும். சூரியனிருளைத்துரத்துவது மவ்விருள் தன்னையாவரித்தன்று. அப்படியே பிரமம் அஞ்ஞானவிருளைத் துரத்துமென்பது மவ்விருள் தன்னைமூடியன்று. இந்தநியாயங்களால் மாயோபாதியைப் பிரமத்துக்கேற்றி

பது மாட்சிபெற்றிலது. குணிகுணங்களை யத்துவிதமெனக் கொள் ளுஞ் சைவர்போலாது ஏகமெனக்கொள்ளு மம்மாயாவாதிகள் ஆ காயம், காற்று என்பவற்றை யுபமானங்கோடலு மஸங்கதமாயிற் று. ஆகாயம், காற்றுஎன்பவைகளைக் காரணகாரியமாகக் கூறுமன் னோ ரங்ஙனமாகாத பிரமத்தையும், விவேகஞானத்தையு நிதரிசன மாகக்கொண்டது பெரும்பேதமையே! ஆகாயமுங்காலுங் காரண காரியங்களன்று. நெல்கமுகாய் நீளாதென்னுந் தருக்கத்தால் ஆகா யம் வாயுவாகவும், வாயு வன்னியாகவும், வன்னி யப்புவாகவும், அ ப்புமண்ணாகவுந் திரியமாட்டா. பஞ்சபூதங்களும் பஞ்சதன்மாத்தி ரைகளினின்றுந் தோன்றினவாகச் சிவாகமங்கள் வேதத்தின் பொ ருளைவிரித்தலா லவையொன்றினொன்று வியாபகவியாப்பிய ஸம்பந் தம் பெற்றுவிரவிநிற்கும். இதனால், அவரெடுத்துக்கொண்ட ஆகா யங் காற்றென்பவைகளி னுபமானத்தைப் பரியாலோசித்து உபமே யங்களாகிய பிரமம், விவேகஞானங்க ளென்பவற்றை வியாபகவியா ப்பியங்களாகிய விரண்டு வேறுபட்ட பொருள்களென்று நாட்டுத லையும். இப்படியும் ஏகாத்மவாதம் சிரிப்புண்டு போகுமா? ஐ யோபாவம்!

இனியொரு ஜாலவித்தைபகராநிற்பர். அதனையுங் கொஞ்சம் பேசி யொழிப்பாம். ஒருகம்பள மெதிரிலிருப்பதைக் காட்டுவார். அதிலொவ்வொரு மயிராகப்பிடுங்குவார். இஃதென்னென்றுகேட் பார். மயிரென்று விடைபகர்வானைநோக்கி யெல்லாமயிரையும் பிடு ங்கிவிட்டாற் கம்பளமெங்கேயென்பார். இப்படியே தேகாதிபிரபஞ் சங்களையு மொவ்வொன்றாகப்பிரித்து விசாரித்துழி முதலற்றுப்போ கையால் எல்லாவுபாதிகளையு மிதுநாமல்ல விதுநாமல்லவென்று நிப திகளையுமிடத்துச் சேடித்தது பிரமந்தானென்றுகாட்டி, அதையே நானென்றநுஸந்தானஞ் செய்யவேண்டியதென்று நாட்டி, மயிர் ஞானத்தையே நீளவோட்டிமகிழ்வர். கம்பளங்காரியம். மயிரேகா ரணம். காரியம்பிரிந்ததன்றிக் காரணங்கெட்டதில்லை. மீண்டுமந்தமயி ரையெல்லாஞ் சேர்த்துக் கம்பளமாக்குதல்கூடும். காரணங்கிடைக் கையாற் காரியமுண்டாகிவரும். வீட்டைப்பிரித்தவொருவன் அதிலு ள்ள சாமான்களையெல்லாந் தனித்தனி வைத்திருந்து மீண்டு மந்தச் சாமான்களைக்கொண்டு பழையபடியே வீடு புதுக்குவானெனி னெ ங்ஙனே மயிர்ஞானந் தலைகாட்டுவது? யாதாயினுமோர் யந்திரத் தைப்பிரித்து வேறுவேறாகச் சாமான்களைக் கழற்றிவைத்தவன் மீ

ண்டும்பூட்டிப் பழையபடிச்செய்கையா லெங்கேகாரணங்கெட்டது? பொன்னாற்செய்யப்பட்ட வளையமொன்றை யழித்தகாலையிலதையேமீண்டும் வளையமாக்குகையாலும், முன்வளையமாயிருந்த பொன்னளவிலேதானே பல்வேறு வகைப்பட்ட சிலபூஷணங்கள் காரியப்படுமாகையாலுங் காரணத்துக் கபாவஞ்சொல்வதுகூடாது. அந்தப் பிரதமகாரணந்தானே யாங்கூறும் பிரமமெனின், பிரமம்சித்தும், உலகம் அசித்துமாகையால் விரோதம்பெறும். ஸர்வவிகாரங்களும் அசித்தாயுள்ள மாயையாகிய பரமகாரணத்திற் றோன்றினவெனவும், அதுநித்தமெனவும், அந்தமாயை பரிக்கிரகமாத்திரத்தது பரனுக்கெனவும் அறிவதேவிவேகிகள் மரபாம். அன்றியும், சித்தாகிய பிரமம் அறிவும், அசித்தாகியமாயை அறியாமையுமாகக்காண்டலா லறிவறியாமைக ளொன்று கூடுவதுகூடாது. ஒளியு மிருளு மொன்று கூடாதவாறு. இருளல்லாத சுத்த வொளிக்கும், ஒளியல்லாத சுத்தவிருளுக்கு மொருபயனும் வேண்டற்பாலதன்று. இருளோடுகூடி யிருளையநுபவித்தும், ஒளியோடுகூடி யொளியையனுபவித்து மவையிரண்டுமுதலு மாகாமற்றனியே யொருமுதலாய் நின்றகண்ணினது தன்மையே அவர்கூறும் பிரமத்துக் கேற்றப்படுகையால் அதனைப் பிரமமென்பதொழிந்து அறிவாயுள்ளபதியோடுகூடி யிதுபதியென்றறிந்தும், அறியாமையாயுள்ள பாசத்தோடுகூடி யிதுபாசமென்றறிந்து மிரண்டுமுதலுமல்லாமற் றனியே யொருமுதலாய் நிற்கும்பசுவென்று கூறுவதே யுண்மைநூற்றுணிவு.

இது நிற்க, ஸர்வவுபாதிகளும் கழன்றவிடத்து அந்தப் பிரமத்துக்குண்டாகும் பிரயோசனம் யாதெனின், தன்னிலே தன்னைத்தானே கண்டுகொண்டு சுகித்திருப்பதாமென்று கூறுவர். உபாதிகள் ஜடமாகையால் தாமேகழலா. உபாதியிற்கிடப்பவன் தானே கழற்றிக்கொள்ளான். யூபத்திற்கட்டப்பட்டிருக்கும் பசுவானது தானே கட்டையவிழ்த்துக் கொள்ளமாட்டாதாற்போல. கட்டுண்ணாதவொருவனே யக்கட்டை யவிழ்த்துவிடுமாபோல் மாயோபாதிகளை யஃதில்லாத வொருவனே யுடையவனுக்குக் கழற்றவேண்டும்? அன்றியும், தனக்குவேறான தொருபொருளைக் கண்ணுவது கண்டநுபவித்தலன்றித் தன்னைத்தானே காணுதல் கூடாமைபோல் ஆன்மாவானது தன்க்கு வேறாயுள்ளதொருபொருளைக் கண்டநுபவித்தலன்றித் தன்னைத்தானே கண்டநுபவியாது. கண் கண்ணைக்காணுமேல் தான் தன்னைக் காணுதல்கூடும். தன்னைத் தரிசித்தலும், தலைவனைத்

தரிசித்தலுமாயுள்ள நிலைகளைக்கூறுஞ் சைவத்தின்கண் ணித்தோட மமையாதோ வெனின், தலைவன்றரிசிப்பித்தாலன்றித் தன்னையுந் தலைவனையுங்காணுதல் கூடாதென்று சைவநூல்கள் கூறுகையா லத்தோடமேறுதென்க. (காண்பாரார் கண்ணுதலாய் காட்டாக்காலே) என்னுந் திருத்தாண்டகத்தாற் கண்டுணர்க. இன்னுந் தன்னைத்தானே யநுபவித்தலென்பது நாயகியொருத்தி நாயகனைக்கூடி யநுபவியாமல் தன்னைத்தானே யனுபவித் தின்பநுகர்ந்திடல் போலுமாம். (பேரின்பமான பிரமக்கிழத்தியுட - னேரின்பத்துள்ளானை யுள்ளபடி -பேரின்பங்- கண்டவரேகண்டார் கடலுயிர்த்தவின்னமுத - முண்டவரேயுண்டார் சுவை) என்னுந் திருவாக்கானே யவ்வுண்மைபோதரும். இவ்வுண்மைநியாயங்களால் ஜகஜீவபரங்களை மிச்சையெனக்கொண்டு தத்துவமசியாதி மகாவாக்கியங்களுக்கு அபார்த்தங்கூறித் திரியுமாபாசகரது நிலைமை வெளிப்பட்டமையா லன்னோர் தூற்றுஞ் சைவதூஷணத்தையு மொருவாறு பரிகரித்து உபரதியடைவாம்.

அந்தப் பாழ்ஞ்சமயப் படுகுழியில்வீழ்ந்து மேலேறிவரமாட்டாமற் றியங்குமன்னோர் சாதுக்களவைக்கண் ணோரிடுங் கண்டனங்களை யினிதுபரியாலோசித்து வாய்மைகண்டுய்யுமாறு புண்ணியங்கைகூடாமையாற் பாலன்னத்தை யூட்டவருமொருவனை நாயானது கண்டு உருமுவதைப்போல், அப்பெரியோரது போதங்களில் விபரீத புத்திபண்ணி நிந்தித்துழன்று எரிவாய்நிரயத்துக் காளாகின்றனர். எங்ஙனமெனின், (குதர்க்கவாதவிபஞ்சநி) என்னுஞ் சைவப்பிரபந்த மொன்றில் விளக்கியிருக்கு நியாயங்களை யறியும் விவேகமின்றி மண்டைபிளக்கக்கத்தி மாணழிந்து நாணிழந்து நலங்கெட்டோர் தன்மையை யீண்டு விளக்கிக்காட்டுதும்.

சைவர்—பதி-சத்து. இஃது ஏகமாகியும், சதசத்தாகாமலும், அசத்தாகாமலும் என்றுமொருபடித்தாகவே யிருக்குந்தன்மைத்து.

மாயாவாதி. சத்து - காலத்திரயத்தும் அழிவின்றியிருப்பது. என்னுமிரண்டு ஸித்தாந்தங்களு மிருதிறத்தவரால் தனித்தனிக்கூறப்பட்டன. இவற்றுள் முன்னையதாகிய சைவர் கூற்றிற் பின்னையதாகிய மாயாவாதக்கூற்று விரோதித்திலது என்றும், இப்படியே சைவர்கூறு மேனையமுடிவுகளும், மாயாவாதமேயாகுமெனவும் புலம்பவந்த வம்மாயா

வாதியை மதமடங்கும்பொருட்டு மாட்டி யெமது சொரூபத்தைக் கொஞ்சங்காட்டி அப்பேயரது அஞ்ஞானவிருளையோட்டிக் காதைப்பிடித்தாட்டி மேலுண்மைநிலை யீதெனநாட்டி யுபகரிப்பாம்.

மேல், சைவர்கூறிய சித்தாந்தத்தால் சத்தாகிய சிவத்துக்கு விஜாதிகளாக வசத்துச் சதசத்துக்களச்சத்தைப்போலவே அநாதிநித்தியங்களா யுள்ளனவென் றேற்படுகின்றது. சத்தாயுள்ளசிவம் நின்மலமாகையா லஃதொருபயனும்வேண்டாது. அசத்தாயுள்ளபாசம் ஜடமாகையாலதுவும் ஒருபயனைவேண்டாது. சதசத்தாகிய பசுவுக்கே பாசம் விலகவேண்டியபடியா லிந்தவிசாரம் அவசியமாதல்பெறும். தன்னிலக்கணமும், தலைவனிலக்கணமும், தனக்குந் தலைவனுக்குமிடையாகநின்ற பாசவிலக்கணமும் அறிந்து மலத்தினின்றுங் கழன்று சிவனையணைந்து இன்பநுகரவேண்டிய சீர்ப்பாடு பசுவுக்குண்டாவதாகச் சைவநூல்கள் கூறுவதமையும். ஏகமாகிய பிரமம் தன்னை யேகமென்று விசாரிப்பதெற்றுக்கு? பிரமத்துக்கு வேறு பொருளிருந்தாலன்றோ விரண்டென்னு மெண்ணுக்கேனு மிடமுண்டாகும்? இரண்டாவது பொருளே யில்லாதபோது ஏகமென்னுஞ்சொல் லெங்கிருந்து பிறந்தது? ஏகமென்னுஞ் சொல்லொன்று பிரமத்துக்கிரண்டாவதாக முளைத்ததே புதுமையாம். இப்படியே பிரமம்-சத்து என்பனவாதிபேர்க ளமைந்தமையும் புதுமையே! இவை விவகாரத்தால் வந்தபேரென்பார்கள். விவகாரத்துக்கு மதுவே நியாயமாகி யலக்கணுண்டாயழியும். அன்றியும், காலத்திரயத்து முள்ளது சத்தென்பது கேவலம் ஆபாசமாம். சத்தேயன்றோ வுள்ளது? அதனோடு காலத்திரயமுளதாகப் பெற்றதென்னை? சத்தொருமுதலும், காலமொருமுதலுமாகின்றமையால் ஏகமெடுபட்டுப்போம். என்றுஞ்சத்தாகியசிவ மொருபடித்தாயிருக்குந் தன்மைத் தென்னுஞ் சைவமுடிபோவெனிற் காலம் பாசத்தில் வேறான தன்றென்னுந் துணிவா விழுக்கடையாது. இன்னமுரண்கொண் டிழிவுற்ற மாயாவாதம் சைவசித்தாந்தத்தி லொப்பமுடிந்த சமரசமாதல் சாலாது. இன்னும் விரிக்கிற் பெருகும்.

சைவர்,—பசு - சதசத்து. இஃது ஜநநமரணப்பட்டு வருந்துந்தன்மைத்து.

மாயாவாதி;—சதசத்து - ஒரோவொருகாலத்துளதும், ஒரோவொருகாலத் திலதுமாவது.

இவ்விருகூற்று மொன்றெனச் சாதிக்கவேண்டி ஆன்மா ஜநநப்பட்டபோது தோற்றமா யுளதாகலின் ஒரோவொருகாலத் துளதுஎனவும், அது மரணப்பட்டபோது தோற்றமாயிலதாகலின் ஒரோவொருகாலத் திலது எனவும் அறிவுகெட்டுரைக்கு மாயாவாதியை மதமடங்கச் செய்வாம்.

சைவநூல்கள் ஆன்மா ஜநநப்பட்டதை யோர்தேகத்தை யெடுத்ததெனவும், மரணப்பட்டதை யோர்தேகத்தை விடுத்ததெனவுங் கூறும். எடுக்கப்பட்டதும், விடப்பட்டதுமாகிய தேகத்துக்கு வேறாக வதையெடுத்ததும், விடுத்ததுமாகிய வான்மா ஸதோதயமாயுளதென்பது தீர்மானமாகையால், ஒரோவொருகாலத்துளதும், ஒரோவொருகாலத்திலதுமாவது என்று ஆன்மவிலக்கணங்கூறு மாயாவாதத்தோடு எங்ஙனே சைவம் ஸமானம்பெறும்? உள்ளது இல்லதாவதும், இல்லது உள்ளதாவதுங் கூடாமையா னுள்பொருளெக்காலத்து முள்ளதும், இல்பொருளெக்காலத்து மில்லதுமாகவே முடியும். ஜநநப்பட்டபோது தேகத்திற் கூடியுள்ளதும், மரணப்பட்டபோது தேகத்தை நீங்கியுள்ளதுமாகிய விருப்பு மாறுமையா னுள்பொருளாகிய வான்மா வெப்போது முள்ளதென்பதே தீர்மானம். ஒருதேகத்தைவிட்டுப் பிரிந்தவான்மா வேறுதேகத்தை யுடனே வினைக்கீடாக வெடுத்துக்கொள்வ துண்டாகையானும், எடுத்தெடுத்தும், விட்டுவிட்டு முழன்று திருவருளான் மலங்கழன்றபோது சிவனோடு வேறறக்கலந்து சிவாநுபவம் பண்ணிக்கொண்டு நித்தியமாக நிற்பதொன்றுகையானும் ஆன்மாவென்று முள்ளதென்பது சாதிக்கப்பட்டது. பரமார்த்தத்தி லில்லதும், விவகாரத்திலுள்ளது மென்று ஜீவலட்சணத்தைப் பிரதிபாதிக்கு மாயாவாதமும், சத்தோடு சேர்ந்து சத்தாயும், அசத்தோடுசேர்ந்து அசத்தாயுஞ் சத்துமசத்துமாகாமல் சதசத்தா யுள்ளதென்று ஜீவலட்சணத்தைப் பிரதிபாதிக்குஞ் சைவசித்தாந்தமு மொன்றுவது எங்ஙனங் கூடும்? அசத்தோ டொருகாலத்துஞ் சத்தோடொருகாலத்துஞ் சேர்ந்திடு முண்மையா லிரண்டுகாலத்து மான்மா நித்தியமென்பது பெறப்படுதலால் ஒரோவொருகாலத் துள்ளது மில்லதுமென்று பிதற்று மஸப்யத்

தோடொன்றாது! ஒன்றாது!! அசத்தோடு சேர்ந்தது பெத்தமும், சத்தோடுசேர்ந்தது முத்தியுமாகையால் இவ்விரண்டையு முடைய தொருபொருளே யோர்காலத்துள்ளது, ஓர்காலத்தில்லது என்று கூறுவது சர்வாஸங்கதம். ஜீவனது மலத்தையே விவகாரமெனவும், மலநிவிர்த்தியையே பரமார்த்த மெனவுங்கொண்டு புலம்புமம்மதத்தைப் பசுமார்க்கமென்று மேலோர் நிச்சயித்தலால், அநாதிமுக்த சித்துருவாகிய பதிஞானங் கைகூடப்பெறாத பதிதமார்க்கமென்பதே தீர்மானம்.

சைவர்,—பாசம்-அசத்து. இஃது பொய்யாகித் தோன்றி நின்றழியுந் தன்மைத்து.

மாயாவாதி,—அசத்து, சொன்மாத்திரையாயுந் தோற்றன் மாத்திரையாயுந் தனக்கெனப் பொருளொன்றின்றித் தோற்றுவது.

இவ்விருகொள்கையு மொன்றேயெனச் சாதிக்கவெழுவர். அதுகூடாது. பொய்யாகியென்றது உருத்திரியுங் காரியப்பாட்டை யென்றறிக. கடகமா யிருந்தபொன் சரப்பளியாகுங்கால் முன்னிருந்த தோற்றம் மறைந்தாலும், மீண்டுமது கடகமாகுங்காற் சரப்பளித்தோற்ற மறைந்தலாலுங் காரியத்திரிவையே பொய்யென்றல் சாலும். அதுபோலுவமித்தறிக. அன்றியும், ஒளிக்குமுன்ன ரிருண் முனைத்துத் தோன்றாதவாறுபோற் சத்தாகிய சிவத்துக்கு முன்னர் அசத்தாகியபாச முனைத்துத் தோன்றாமையாலு மதனைப் பொய்யென்றல் பொருந்தும். கதிரொளியினது சத்திக்குமுன்ன ரிருட்சத்தி படங்கிக் கிடந்ததன்றி யவ்விருளாகியமுதல் அறவே நசித்ததின்றெனவறிக. இப்படியேயன்றோ விருட்சத்திக்கு முன்னர் நேத்திரப்பிரகாசசத்தி யடங்கிக் கிடக்கும்? நேத்திரப்பிரகாச சத்தி யிருட்சத்திக்கு முன்னர் தலையெடுக்காததுகொண்டு அதற்கபாவஞ் சொல்ல முடியாதாற் போலவே யன்றோ சத்தின்பிரகாசத்துக்கு முன்ன ரப்பிரகாசத்தை யடைந்திருப்பதுகொண்டு அசத்தென்னுமோர் முதலிடையாதென்று சொல்லப் பண்டிதராயுள்ளபேர்க்கு நாவெழமாட்டாது? சத்துக்கு முன்னர

சத்தும், அசத்துக்கு முன்னர் சதசத்துந் தலையெடுக்காமையா லவற்றை யில்பொருளென்றல் கூடாது! கூடாது!! அவ்வவற்றின் சத்திகளேயன்றி முதல்கெடாதிருக்கு முண்மையால். காரணத்தா லுண்மையுங் காரியத்தா லின்மையுமாகு மிலக்கணங் கண்டபின்ன ரவ்வசத்துக் கபாவஞ்சொல்லுதல் யாண்டு மிசையாதெனவறிக. மேலிடத்திற் கம்பளம்-மயிர் முதலிய வுபமானங்களைக் காரியகாரணங்களாக விளக்கி யுண்மையை நிறுத்தியபடியாலு மீண்டுணர்த்தப் புகுந்த அசத்தினதுதன்மை வெளிப்படும். இந்தவிசாரத்தாற் பொய்யாகியென்று அசத்தைப் பிரஸ்தாபித்தவுண்மை வெளிப்படலா லினித்தோன்றி நின்றழியுந் தன்மைத்து என்பதையு முறையே விளங்க வுரைப்பாம்.

அசத்தென்னும் பாசம் உபாதானமாயிருந்து அதினின்றும் பிரபஞ்சகாரிய முண்டாவதனையே தோற்றமெனவும், அந்தக்காரியம் தனது வியாபகத்திலியங்க விடங்கொடுத்திருப்பதனையே திதியெனவும், அது தன்னி லொன்றுபட்டொடுங்கி மறைவதனையே லயமெனவுஞ் சைவ நூல்கள் கூறுகையால், தோன்றுதல், நிலைபெறுதல், அழிதல் என்னு முத்திறப்பாகுபாடுகளு மினைத்தென வெளிப்பட்டன. காரியமுண்டானபோதும், காரியம் நிலைநிரிந்தபோதும், காரியம் அழிந்தபோதும் உபாதானமாகிய காரணமழிந்ததின்றாகலின், அவ்வுபாதானமாகிய அசத்தை யபாவப்பொருளென்றல் சாலாது. அஃதபாவப்பொருளாகுமேற் புனருற்பவ மொடுங்கினவிடத்தினின்று மீளவுண்டாமென்னுந் தருக்க மழியாநிற்கும். காரியமுங் காரணமுமழிந்து அபாவமாகுகையில், எண்ணிறந்த கற்பங்களையிசைக்கும் வேதாகமங்களுக்கு அப்பிராமாணியத்வமுண்டாம். பிரமம் நித்தமாகையா லதனிடத்தி லத்யாஸமாகத் தோன்றிநின்று மறைந்துவருமுலகத்தையே கற்பபேதங்களால் வேதாதிகள் கழறுவதெனின், மேலிடத்தி லத்யாஸவாதத்தையும், காரணகாரியவாதத்தையு மினிது விளக்கிச் சகசிவ பரங்களினது விஜாதித்தன்மையை விரித்துள்ளே மாகையால் அது கூடாது. பிரமத்தையே யுலகச்சிருஷ்டிக்குப் பரமகாரணமாக வேதாதிகள் கூறுவதின்றோவெனின், அதனுண்மையை விரிப்பாம். நிலங்குளிர்ந்தவழி யதனிடத்திட்ட வித்தினிடத்திருந்து அங்குர முண்டாயினமையால் பிரமமே ஜகத்காரண மென்றலமையும். நிலம், வித்து, அங்குரம் என்னும் பாகுபாடுகளை வி

சாரிக்குங்கால், நிலத்திலிருந்து வித்தில்வழி அங்குரந்தோன்றுமா றெங்ஙனம்.? நிலமில்வழியும் வித்தினின்று மங்குரந்தோன்றுமா றெங்ஙனம் ? அங்குரமாகியகாரியம் வித்திலுண்டானதா ? அல்லது நிலத்திலுண்டானதாவென்று யோசிக்கையில் வித்தினிடத்ததேயாகி யெப்படி நிலத்திலுண்டானதென்றுகூற லமையாதோ,வப்படியே யன்றோ வுலகமாகியகாரியம் மாயையிலுண்டானதேயாகிப் பிரமத்தினிடத்ததென்று கூறுதல் பேதிக்கப்பட்டழியும் ? பிரமம், மாயை, உலகம் என்னும் பாகுபாடுகளை விசாரித்து உபமேயமாகிய விவற்றினுண்மையை மேற்காட்டிய வுபமானவாயிலாகத் தெளிந்திடுக. அங்குரம் வித்திலுண்டாயிற் றென்றாலும், அல்லது நிலத்திலுண்டாயிற் றென்றாலும் எப்படிப்பொருந்தி யுண்மைக்குக் கெடுதி நேர்ந்திலதோ, அப்படியே யன்றோ வுலகம் மாயையி லுண்டாயிற் றென்றாலும், பிரமத்திலுண்டாயிற் றென்றாலும் பொருந்தி யுண்மைக்கொரு கெடுதியுமுண்டாகாது நிலையுதல்பெறும். இப்படி விசாரித்தறிவதொழிந்து சைவநலத்தோ டொப்புடையதாக வவ்வாபாசகர் கூறுமவலசித்தாந்தத்தை யினிக்கொஞ்சம் விசாரித்து ஒழிப்பாம்.

அசத்து - சொன்மாத்திரையாயுள்ளதென்பர். இது சொன்மாத்திரையாயுள்ள சசவிஷாணத்தோடன்றோ ஒக்கும் ? சசவிஷாணம் என்பது முயற்கொம்பாகையால், அது தனுகரணபுவனபோகங்களாய் விரிந்த பிரபஞ்சத்தோ டெங்ஙனே வொப்பிட வுரித்தாம் ? அனுபவ வேத்யமாகிய வோர்பொருளைச் சொன்மாத்திரையாகக்கூறுத லெங்ஙனே பொருந்தும்.? சசவிஷாணம் அநுபவத்துக்கு வராமலும், தனக்கென வோர் முதலில்லாமலு மிருப்பது கொண்டே யன்றோ சொன்மாத்திரையா யுள்ளதென்று யாவருமங்கீகரிப்பர் ? அங்ஙனமல்லாத பிரபஞ்சமாகியவசத்தைச் சொன்மாத்திரத்தது என்று கூறுவது சோம்பேறி வாதமாகவே முடிந்தது. இனித் தோற்றன்மாத்திரையா யுள்ளதென்பதனையும் விசாரிப்பாம். இது மருமரீசிகை யென்னுங் கானற்சலத்தோ டுவமிக்கப்படும். கானலிற்சலம் தோற்றன்மாத்திரமாயுள்ளதன்றி அதுவும் அனுபவத்துக்கு வராது. இவ்வுபமானதிருஷ்டமாகிய பிரபஞ்சம் அனுபவ வேத்யமாவ தொன்றாகையால், விரோதம் பெற்றழியும். இன்னுங் கானலிற் சலமுண்டாவது சூரியனது உஷ்ணசையோகத்தாற் கண்ணினது குற்றமாம். இங்கே போந்த கானற்சலத்தில் கானல் ஒன்

று, சலம் ஒன்று, கண்டகண்ணென்று, கண்குற்றமொன்று, காரணமாய்நின்ற கதிரொளியொன்று, அதனுஷ்ணமொன்று என்னும் விவிதமுண்டாகையால் அசத்துக்கபாவங்கூறிப் பிரமமொன்றேயெனச்சாதிக்கு முபமேய மெங்ஙனே நிலைக்கும். ? அன்றியும், ஒருபமேயத்தைச் சாதித்தற்கு ஒன்றிலொன்று முரணிய விரண்டுவமானங்களைக் காட்டிய வறியாமையும் வெளிப்பட்டது. முயற்கொம்பு சொன்மாத்திரையாயுள்ளதும், கானற்சலம் தோற்றன்மாத்திரையாயுள்ளது மாகின்றமையால், சொன்மாத்திரையாயுள்ளது தோற்றன்மாத்திரத்ததாவதும், தோற்றன் மாத்திரையாயுள்ளது சொன்மாத்திரத்ததாவதுங் கூடாமையா லிவ்விரண்டுபமானங்களையும் அசத்தாகிய பிரபஞ்ச நிருபணத்திலவரெடுத்துக் கொண்டது கேவலம் அஸங்கதமாகவே முடிந்தது. இன்னபேரவதியின் முடிந்த வஸ்துநிருபணம் சைவஸித்தாந்தத்தோ டொப்பமுடிந்ததாகக் கூறவெழு மவலஞானமு மடியோடே சாய்ந்ததெனவறிக.

சைவர்,—தோன்றிநின்றழிவதாகிய அசத்து காரியமும், அநாதிநித்தியமாகிய மாயை காரணமும் ஆம்.

மாயாவாதி,—காரணமெத்தன்மைத்தோ அத்தன்மைத்தாகவேயன்றோ காரியமிருக்கவேண்டும் ? அநாதி நித்தியமாகியமாயையில், தோன்றிநின்றழிவதாகிய அசத்து காரியப்படுமாறெங்ஙனம் ? அதாவது=அநாதிநித்தியமல்லாத பிரபஞ்சங் காரியப்படுமாறெங்ஙனம்?

அநாதியி லாதிபிறப்பது கூடாதெனவும், அநாதியிலநாதியே பிறக்கவேண்டு மெனவும் விபரீதமாக வினவுவதன்முன்னர் காரணத்திற் காரியமுண்டாவது கூடாதெனவுங் காரணமே பிறக்கவேண்டு மெனவுமன்றோ அவர் கடாவுதல்வேண்டும்? ஒவ்வொருபொருளுந் தொழிலுங் குணமுங்கொண் டியங்குகையில், தொழிலியக்கத்தாலுண்டாகும் விகாரத்தையேயன்றோ காரியமென்றலமையும்? அங்ஙன மியங்குகையில் அவ்வவற்றின் குணங்கெடாம லிருப்பதையேயன்றோ வுரியவிலக்கணமென்று கூறுதல் கூடும்? காரணமாகிய மாயை ஜடமாயுள்ளது. அப்படியே யன்றோ வதன் காரியமாகிய பிரபஞ்ச பேதங்களும் ஜடமாயிருக்கின்றன? இரண்டிடங்களிலுந் தன்மை குன்றாமையாற் காரண மெத்தன்மைத்தோ காரியமு மத்

தன்மைத்து என்னுஞ் சித்தாந்தியார்கூற்று நிலைபெயர்ந்திலது. அநாதியிலநாதியே பிறக்கவேண்டுமெனின், ஓர்பொருள் தோற்றமின்றியிருந்த காலத்தை யநாதியெனவும், அந்தப்பொருள் காரியப்பாட்டை யடைந்த காலத்தை ஆதியெனவுங் கூறுவதால் அநாதியிலாதி பிறந்ததாகக்கொண்டு குரைப்பது மதியீனமாம். இங்கே விசாரிக்கத்தொடங்கியது அநாதி, ஆதியென்னுங் காலங்களி னிகழுமோர்பொருளையே யாகையா லஃதிரண்டிடத்துந் தன்மைகுன்றும விருக்கக்கண்டு ஏன் அடங்கிலர்? அநாதியென்பதும், ஆதியென்பதும் அஸத்தாகிய பாசத்தினிலக்கணமன்றென வெளிப்பட்டமையால், அநாதி ஆதியாகுமாவென்று கடாவியமதங் காலைவாரிக்கொண்டது.

இனி நித்தியமாகிய மாயையினின்றும் அநித்தியமாகிய பிரபஞ்சந் தோன்றுமாவென வினவியதையும் விசாரித்தொழிப்பாம். நித்தியாநித்தியங்களி னிலக்கண மினைத்தென விசாரியாமையே யன்றோ விம்மூடவினாவுக் கிடஞ்செய்தது? சொர்ணம் நித்தியம். பூஷணம் அநித்தியம். கடகம், பதக்கம், குண்டலமாதி வேறுபாடுகளாற் சொர்ணமொன்றுதானே பூஷணமென்று பேர்பெற்றமையால் அவ்வேறுபாடுகளுக்கே யன்றி அவற்றைக்கொண்டியங்கிய பொருளாகிய சொர்ணத்துக்கு எங்கே முன்னும் பின்னும் அநித்தியஞ் சித்தித்தது? இதனால், நித்தியத்தில் அநித்தியம் பிறந்ததில்லை யென்பது சாதிக்கப்பட்டது. வேறுபாடுகளாகிய விகாரத்துக்கேனும் அநித்தமுண்டே யெனின், அந்தவேறுபாடுகளு மடங்கியிருப்பதன்றி யறவே யொழிந்தனவன்றாம். அறவே நசித்தனவெனின், மீண்டு மந்த ஸொர்ணத்திலிருந்து வரமாட்டா. விகாரித்துவருந் திரிவால் அதை யநித்தமென்றல் சொன்மாத்திரமாம். விகாரித்தபோதும், அதற்கு முன்னுமிருந்த சுபாவ வேறுபாட்டை விளக்கவேண்டியே அநித்தம், நித்தம் என்னும் வழக்குகளுண்டாயினமை யறிக. நித்தப்பொருள்களே யன்றி அநித்தப்பொருள் கிடையவே கிடையாவென்பது சைவநூற்றுணிவாகையால். இந்தவுபமானத்தா லுபமேயம் வெளிப்படலால், அஸத்திலக்கணமறியாது அரற்று மஞ்ஞானிகள் கூற்றழிந்தது! அழிந்தது!!

சைவர்,—கதிர்முன் இருள் முனைத்துத் தோன்றாதவாறுபோலச் சத்தினெதிர் அசத்து விளங்கி நில்லாது.

மாயாவாதி,—அசத்து இருள்போல அபாவபதார்த்தமே யன்றித் திரவியமல்லவென்பது ஸ்வதசித்தம்.

இருளை அபாவமென நாட்டற்கு அம்மாயாவாதி பின்னுங் கூறுவான். (யாதொரு வஸ்துவையும் ஒளியைக்கொண்டு பார்த்த பின்னரே நன்குதெளிகின்றோ மாதலானும், அவ்வொளியைக் கொண்டு இருளைக்காண வென்றால், இஃதுகாணப்படவில்லை யாதலானும் பேரொளியுடைய தேயுப்பொதுமையின் அபாவமேயிருளென்று தெள்ளிதிற்றுணிதற்பாற்று) என்று அவன் பிதற்றும் பேதமையைக் கொஞ்சங் பரியாலோசிப்பாம். ஒளியினது சத்திவியாபகத்தில் வியாப்பியமுற்று இருட்சத்தியடங்கிக் கிடக்குமுறைமையை மேலிடத்தில் யாஃ விரித்துள்ளோ மாகையால் ஒளியைக்கொண்டு இருளைக்காண்பது கூடாது. சூரியனொளியைக்கொண்டு நட்சத்திர வொளியைக் காணக்கூடாதவாறுபோல. பானுவொளியைக்கொண்டு தாரகைபொளியைக் காணக்கூடாமையா லத்தாரகையொளிக்கு அபாவஞ்சொல்வதெப்படி. ? பாநுவொளியினது அபாவமே தாரகையொளியென்றுஞ் சொல்லுமாறெங்ஙனம் ? ஒளியைக்கொண்டு பார்க்கத்தக்கவை அந்தத்தேயுப்பொதுமையி னொளிக்குக் கீழிட்ட அப்புப்பிருதிவிகளின் காரியகோடிகளேயன்றி அதற்குமேலிட்ட வாயுவாகாயங்களாகா. காற்று, ஆகாயம், திக்கு, மனம், ஆன்மா, சிவம் இத்யாதி பதார்த்தங்கள் ஒளிக்கு விஷயமாகாமையால் அவற்றை யொளியினது அபாவப்பொருள்க ளென்றல் யாண்டமையும் ? இவ்வுண்மை கண்டபின்னர் ஒளியினது அபாவமே யிருளென்று கூறுதலெங்கே நிலைக்கும் ? தேயுப்பொதுமையி னொளிக்கு இருள் அபாவப்பொருளென்றபடி. யேனைய நான்கு பூதங்களி னபாவப் பொருள்க ளெவையாகவவர் கூறுவாரோ தெரியவில்லை. பெயரும், உருவும், நிறமுங்கொண்டு கண்ணுக்கு விஷயமாகு மோர்பொருளை யில்பொருளாகச் சாதிக்க வவர்மனம் நாணிலைபோலும். அன்றியும், தாமெடுத்துக்கொண்ட வுபமானவாயிலாக வுபமேயத்தை யெப்படிச்சாதிப்பா ரென்பதுந் தெரியவில்லை. தேயுப்பொதுமையி னொளி கண்டப்பொருளாகையால் அதனபாவப்பொரு ளிருளென்று அவர் கோடல் ஒருவாறிசையும். அகண்டமாகிய சத்தொளியினிடத்துப் பாசமாகிய விருளுண்டாமாறு எங்ஙனம் ? ஒளியானது ஓரிடத்துள்ளதும், ஓரிடத்தில்லதுமாயினன்றி இருள்சீவிக்க விடமின்றாகையால், அங்ஙனமேயன்றோ சத்தசத்துக்களிடத்துங் கொள்ளவேண்டியிரு

க்கின்றது? அசத்தாகிய வபாவப்பொரு ளுண்டாதற்குச் சத்தாகிய வதிட்டானப்பொருள் கண்டிதமாகுங்கால் அது சச்சிதாநந்தாதி நிரதிசய லட்சணமுடைய பரதத்வப் பொருளாதல் கூடாது! கூடாது!! இன்னும் விரிக்கிற் பெருகும்.

சைவர்,—சத்து, அசத்து, சதசத்து என்பவற்றுள் சதசத்தாற் சத்தானது அநந்யமா யறியத்தக்கதும், அசத்தானது சுட்டியறியத்தக்கதுமாம்.

மாயாவாதி,—அறிபவனாகிய சதசத்து சத்தை அநந்யமாகக்கண்டபோது, அறிவானும் அறியப்படுபொருளும் வேறல்லவாம்.

மேலிடத்தில் அசத்து ஜடமாகையா லஃதொன்றினையுமறியாது. சத்து நின்மலமுடையதாகையா லதுவுமொன்றை யறிவது வேண்டாது. சதசத்து அசத்தை விரவிய குற்றத்தா லவ்வசத்தைச் சுட்டியறிந்தும், அவ்வசத்தின் றொடர்ந்தநீக்கத்தின் பொருட்டாகச் சத்தையறிந்தும், அங்ஙன மறிகையில் அச்சத்தநந்யமாயிருந் தறிவிக்கவறிந்து முபகாரத்தைப் பெறுமென்று யாம் கூறியிருக்கின்றோ மாகையால் அநந்யமாயறிவதும், அநந்யமாயிருந் தறிவிப்பதுமாகிய விரண்டுபொருள்களை யொன்றேயெனச் சாதித்தல் கூடாது. இவ்வுண்மைபற்றியன்றே வேதாதிக ளவ்விரண்டி னநந்யத்தை யேகமென்றது அத்துவிதமெனக் கூறிற்று? அவ்வநந்யத்தை (ஒன்றாகா மிரண்டாகாம - லொன்று மிரண்டு மின்றாகாமல்) என்று இலக்கணங்கண்டு பெரியோர் கூறிய வகையானுங்காண்க. கதிரொளியுங் கண்ணொளியுந் தம்முள் விரவியறிவித்தும், அறிந்தும் வருகையால் அவை யேகமாகாது அத்துவிதமாகிய வநந்ய விலக்கணத்தைப் பெற்றிருக்கு முண்மையே யெடுத்துக்கொண்ட வுபமேயத்தைச் சாதிக்கு முபமானமாக முடியும். இவ்வுண்மை ஒற்றுமை யுயிரொலிகளின் வியாப்பிய வியாபக தருமங்களாலும் விஸ்தரிக்கப்படும். இப்படியறிவதொழிந்து அறிபொருளே யறியப்படுபொருளு மாகுமென்று பிதற்றியது பேதமையாய் முடிந்தது. இன்னும் விரிக்கிற்பெருகும்.

சைவர்,—உலகம் பிரளயகாலத்திற் றனக்குக்காரணமாகிய மாயையி லொடுங்கிநின்று மீண்டுஞ் சிருட்டிகாலத்திற்றோன்றும்.

மாயாவாதி,—மாயை தூலமா? சூக்குமமா? சூக்குமமாயின், அதிற் சூக்குமமே யன்றித் தூலமெங்ஙனந் தோன்றும்? நெல்கமுகாய் நீளுமாறெங்ஙன்? அல்லது அது தூலமாயின், அது இருத்தற்கு இடமெங்கே? மாயை அநாதியானபடி அதற்கிடமாகத் தேடப்படுவதொன்றும் அநாதியாகுமன்றோ? காலமும், இடமும் அநாதியாகவே, அதிற்சலிக்கும் வாயுவும், ஏனையபூதங்களும் அநாதிநித்தியமாகுமன்றோ? அப்போது திரிபதார்த்தங்களே அநாதிநித்தியமென்ற லெங்ஙனங் கூடும்?

மாயாவாத மதங்கொண்டரற்று மம்மதிகேடர்கூற்றை யினிமாற்றுவாம். மாயையைத்தூலம், அல்லது சூக்குமம் என வொருவிதமாகவே யாவர் சொன்னலுஞ் சொல்வரன்றி யிரண்டுவிதமாகவுஞ் சொல்லாரன்றோ? அங்ஙனமாகுகையில் இருதிறக்கொள்கையையும் வருவித்துச் சைவரைமுன்னிலையாக்கி மறுத்து விவகரித்ததென்னை? இதனல் சைவர்கொள்கை இன்னதென்று தெரியாமல் விவகரித்ததாகவே யன்றோ முடியும்? மாயையைச் சூக்குமமெனவாவது, தூலமெனவாவது சைவர் கூறுர்! கூறுர்!! அது வியாபகப்பொருளாகையால். மாயையை யுபாதானமாகக்கொண்டு பிரபஞ்சகாரியத்தைக்கூறுஞ் சைவசித்தாந்தப்படியே பிரமத்தை யுபாதானமாகக்கொண்டு மாயாவாத சித்தாந்தமும் பிரபஞ்சகாரியத்தைக் கூறுகையால் அம்மாயாவாதி கேட்ட கேள்விகள் அவர் தலையிலேதானே விழுந்தனவென்றறிக. பிரமம் சூக்குமமா? தூலமா? சூக்குமமெனி லதிற் றூலப்பிரபஞ்சந் தோன்றுமாறெங்ஙனம்? தூலமெனி லதற்கிடமெங்கே? அப்பிரமமுள்ளவன்றே அது தங்குமிடமுமுண்டாகுகையால் பலமுதல்களுக் கிடஞ்செய்யுமோர்மதமாகி யேகவாதஞ்சத்தித்த லெடுபட்டுப்போமன்றோ? மாயை ஜடம். அதிற்காரியப்பட்டு மீண்டு மதிலடங்கும் பிரபஞ்சமுஞ்சட

ம். சடத்திற்சட முண்டாவதைக்கூறுஞ் சைவசித்தாந்தம்போலாது சித்தாகிய பிரமத்தில் அசித்தாகிய பிரபஞ்சத்தோற்றங்கூறு மாயாவாதமேயன்றோ வலக்கணுற்றழியும்? தூலசூக்குமங்கள் மாயை, பிரமமென்பவைகட் கிலக்கணமன்றாகையா லவற்றை வீணேவருவித்துக் கடாவுவது கூடாது! கூடாது!!

சைவர்,—ஆன்மாவினது அறிவு மலத்தான் மறைப்புண்டு மயங்காநிற்கும்.

மாயாவாதி,—பாசம் ஜடம். அதன் ஸம்பந்தமாகிய மலமுஞ்சடம். ஜடமாகிய பாசம் அறிவை யெங்ஙனம் மறைத்தல் கூடும்? அநாதியே அறிவைமறைத்த பாசமு மநாதியாகுங் காலந்தப்பாசம் அந்தத்தைப் பெறுமா றெங்ஙனம்? அந்தத்தைப்பெறின், அது ஆதியாவதன்றி அநாதியாமா றெங்ஙனம்?

பாசம் ஜடம் என்பது திண்ணமே! அதனால் அது அறிவை மறைக்காதென்பது கூடாது. ஜடம் என்பதற் கிலக்கணந்தா னென்னை? அறிவில்லாமையே யன்றோ? பாசத்துக்கு அறிவில்லாமையேயன்றி அசைவில்லாமை யிலக்கணமன்றாகையால்; அவ்வசைவாகிய கிரியையோடு கூடிய தென்பது தீர்மானம். ஜடமாகிய பாசம் கிரியையோடு கூடியதும், சித்தாகிய ஆன்மா கிரியையுடன் ஞானத்தோடு கூடியதுமாகையால் ஜடத்தன்மையால் பாசமியங்காதென்று பிதற்றியது நிரஸ்தம். விஷமென்பது ஜடம். அது சித்தாகிய வுயிரைச் சம்பந்தித்து வெதுப்புந் தன்மையேயன்றோ பாசபசுக்க விடத்திலுங் கொள்ளத்தக்கது? இனிப் பாசநிவிர்த்தியைக் கொஞ்சம் விசாரிப்பாம். பாசம் சிவசீவர்க்களைப்போலல்ல அநாதிநித்தியமென்பது சித்தம். அந்தப்பாசம் யாண்டும் அந்தத்தைப்பெறாது. (முத்தியிலுமூன்று முதலுமொழியக்கேள்) எனவும்,(பாசங்கெடாமல்) எனவுங் கூறிய பெரியோர் திருவாக்குகளுஞ்சான்றாம். ஸ்ரீ சிவபெருமானது திருமிடற்றிலடங்கிய விஷமானது முதல்கெடாமலும், சத்தியடங்கியு மிருக்குந் தன்மையே யன்றோ பாசவிச்சேதமாகிய முத்திக்கெடுத்துக்கொண்ட நிதரிசனமாம்? இன்னுங் கதிரொளிக்கு முன்னர் முனைத்துத்தோன்று

தடங்கிக்கிடக்கு மிருளுமன்றோ மோட்ச நலமாகிய பாசவொழிவை யினிதுவிளக்கும்? இவ்வுண்மைதேராது விபரீதம் பேசியது வீண்பிரஸங்கமாய்முடிந்தது. சைவ நூல்களின் முடிபுணராது சழக்குரைபேசுஞ் சண்டிகளோடு விவகரிப்பது கஷ்டம்! கஷ்டம்!!

சைவர்,—இல்லாத ஜகஜீவபரங்கள் கற்பிக்கப்பட்டவா றென்னை? அங்ஙனங் கற்பிக்கப்பட்டவை மீண்டுங் கழலுமென்பதென்னை? பின்னர் கழலத்தக்கவை முன்னர் கற்பனையானவா றென்னை?

மாயாவாதி,—நிழலினது ஆரோக்யம் வெய்யலிலிருந்தவனுக் கன்றோ தெரியும்? அங்ஙனமிராதவனுக்கு அதனது அருமை புலப்படுமோ? இருளில்லாவிட்டால் ஒளியினது விசேடம் நன்குபுலப்படுமோ? விவகாரத்திலேனுஞ் சகசீவர்கள் கற்பிக்கப்படாவிட்டால் அவற்றின் பிரதியோகியாகிய பிரமலட்சியம் அறிவிலிகட்கு நன்குபுலப்படுமோ? இங்ஙனம் பிரமலட்சியம் வரைப்படுத்துணர்த்துவான் கற்பிக்கப்பட்ட அபாவமாகிய ஜகஜீவர்கள் பின் விசாரணைசெய்தவழி நிலைநிற்குமா?

பிரமம் ஒன்றேயுள்ளதும், அதற்கிரண்டாவது கிடையாதென்பதும் மாயாவாதிகள் துணிபன்றோ? ஜகஜீவபரங்கள் மூன்றும் ஏகமாகிய பிரமமாகாவன்றோ? இரண்டு என்னுஞ் சொல்லுக்கே யிடங்கொடாத பிரமத்துக்கு முன்னர் ஜகம், ஜீவன் பரம் என்னும் விவிதங்கள் முளைத்தவாறென்னை? என்று பல வினாக்களை யெம்மனோர் வினவியது யுக்தமே! இங்ஙனமாக, நிழலினது ஆரோக்யம் வெய்யலிலிருந்தவனுக்கன்றோ தெரியும் எனவும், இருளில்லாவிட்டால் ஒளியினது விசேடம் புலப்படுமா எனவும் பிரஸ்தாபித்துச் சமாதானங் கூறிக்கொண்ட அவர் தடிப்புத்திக்கு நாமென்ன செய்யலாம்? அவர் கூற்றின்படியே வெய்யலினது அபாவம் நிழலும், ஒளியினது அபாவம் இருளுமாகின்றனவன்றோ? இவ்விரண்டுங் கண்டப் பொருள்களாகையால் அதுபொருந்தும். பிரமம் அகண்டிதமாகையால் அதனபாவமே ஜகஜீவபரங்களென்ற நிமுக்காம். வெய்யில், நிழல் என்கையில் அந்த நிழல் ஓர்மரம்-அல்லது வேறுபொருளை யாச்சிரயித்தன்

டாவதன்றித் தானே யுண்டாகாது. வெய்யில் - மரம் - இடம் - நிழல் இவற்றிற்கு வேறாயுள்ள வொருவனே ஆரோக்யத்தை யனுபவிக்கவுரியவன். இவ்வுபமான த்ருஷ்டமாகிய பிரமத்தினிடத்தில் அவ்வாபாசகர் கூற்று எங்ஙனேநிலைக்கும் ? மரத்தினது நிழல் வெய்யலிருந்தபோது பூமியினிடத்துண்டாகையால் பிரமத்தினது நிழல் எது இருந்தபோது எதனிடத்திலுண்டாயிற்று ? மரத்தினது நிழல் மரமிருந்தபடியே தழைந்து கிளை முதலியவற்றோ டுண்டாகின்றமையால், அப்படியேயன்றோ பிரமசுபாவத்துக்கு வேறாகாமல் பிரமத்தினிழ லுண்டாகவேண்டும் ? பிரமத்தினிழலென்று ஈண்டுமாயாவாதி யுரைத்தது ஜகஜ்ஜீவபரங்களே யாகையால், இந்த நிழல் பிரமசுபாவத்துக்கு வேறான தன்றாகவேண்டும். அன்றியும், ஜகம் என்பது கேவலஜடப்பொருளும்; ஜீவன் என்பது கிஞ்சிஜ்ஞத்வாதி யுபாதியுடையதும், பரம் என்பது ஸர்வஜ்ஞத்வாதி யுபாதியுடையதுமாகு மிலக்கணங்களை அன்னோர் கூறுவதுண்டாகையால், இம்மூன்றையுமுடைய சுபாவசீலத்ததாகவே அதிஷ்டானமாகிய பிரமமும் நிச்சயிக்கப்படும். ஜகஜ்ஜீவபரங்கள் மூன்றும் ஆபாவமாகிய நிழலாகுங்கால் அந்தநிழலினிடத்துண்டாகும் ஆரோக்யத்தை யெந்தப்புருஷனோ அனுபவிக்கத்தக்கவன ? ஏகமாகிய பிரமமொன்றையே சாதிக்கவெழுந்து அதுவிகாரமில்லாதது, உருவமில்லாதது, குணமில்லாதது, மலமில்லாதது என்பனவாதி யிலக்கணங்களைக் கூறிவிட்டுப், பின்னர் ஜகஜ்ஜீவபரங்களாகிய விகாரங்களையும், நிழலுண்டாதற்கேதுவான வுருவத்தையும், ஜடத்வம்-கிஞ்சிஜ்ஞத்வம்-சர்வஜ்ஞத்வம் என்னுங் குணங்களையும், உபாதிவசப்பட்டு வருந்துதற்கிடமான மலத்தையும் அவர் கடைப்பிடித் தொழுகுங் கூற்று அந்தோ கொடிது! கொடிது!! இது என்போலுமெனின், பஞ்சபாண்டவரை நான் அறியேனா கட்டில்கால்போல என்று வாயாற்கூறி, மூன்று விரலைக்காட்டி, இரண்டுவிரலைக் கீழே தாழ்த்தி, ஒருவிரலாற் பூமியிற் கோடிழுத்த அவிவேகி யொருவன் செய்கைபோல்வதேயாம். இப்படியே அவர் காட்டிய ஒளியிருள்களின் றிட்டாந்தமும் விசாரமுகத்து அவலப்பட்டழியும்! அழியும்!!

இது நிற்க, நிழலினது ஆரோக்யம் வெய்யலி லிருந்தவனுக்கன்றோ தெரியும் என்று அவர்கூறிய நியாயம் வாயாற் சிரிக்கத்தக்கதன்றாம். ஒருவன் பூர்வஜந்ம விசேடத்தால் சகல சௌக்யங்களையுங் குறைவின்றி யனுபவிக்கத்தக்க பாக்யவா னாகுகையில் அவனுக்

கு அந்த ஸௌக்யத்தினருமை புலப்படுமாறு இடையில் தரித்திர
முண்டாகவேண்டுமென்று இழவெடுக்கவந்த அம்மாயாவாதியை
யென்ன செய்தாற்றான்றீரும்? கன்மங் காரணமாகவே ஸௌக்யா
ஸௌக்யங்கண்முதலிய போகங்களுண்டாகு மென்று வேதாதிக
ள் கூறுமுண்மையையறியாத கொடுமையால் அவர்பிதற்றியது பெ
ரும்பேதமைத்தே! ஒருவன் செல்வவானாகவும், ஒருவன் தரித்திர
வானாகவும், ஒருவன் எசமானனாகவும், ஒருவன்அடிமையாளாகவு
ம், ஒருவன் தண்டிகை ஏறுபவனாகவும், ஒருவன் அதைச்சுமப்ப
வனாகவு முண்டாயிருக்கும் விசித்திரம் யாதென்று எழும் வினாக்க
ளுக்கு இப்படிக் கடவுள் சிருட்டியாவிட்டால் உலகம் நடக்குமா
என்று சமாதானங் கூறும் ஊணர் மகமதியர் செய்கையோடொப்ப
மாயாவாதி யுரைப்பது ஆச்சரியம்! ஆச்சரியம்!! கன்மமென்பதொரு
பொருளை யங்கீகரியாமையால் ஊணர் முதலினோர் அங்ஙனம் பித
ற்றுத லொக்கும். (அறத்தாறிதுவென வேண்டா சிவிகை-பொறுத்தானோ
ரேர்ந்தானிடை) என்னும் பிரமாணத்திற் கட்டுண்டு விவகாரத்திலேனு
ம் யாம் வைதிகர் என்று கூறித்திரியும் மாயாவாதிகள் அங்ஙனம்
பிதற்றுத லெங்ஙனங் கூடும்? அன்றியும். பிரமலட்சியம் அறிவிலி
கட்குப் புலப்படுமா என்று வினவினராகலின், அவ்வறிவிலிகள் யா
வர்? ஜகஜீவபரங்கள் நிழலாய் முடிந்தமையால் அவற்றை யனுபவி
க்கும் புருஷர் வேறுவேண்டும். அவர் ஜகஜீவபரங்களிற் சீவரேயெ
னின், நிழல் வேறுதேடவேண்டும். ஜகம், பரம் என்பவைகட்குங்
கதிதேடவேண்டும். ஒன்றுமில்லாத பிரமத்திற் கற்பிக்கப்பட்ட ஜ
கஜீவபரங்களைப் பின்னர் விசாரித்தழி யில்லாமற் போய்விடுமென்
றுரையாடிய அவரேழைமதியையுங் கொஞ்சம் விசாரிப்பாம். அவற்
றை விசாரிப்பவர் யாவர்? ஜகமா? ஜீவனா? பரமா? அதிட்டான
பிரமமா? அனுபவத்திற் சீவர்களே விசாரிக்கையால் ஜீவன் தன்
னை விசாரித்துத் தன்னையும், தன்னோடு விசாரிக்கப்படும் பரம்-ஜக
ம் என்பவைகளையும் அபாவமாக்கிக்கொள்ளும் பெருமை சாலவழ
குடைத்தே! அதிட்டானபிரமம் விசாரிக்கின்றதெனின், விகாரியெ
ன்பது பெறும். அல்லாமலும் மரமே தன்னிழலை யடைந்தனுபவிக்
கும் புருஷர்களை விசாரித்து அபாவமாக்குதல் கூடும். இப்படி வி
ரோதம் பெற்றழியு முபமானங்களா லவர்காட்டப்போந்த வுபமேய
மாகிய பிரமத்தன்மை நிலைக்காமையால், கேவலம் பசுப்பிராயர்க
ளென்றே அவரைத் தீர்மானிக்கவேண்டியது. மரம், மரத்தினிழல்

அதையடைந்தனுபவிப்பவர் என்னும் பகுதிகள் விசாரித்தழி நிலை பெறுதல்போலவே யன்றோ பிரமமுதலிய பதார்த்தங்களும் விசாரணையிற் கெடாது நிற்கும் ? மரம் அழிந்தபோதன்றி நிழல் அழியாதாகையால், பிரமம் அபாவமான காலத்தன்றி அதனாலுண்டாகும் ஜகஜீவபரங்களும் அபாவமாகாவெனவறிக. வெய்யல் மிகுந்தவோரிடத்தில் நிழலில்லாதபோது அங்கு மரமில்லையென்று தீர்மானிக்கிறபடியே யன்றோ ஜகஜீவபரங்கள் அபாவமாகிற காலத்திலவற்றின திட்டானமாகிய பிரமமும் அபாவமாயிற்றென்று தீர்மானிக்கவேண்டியது ? ஒன்றுமே யில்லாமற் போய்விடுகிற சூனியவாதமாக முடிந்த அம்மாயாவாதம் எங்ஙனே நிலைக்கும் ? இன்னும் விரிக்கிற் பெருகும்.

சைவர்;—பால் தயிரானதுபோல் பிரமம் பிரபஞ்சமாகப் பரிணமித்ததுண்டெனின், மீண்டுந் தயிர் பாலாயிடினன்றோ பரிணமித்த பிரபஞ்சம் பிரமமாயிடும் ?

மாயாவாதி,—தயிரைப் பசுவுக்கு ஊட்டினுல் மீண்டும் அது பாலாகும்.

தயிர்மாத்திரந்தானே பசுவுக்கு ஊட்டினல் பாலாகும் ? எந்த வசுத்தநீரேனும், பண்டமேனும் பசுவுக்குணவாகுங்கா லவையும் பாலாகுமாகையால் தயிரைமாத்திரமுரைத்தது தவறுகும். பால்மாத்திரமே யன்றி வேறு பொருள்கள் தயிராகாமையால் விருத்தோபமானங்கொண்டதும் விரோதித்தது. இன்னும், தயிரைப்பசுவுக்கு ஊட்டி அதை மாத்திரம் பிரித்துப் பாலாகவெடுத்தல் கூடுமோ ? ஓரிடையன் தயிருண்டிறந்தபோது அவன் வயிற்றைக்கிழிச் சோதித்த பண்டிதர்கள் எருமைப்பால் இவ்வளவென்றும், பசுவின்பால் இவ்வளவென்றும் பிரித்துரைத்தனரென்று அம்மாயாவாதி யோரிடத்திற் கூறியிருக்கிறபடியே ஓர் பசுவினிடங் கறக்கும் பாலில் தயிரினுண்டாகிய பால் இவ்வளவென்றும், மற்றையுணவுகளா லுண்டாகிய பால் இவ்வளவென்றும் பிரித்துக்காட்டுதல் கூடுமோ கூடாதோ தெரியவில்லை. இடையன் வயிற்றில் தயிரைக்கண்டு இன்னின்னபாலின் சம்பந்தமுடையது இத்தயிரெனக் கூறினதொழிந்து அந்தந்தக் கூறுகளைத் தயிரிலிருந்து பாலாக்கிக் காட்டினதுண்டா ? இவராவது தயிரைப் பாலாக்குவாரா ? வேறு நல்லபால் எளிதிற்கிடைக்கை

யால் தயிரை மீண்டும் பாலாக்குவ தவசியமன்றெனின், அநுபவத்துக்கு வந்திராத விஷயத்தை யாசரிப்பது கூடாது. இங்கே யெடுத்துக்கொண்ட வுபமானம் பிரமம், பிரபஞ்சம் என்பவற்றை விளக்குவதொன்றாகையா லின்னுங் கொஞ்சம் அதை விசாரிப்பாம். பிரமம் பிரபஞ்சமாயிற்று. பால் தயிராயிற்று. பாலானது பிரைக்குற்றத்தாலன்றோ தயிராயிற்று? தனக்கிரண்டாவதில்லாத பிரமம் எந்தக்குற்றத்தாற் பிரபஞ்சமாயிற்று? தயிரைப் பசுவுக்கூட்டினா லன்றோ மீண்டும் பாலாகும்? பிரபஞ்சத்தை யெவ்வாறுசெய்தா லதுமீண்டும் பிரமமாகும்? பிரபஞ்சந் தானாகவிசாரித்தாற் பிரமமாகு மென்பார் போலும். பால், தயிர்களுக்கு அவற்றைப் பரிணமிக்கச் செய்பவன் வேறானாற்போலப் பிரமம், பிரபஞ்சமென்பவைகளுக்கும் அங்ஙனஞ் செய்பவன் வேறாகவேண்டும். அஃதின்மையின், அவரெடுத்துக்கொண்ட வுபமானம் அவரைத் தெருவில்விட்டது.

சைவர்,—மாயையிலுண்டாகும் பிரபஞ்சம் மாயையிற்றானே யொடுங்கி மீண்டுங் காரியப்படும்.

மாயாவாதி,—மரத்திலுதிர்ந்த விலைகள் அம்மரத்திற்றானே யொடுங்கி மீண்டும் வருவதுண்டோ? இங்ஙனங்கேட்ட உலகாயதனை நோக்கி அம்மரத்திற்குக் காரணமாகிய பிருதிவியிலொடுங்குமென்று சைவநூல்கள் கூறுவதென்னை?

இந்த வினவிடைகளால் அம்மாயாவாதிக்கு ஆதாவுண்டானதாகப் பொங்கி யெழுந்தனர். எங்ஙனமெனின், மரத்திலுதிர்ந்த விலை மரத்திலொடுங்காமல் மண்ணிலொடுங்கலால், அப்படியே மாயையிலுண்டான பிரபஞ்சம் அம்மாயையி லொடுங்காமல் அதற்குக் காரணமான பிரமத்திலொடுங்குமென்று கூறவிடமுண்டாகையால். இன்னும், பாலிலுண்டான தயிர் அந்தப்பாலிலேதானே யொடுங்காமல் அதற்குக் காரணமாகிய பசுவினிடத்தே யொடுங்குமென்று கூற விடமுண்டாகையால். மேலுண்மையை விசாரிப்பாம். சிவஞானசித்தியார் - சுபட்சம், முதற்சூத்திரம் (மாயையிலுள்ளவஞ்சம் வருவதுபோவதாகு - நீயதிங்கில்லையென்னி னிகழ்த்திடுமுயலிற்கோடு, போயுகுமிலைகளெல்லா மரங்களிற்புக்குப்போதி, ஞமிடுமெதுவுமென்னிற் காரணங்கிடக்கவாமே.) என்னும் வாக்கியமே அவரெடுத்துக்கொண்ட வாதரவாயுள்ளது. இந்தவாக்கியத்தில் (மாயையிலுள்ளவஞ்சம் வருவதுபோவதாகு, நீயதிங்கில்லையென்னி னிகழ்த்திடுமுயலிற்கோடு) என்பது சித்தாந்தி

யார் கொள்கை. (பேர்யுகுமிலைகளெல்லா மரங்களிற்புக்குப்போதி, ஞமிடுமதுவும்) என்பது உலகாயதன்கொள்கை. (என்னிற் - காரணங்கிடக்கவாமே) என்பது சித்தாந்தியார் துணிவு. இவற்றுள், (காரணங்கிடக்கவாமே) என்பதற்கு மரத்திற்குக் காரணமாகிய மண்ணில் அம்மரத்திலிருந் துதிர்ந்த இலைகள் ஒடுங்குமென்று கூறுவதும், அப்படியே மாயைக்குக் காரணமாகிய பிரமத்தில் அம்மாயையிலிருந்துண்டான பிரபஞ்ச மொடுங்குமென்று கூறுவதுஞ் சைவசித்தாந்திகள் கூற்றாக வம்மாயாவாதி கண்டுபிடித்தது அதிசயம்! அதிசயம்!! (காரணங்கிடக்கவாமே) என்பதற்கு (அங்ஙன முதிர்ந்த இலைகள் சத்திரூபகாரணமாய் நிலைபேறுடைமையினது மீளத்தோன்றுதற்குரிய பிறகாரணங்களெல்லா மதனோடொருங்குகூடியவழி யவ்வாறே தோன்றும், அல்லுழித் தோன்றாதாகலினது பற்றிக்கடாவென்னை?) என்று திராவிட பாஷ்யகாரர் தமது பொழிப்புரையிற் கூறியிருக்கு முண்மையை யறிந்தடங்குக. இதனால், பிரபஞ்சம் அதற்குக் காரணமாகிய மாயையிலொடுங்காமல் அம்மாயைக்குக் காரணமாகிய பிரமத்திலொடுங்குமென்று சைவர்கூறுவரெனப் பிரமித்தாடிய சழக்குரை சரிந்துபோயிற்று. இனி (காரணங்கிடக்கவாமே) என்பதற்கு மரத்தினுதிர்ந்த இலை அதற்குக் காரணமாகிய மண்ணிலொடுங்குமென்று மாயாவாதி பொருள்கொண்ட வஸங்கதத்தைக் கொஞ்சம் விசாரிப்பாம். பிரபஞ்சம் அதற்குக்காரணமாகிய மாயையி லொடுங்கிமீண்டுங் காரியப்பட்டு வரும் என்பதை நாட்டவேயன்றோ (காரணங்கிடக்கவாமே) என்று ஆசாரியர் கூறினர்? காரணங்கிடக்க வென்கையா னுபாதானமும், ஆமேயென்கையா லதிற்காரியந்தோன்றி வருகையும் பெறப்படுதலறியாது காரியங்களொடுங்குதலையே யாண்டுரைத்ததாகப் பிதற்றியது என்னபேதமை? அதவா அவர்கொண்டபொருளின்படி நோக்கினும், மரம் இலையைத் தந்ததுபோல் மாயை யுலகத்தைத்தரலும், இலை மண்ணிலொடுங்குமாபோல் உலகம் பிரமத்திலொடுங்கலும் பெறப்பட்டு ஒடுங்கினமண்ணிலே நின்று மிலைகள் மீளத் தோன்றாமைபோலவே யன்றோ வொடுங்கின பிரமத்திலே நின்றும் பிரபஞ்சம் மீளத்தோன்றமாட்டாது? இந்த வுபமானத்தாற் பிரபஞ்சம் பிரமத்தி லடங்குவதொழியத் தோன்றுவதொன்றல்ல வென்றேற்படுகையால் உலகம் பிரமத்திலுண்டாகின்ற தென்னும் அம்மாயாவாதக்கோள் மாட்சி யிழந்தொழிந்தது. ஒடுங்கின விடத்தினின்றுமே மீளவுண்டாமென்னுந் தருக்கத்தால் பிரபஞ்சம் மாயையிலொடுங்கியும், மாயை பிரமத்தி லடங்கியும் வருதலா லப்படியே யன்றோ

மீண்டும் அடங்கியமாயையும், ஒடுங்கிய பிரபஞ்சமும் முறையே யவற்றிற் கதிஷ்டானங்களாகிய பிரமம், மாயையென்பவைக ளிடத்திருந்து வெளிப்பட்டுங் காரியப்பட்டும் வருமென்று சைவசித்தாந்த நூல்கள் கூறும்? இன்னும், மரத்துக்குக் காரணம் மண்ணென்று அவர் கொண்டதுந்தவறுடைத்தே! வித்தில்வழி மண்ணினிடத்து மரந் தோன்றாதாகையால். இந்தவுபமானத்தால் மரங்காரியமும், வித்து காரணமு மாகின்றமையால், வித்தினிடத்தன்றோ மரமொடுங்கவேண்டுமெனின், வித்தினது ஸ்தானத்தி லுபமேயமாய் நின்றமாயை யவ்வித்தைப்போற் சூட்சுமப்பொருளாகாது கடலைப்போல்வியாபகப் பொருளாய் நிற்றலி னஃதொருங்கே முழுதும் வித்தைப்போற் பரிணமித்து விடமாட்டாது. ஒருவித்தி லோர்மரமே பரிணமிக்கும். ஏகமாகிய மாயையி லெண்ணிறந்த வண்டங்க ளுண்டாவதன்றி மேலுமேலு மளவிறந்த வண்டப்பகுதிக ளுண்டாவதற் கிசைந்த காரணத்தன்மையு மெஞ்சிக் கிடத்தலால், அத்தகைய மாயையி லுண்டாகு மண்டங்க ளம்மாயையிலே தானே யொடுங்க விட முண்டாகும். கடலினிடத்துண்டாகு மளவிறந்த வலைகள் அந்தக் கடலினிடத்தே தானே யொடுங்குமாபோல். அலைகளாகிய காரியங் க டோன்றி யொடுங்கு மிடத்தை நோக்க வெஞ்சி யுள்ளவிட மநேகமடங் கதிகமாக வந்தக்கடலி னிடத்துக் காண்கையா லத்தகைய கடலினிடத்திற்றோன்றிய வலைக ளதிற்றானே யொடுங்குமென்பதற் கிழுக்கென்னோ? இவ்வாறான வரும்பொருள் கிடப்பவேயன்றோ காரணங் கிடக்கவாமே யென்று சைவத்தலைவருங் கூறினர்? காரணமாகிய கடல் கிடக்க, அதிற் காரியமாகிய வலைக டோன்றி யொடுங்கி மீண்டுங்காரிப்படுதல் ஆம் என்று பொருள் விரவிக்கிடத்தலு மொன்று. மேலிடத்திற் காட்டிய ஸித்தியார் வாக்கியத்தில் மரத்தி லுதிர்ந்த விலையைப்போல் மாயையிற் பிரபஞ்ச முண்டாமென்றது உலகாயதன் காட்டிய விபரீதவுபமானமேயன்றிச் சைவசித்தாந்தியார் கொண்டவுபமானமன்று. அவன் மதத்தை யநுவதித்துச் சமாதானங் கூறிய பகுதியே யதுவாம். அதனால், சைவநலம் கெடமாட்டாது. சைவர் கூறு முபமான நிலைபெறாவிடின் மாத்திரமே யாம் யோசிக்கவேண்டியது. புறச்சமயிகள் புலம்பலுக் கெல்லாம் யாமேனோ மாரடித்துக்கொள்ள வேண்டும்? அதுபற்றியே யன்றோ (அல்லுழித்தோன்றாதாகலி னதுபற்றிக்கடாவென்னை?) என்று நஞ்சைவ பாஷ்யகாரரும் பிரஸ்தாபித்தருளினர்? கடலையும், காற்றையும், அலை

யையும் உவமித்துக் கடலிற் காற்றா லலையுண்டாகி யொடுங்குவதுபோல் மாயையிற் சிவனாலுலகமுண்டாகி யொடுங்குமென்று சைவர் கூறுவதை விரோதித்துச் சிலம்பி திட்டாந்தங்கூறி அபின்ன நிமித்தோபாதானங் கூறும் அம்மாயாவாதிமதத்தை யோசித்த லொன்றே மேலுண்மையை விளக்கும். உபாதானமும், நிமித்தமுஞ் சிலம்பியே யாகின்று, காரியமாகிய நூலைத்தருதல் அவர் மதமாகலினது பேதிக்குமாறு யாம் கடாவுவே மன்றோ? சிலம்பியினது தேகம் ஜடமும், அதிற்போந்த தேகி சித்துமாகையால் நூல் காரியப்பட்டது தேகத்திலா? அல்லது தேகியினிடத்திலா? என்றபோது தேகத்திலென்றே வெளிப்பட்டு அவர் சாதிக்கவந்த அபின்ன நிமித்தோபாதானம் அடியோடே சாய்ந்துவிடுகிறதன்றோ? அதுபோல் சைவர் கூறு முபமானமு மறுக்கப்பட்டாலன்றோ சைவநலந் தாழ்வுபெறும்? எதிரியினது மதாநுசாரமான வுபமானங்களை மறுக்கவேண்டியதே யன்றி வேற்று மதத்தினர் குத்வஸிதம் பேசி விளக்கும் அவலதிட்டாந்தங்களை யொருபொருளாக மதித்து எந்த மதவாதியாயினும் பதிலுரைப்பது அவசியமன்று. அங்ஙனம் பதிலுரையாமையால் அவன் மதந் தாழுமாட்டாது. பிரமத்தில் மாயைக்கு உற்பத்தி கூறு மாயாவாதியையுஞ் சைவசித்தாந்தியைக் கேட்டபடியே வினவுதல் கூடுமன்றோ? எங்ஙனமெனின், மரத்தி லுதிர்ந்த விலை மரத்திலொடுங்காது அம்மரத்துக்குக் காரணமாகிய மண்ணிலொடுங்குதல்போல் பிரமத்திற் றோன்றியமாயை பிரமத்தி லொடுங்காமல் அந்தப் பிரமத்துக்குக் காரணமாகிய வேறெதி லொடுங்குகின்றது என்று கடாவுதலேயாம். இப்படி யொருவன் வினவுவது எமக்கபிமதமன்று. மரத்தையும், இலையையும் அவர்மதத்தி லுபமானங்களாகக் கொள்ளாமையால். அவர் கொண்டிருக்குமோ ருபமானத்தையே யன்றோ மறுத்தல்வேண்டும்? அப்படியே யன்றோ சைவரிடமுங் கொள்ளத்தக்கது? தன்மதத்துக்குப் பின் வரப்போகிற கதியை அம்மாயாவாதி நோக்காமல் எதிரி மதத்தை மாத்திர மெடுத்துப் பேசுவது என்ன பேதமை? இப்படிப்பட்ட பல நியாயங்களால் மாயையிலேதானே பிரபஞ்ச முண்டாகி யொடுங்கி மீண்டுங் காரியப்பட்டுவருமென்னுஞ் சைவ முடிவு சாதிக்கப்பட்டது.

ஆயின், வித்திலொடுங்காது அதிக்கிரமிக்கும் மரத்தையும், அந்த வித்தையும் பிரபஞ்சத்துக்கும், மாயைக்குஞ் சைவநூல்களுவமை கூறியதென்னையெனின், வித்திலே நின்றுந் தோன்று மரம்

பூமி யாதரவிலன்றித் தானே தோன்றமாட்டாதாற்போல மாயையிலே நின்றுந் தோன்று முலகம் சிவனாதரவி லன்றித் தோன்றமாட்டாதென்பதை விளக்குதற் பொருட்டே யன்றி, எதிலே நின்றுந் தோன்றிற்றோ வதிலேதானே யோர்பொரு ளொடுங்கு மென்பதை விளக்குதற் பொருட்டன்றாம். இவ்வுண்மை கண்டபின்னர் வீண் விவாதத்துக் கிடமுண்டாகாமையால், அவரது அறியாமையை யின்னுங் கொஞ்சமெடுத் திசைப்பாம். அவர் பாலிலுண்டான தயிர் அந்தப்பாலிலேதானே யொடுங்காமல் அந்தப் பாலுக்குக் காரணமாகிய பசுவினிடத்தே யொடுங்குமென்று கூறிக்கொண்டன ரன்றோ? தயிரைப் பசுவுக் குணவாக வூட்டுவது ஸம்பிரதாயமன்று. சதாசித்தாக வூட்டுவ துண்டாகையால். பசுவுக்கு மாத்திரமே யன்றி அந்தப்பசுவின் றயிரை யெருமைக்கும், பன்றி முதலாகிய தாழ்ந்த மிருகங்களுக்கு முணவாக்குங்கா லது மீண்டும் பாலாகுமெனக்கூற வருமன்றோ? எருமைக்கும், பன்றிக்கு முணவான பசுவின்றயிர் எருமைப்பால், பன்றிப் பாலாகவே யன்றோ திரிந்துண்டாகும்? பசுவின்பாலாத லின்றாகையால், பிரபஞ்சம் பிரமமாயிடுமென்றது பெரும்பேதமையே! அந்தப் பசுவின்றயிர் மானிடர்க்கே யன்றோ முக்கியமாக வுணவாகின்றது? அவரிடத்தி லது எப்படியாகின்றது? இந்தப் பிரஸங்கத்தால் தயிரானது பசுவினிடத்தொடுங்கி மீண்டும் பாலாகுமென்பதை மறுத்தோ மாகையால், அவர் விபரீதமித் தோடேமாய்ந்தது.

மேல், பால் தயிராகப் பரிணமித்தது பிரமம் பிரபஞ்சமாகிற்றென்பதற்கு மாத்திரமே யுபமான மாகுமன்றி அந்தப்பிரபஞ்சம் மீண்டும் பிரமமாயிடு மென்பதற் குபமானமாக மாட்டாதெனின், அதற்குள்ள வுபமானந்தான் யாது? அங்ஙனங் காட்டியவிடத்துப் பூஜ்யமாகவே யாம் கொள்வேம். பிரமம் பிரபஞ்சமாக விரிந்ததென்பதற்குப் பால் தயிர்களைக்கொண்டதே தவறு. பாலுந் தயிரும் பரிணாம ஸம்பந்தம் பெற்றமையால். அப்படியே யுபமேயத்தையுங் கொள்வது அவசியம். அங்ஙனங்கொண்டு மறுத்ததை அவருமொப்புக்கொண்டே ஸமாதானஞ்சொல்லவந்து தடுமாறிப்போயின ராகையால், அது அஸங்கதமுற்றழியு மென்பதே ஸித்தம். பொன்னானது பூஷணமாகுங்கால் அந்தப்பூஷணம் மீண்டும் பொன்னாய் விடுவதுண்மை யாகையால், அதுவே பிரமத்தின் விகாரமாகிய பிரபஞ்சம் மீண்டும் பிரமமாய் விடுமென்பதற்கு யாமெடுத்துக்

கொண்ட வுபமானமெனின், அதுவுந் தவறுடைத்தாம். பொன்னும் அதன் விகாரமாகிய பூஷணமும் ஒரு தன்மை பெற்று விளங்கலால் அது கூடும். பூஷணத்திரிவில் பொன்னுருவங் கெடாமை ஸித்தம். பிரபஞ்சத்திரிவில் பிரமசுபாவங் காணுமையாற் பிரபஞ்சம் பிரமமாகமாட்டாது. பால் தயிரானபோது பாலின்றன்மை தயிரிலில்லாமற் போனதுபோல் பிரமம் பிரபஞ்சமானபோது பிரமத்தன்மை பிரபஞ்சத்தி லில்லாமற்போயிற்று. பாலைக்காட்டிலும் தயிர் கௌரவங் குறையப் பெற்றது போலவே பிரமத்தை நோக்கப் பிரபஞ்சம் இழிவெய்தாநின்றது. உயர்ந்த பொருளும், இழிந்த பொருளுமாகிய பிரமம், பிரபஞ்சமென்பவைகட்குப் பொன்னையும், பூஷணத்தையு முவமைகொண்டு பூஷணம் மீண்டும் பொன்னாய் விடுமாபோல் பிரபஞ்சம் மீண்டும் பிரமமாய் விடுமென்று சாதிக்கத் தலைப்பட்டது அஸாமஞ்சஸமாய் முடிந்தது. இப்படியே அவர்காட்டு மொவ்வோருபமானமும் பேதிக்கப்பட்டு ஏகவாதத்தின்றலையி லிடிவிழுந்தழியுமாகையா லினியேனு மவர் மதமடங்கிக்கிடப்பாராக. இன்னும் விரிக்கிற் பெருகும்.

சைவர்,—ஒன்றேயாகிய பிரமம் பல யோனிகளிற்புகுந்து பல பிரமங்களாயுடைந்த தென்னை? அது நின்மல முடையது என்று நீவிர் கூறுமாற்றம் தான் யோனிவாய்ப்பட்டழிதலால் பொய்ப்பட்டதென்னை?

மாயாவாதி,—சிவாகமங்கள் பதார்த்தங்கள் மூன்றே யென்றும், அவை பதிபசு பாசங்களே யென்றும் பிரதிபாதித்தற்குப் பொருளென்னை? பசுக்கள் பலவுளவென நீவிர் கூறுவதென்னை? பசுக்கள் பலவாயின், திரிபதார்த்தங்களென வரையறுத்த லெற்றுக்கு? பரமார்த்தத்தில் ஒற்றுமை நோக்கி ஒன்றென்றும், விவகாரத்தில் பலவாய் விஜ்ரும்பித்துக் காணப்படுகின்றமையால் பலவென்றுங் கூறியதெனின், இதுவே பிரமவிசாரத்திலுங் கொள்ளாததென்னை? அக்னி ஒன்ரு? பலவா? அக்னி பற்பலவாக விஜ்ரும்பித்தக்கால் அதனது அபின்னத்வமேனும் பரிசுத்தமேனுங் கெடுமா?

இந்த ஸமாதானத்தைப் பரியாலோசிக்குங்கால் பெருநகைப்பையே விளைக்கின்றது. பதி யேகமும், பசுக்கள்

பலவும், பாசங்கண் மூன்றுமாகப் பிரதிபாதிக்கப்படுஞ் சைவசித்தாந்தத்தில் இம்மூவித விஜாதிகளேயும் பதார்த்தத்திரயங்க ளென்று கூறுதலமையும். தமிழ்ப்பாஷையி னெழுத்துக்கள் உயிரெழுத்தும், மெய்யெழுத்துமென விரண்டுவகைப்படுமென்று கூறி, அவற்றுள் உயிரெழுத்து பன்னிரண்டும், மெய்யெழுத்து பதினெட்டுமாகும் என விரித்தோதுவதா லுண்டாகிய குற்றம்யாது? இப்படியேயன்றோ சைவசித்தாந்த விவரணத்தைக் கொள்வர் மேலோர்? திரிபதார்த்தங்களில் பசுவென்பது அந்த ஜாதியினது சமஷ்டி வாசகமாகக் கொள்ளப்பட்டதனுல் வியஷ்டியாக விசாரிக்கையில் எண்ணிறந்தனவாக வெளிப்படும். இஃதொழிந்து பசுவென்பது ஏகமேயெனவும், அஃது விவகாரத்திற் பலவாகிப் பரமார்த்தத்தி லொன்றேயாக விருக்குமெனவுஞ் சைவநூல்கள் கூறுமையால், பிரமம் ஒன்றே யுள்ளதெனவும், விவகாரத்தில் அஃதொன்றே பலசீவர்க்க ளாகுமெனவும், அவை மீண்டும் பரமார்த்தத்தி லொன்றேயாய்விடுமெனவுங்கூறு மாயாவாதத்தோடு எங்ஙனே யொற்றுமை பெறும்? இருவர் பிரசங்கமும் வேறு வேறு அபிப்பிராயங்களேக் கொண்டிருக்கின்றமையால், அநேகம் பொருள்களே மூன்றென்று சைவர் கூறியபடியே அநேகம் பொருள்களே ஒன்றென்று யாம் கூறினேமென்று அவர் தொடுத்த வீண்வழக்கு அபஜபத்தை யடைந்தது. ஒன்றுயுள்ளது ஏன் பலவாயுடைந்தது என்பதற்கு என்ன ஸமாதான முண்டாயிற்று? ஒருபொருடானே பலவாயுடைந்த காரியப்பட்டனவென்று சைவநூல்கள் பசுவைக் கூறியதுண்டா? பெத்தமுத்திக ளிரண்டுகாலங்களிலும் பசுக்கள் பலவுள்ளனவெனவும், அவை திரிபதார்த்தங்களென்னுஞ் சமட்டிகளி லொன்றி லடங்குமெனவுஞ் சைவநூல்கள் கூறுகையால், விவகாரபரமார்த்தங்களே யேகமாகிய பிரமத்துக்குக்கூறி யிஷ்டம்போல் விவகரித்துவரு மாயாவாதி மதந்தானே மாட்சிபெறுதொழிந்தது. இனியொன்றுயுள்ள அக்னி பலவாக விஜ்ரும்பித்தபோது அபின்னத்வமும், பரிசுத்தத்வமுங் கெட்டனவாவென்று சமாதானந் தேடிக்கொண்டதையுஞ் சற்றே யோசிப்பாம். ஒன்றுயுள்ள வக்னி பலவாக விஜ்ரும்பித்ததென்கையி லவ்வொன்றினிடத்தும், பலவற்றினிடத்தும் உஷ்ணசக்தி, தக்தசக்தி, பிரகாசசக்தி முதலியன வொருபடித்தாகவே யிருக்கக்கண்டோம். ஏகமாகிய பிரமமே யப்படிப் பலவாகுமெனின

வ்வேகத்தினிடத்தும், பலவற்றினிடதததும் பிரமசுபாவம் நீங்காதிரு க்கவேண்டும். பிரமத்தின் விகாரமென்று அவர் கூறும் உயிர்கள் சுகதுக்க ரூபிகளாய் வினைவயப் பட்டு மொத்துண்டு வருந்துகின்ற வர்களும், உலகம் கேவல ஜடப்பொருளுமாகி விளங்கலால் பிரமத்தின் அபின்னத்வமும், பரிசுத்தத்வமும் அவற்றினிடத்துண்டோ வில்லையோ வென்பதை விவேகிகளே போசிக்கவேண்டியது. இதனுல் ஜகஜீவர்கள் ஏகமாகிய பிரமமன்றெனவும், பிரமத்தைப்போலவே யவ்விரண்டு பொருள்களும் விஜாதித்வமெய்திய நித்தப்பொருள்களெனவுஞ் சாதிக்கப்பட்டது. இது காறும் விவகரித்து முடிவு செய்த பரிஷ்காரத்தால் சைவநிந்தையிற் றலைப்பட்டழிந்த ஜண்டியொருவனுல் வெளிப்பட்ட (பேதவாததிமிரபாது) என்னும் ஆபாசத்திரட்டு அடியோடே மாய்ந்துவிட்டது. பேதவாதமென்பது மத்வமதமாகிய துவைதஸித்தாந்தமென லறியாது பேதம், அபேதம், பேதாபேதங்களாகிய முடிவுகளைக்கடந்து அத்வைதமென்னுஞ் சிறப்புரிமை பூண்டு விளங்குஞ் சைவசித்தாந்தத்தையே பேதவாதமெனக் கொண்டெதிர்க்கவந்த பாஸ்கரனுக்குப் பலபலவென்று பல்லுடைந்து, குப்புறவீழ்ந்து குலைகுலைந்தோட நேரிட்ட புதுண்மையை நாடி அங்ஙனஞ் செய்தருளிய (ஆபாசஞானநிரோதம்) என்னு மிந்தச் சிவசூரியனையேயன்றோ வீரபத்திரமூர்த்தியெனத் துதித்து விரும்பாநிற்பர் மேலோர்? மேலே கூறப்பட்ட மூவிதவாதங்களும் புறப்புறச்சமயம் ஆறுகவும், புறச்சமயம் ஆறுகவும், அகப்புறச்சமயம் ஆறுகவும், அகச்சமயம் ஆறுகவும் விளங்கும். இவற்றுள் உலோகாயதம், சமணம், நால்வகைப் பௌத்தம் ஆகிய ஆறுசமயங்களும் புறப்புறச் சமயங்களாம். மாயாவாதம், பாஞ்சராத்திரம், ஸாங்கியம், மீமாம்ஸம், தார்க்கிகம், யோகம் ஆகிய ஆறுசமயங்களும் புறச்சமயங்களாம். சைவம் பாசுபதம், காளாமுகம், பைரவம், வாமம், மஹாவிரதம் ஆகிய ஆறுசமயங்களும் அகப்புறச்சமயங்களாம். சிவாத்வைதம் - அல்லது சிவைக்யவாதம், சிவஸங்கிராந்தவாதம், சிவஸமவாதம், பாஷாணமோக்ஷவாதம், அவிகாரவாதம், பேதவாதம் ஆகிய ஆறுசமயங்களும் அகச்சமயங்களாம். இவ்விருபத்து நாலுசமயங்களுக்கும் அதீதப்பட்டது சைவசித்தாந்தமென்னு முண்மை சிற்றம்பலநாடிகள் செய்தருளிய தத்வப்பிரகாசம் என்னு நூலின்வழி யினிதுவிளங்கும். இங்ஙனமாக, புறப்புறச்சமயியாகிய உலகாயதன் முதலினோரும், புறச்சமயியாகிய மாயாவாதி முத

வினோருஞ் சைவசித்தாந்தத்தை யெதிர்ப்பது பேராச்சரியத்தை யேயன்றோ வுண்டுபண்ணுகின்றது? சரபத்துக்கு முன்னர் சிங்கமே தலைநீட்டாதென்றால் மூடு, கொசுகு முதலியன தலையெடுத்து வெளிப்படுவது எவ்வளவுபேதமை? தீபத்தை யணைக்கவெழுந்து அதில் விழுந்து சாகும் விட்டிற்பூச்சிகள் கதியே ஸம்பவிக்கையால் ஐயோபாவம்! என்று அவர்கள் விஷயத்தில் அநுதாபமே யுண்டாகின்றது. ஆனாலுஞ் சிறிய பாம்பாயினும் பெரியதடிகொண்டடிக்கவேண்டுமென்னும் பழமொழிப்படியே ஷ மதஸ்தர்களி லிப்போது கொஞ்சந் தலைவிரித்தாடுங் கலிநண்பர்களாகிய உலகாயதன், மாயாவாதி முதலினோரைப் போதுமானவரையில் விசாரித்துக் கொண்டோம். இவருள்ளும் ஏகாத்மவாதியாகிய மாயாவாதியை அதிகமாக விசாரித்துக்கொண்டோம். உலகாயதன் இளையவனும், மாயாவாதி மூத்தவனுமாகையால். இம்மாயாவாதியினது மதம் கிளைத்து வேர்விட்டதென்ன வெளிப்பட்ட உத்தமவாதம், சர்வமதசித்தாந்த விளக்கவினாவிடை, திருக்குதிரிசியவிவேகம் என்னும் ஆபாசத் திரட்டுகளை முறையே உத்தமவாத தூலவாதூலம், சித்தாந்த பூஷணம், திருக்குதிரிசிய விவேக கண்டநம் என்னுங் கோடரிகளால் வெட்டி யெறிந்துவிட்டோம்.

இன்னு மிம்மாயாவாதம் பலவிதமான பரியாசத்துக் குள்ளாகி யலக்கணுண்டழியும்! அழியும்!! எங்ஙனமெனின்? அம்பட்டனொருவன் எலுமிச்சங்காயளவு பொன்னை யெப்படியோ சம்பாதித்து அதைத் தன்னுடைய அடப்பத்தில் வைத்திருந்தான். ஓர் நாள் அவன் அரசனுக்கு க்ஷவரஞ் செய்துகொண்டிருக்கையில் அரசன் அவனைப்பார்த்து ஊர்க்ஷேமம் எப்படி யிருக்கிறதென்று வினவினன். அதற்கு எவ்வளவு ஏழையாயிருந்தாலும் எலுமிச்சங்காயளவு பொன்னுக்குத் தரித்திரமா? என்று அம்பட்டன் பதில் கூறினன். அதைக்கேட்ட வரசன் புன்சிரிப்படைந்து மறுநாள் அவன் க்ஷவரஞ்செய்ய வருகையில் அவனுக்கோர் வேலையிட்டு வெளியே போகச்செய்து அவனடப்பத்தைச் சோதிக்கையில் அதில் எலுமிச்சங்காயளவு பொன்னிருக்கக்கண்டு அதையெடுத்துக்கொண்டனன். பின்புவந்த அம்பட்டன் விடை பெற்றுக்கொண்டு அடப்பத்தையு மெடுத்துக்கொண்டுபோய் மறுநாள் க்ஷவரத்துக்கு வந்தனன். அப்போதும் க்ஷேமவிசாரஞ்செய்தனன். அதற்குஉலகமுழுதுங் கஞ்சிக்கு அலைகிறதென்றனன். இதையறிந்த வரசன் அற்பர்களு

டைய செல்வத்தின் பெருமை யினைத்தென்று அறிந்து வியந்தனன். இதுநிற்க, வேறொரு விசித்திரமு முண்டு. பூனையானது ஏதாவதொன்றைத் திருடியுண்கையில் அதற்குக் கண்ணைமூடிக்கொள்வது சுபாவம். அங்ஙன மூடிக்கொள்ளுகையில் தன் கண்ணுக்கு ஒருவரும் புலப்படாமையால் இவ்விடத்தி லாருமில்லையென்று பயமற்றுத் திருடியுண்ணும். அங்குள்ளவர்கள் பார்த்து உதையாமற் போகார்களாகையால், அப்போது திடீரென்று விழித்து இதுதானே வுலகம் என்று மருண்டு ஓடும். இவ்விரண்டு விருத்தாந்தங்களாலும் அறியாமை மேலிட்ட ஜன்மங்களுடைய தன்மையே வெளிப்பட்டது. அம்பட்டனுக்குத் தன்னனுபவமே யுலகமெங்கு மிருப்பதாகவுண்டாகிய வுணர்ச்சியும், பூனையானது தனக்கு யாருந் தோன்றாமையால் யாருமே கிடையாதென்றுண்டாகிய வுணர்ச்சியும் நம்மாயாவாதப் பெருஞ்செல்வர்களுக்கே யன்றோ பொருந்து முபமானங்களாயின? மாயாவாதியாவான் உலகம் தானினைத்தபோதே யுண்டென்றும், நினையாத போது இல்லையென்றுங் கூறுகின்றமையாலும், சுழுத்தியில்பிரபஞ்சம் உண்டானாற் காட்டென்றுகேட்கின்றமையாலும் அவன்கூறு ஞானத்தை அம்பட்ட ஞானமென்றும், மார்ஜால ஞானமென்றும் விவேகிகள் கூறுவர். தன்னிடம் பொன்னிருந்த போது உலகமெங்கும் பொன்னிருந்ததெனவும், தான் கண்ணைமூடிக்கொண்ட மாத்திரத்தானே யாருமில்லையென்றும் அம்பட்டனும், பூனையுங் கொண்டபடியே யன்றோ தானினைத்தபோதே யுலகமுண் டென்றும், தான் கண்ணைமூடித்தூங்குவது கொண்டே யுலகங் கிடையாதென்றும் அம்மாயாவாதி மயங்கிக்கூறுகின்றான்? இத்தகைய மாயாவாதியின் சிறப்பை யின்னுங் கொஞ்சங் கூறுவாம். ஓரிடையன் மாடுமேய்த்துக்கொண்டிருந்து ஓர் ஏரிக்கரையின்கீழ் நல்ல நித்திரை வந்து தூங்கி விட்டனன். அப்போது பெருமழை யுண்டாகி வெள்ளம் பெருகி யோடிற்று. அந்த வெள்ளத்தில் அவ்விடையன் றலைமயிரவிழ்ந்து அலைந்து கொண்டிருந்தது. இடியும், மின்னலும், காற்றும் அதிகரித்து வருஷிக்கு மந்த மழையை அவனது பெருந்தூக்கஞ் சட்டை செய்யவில்லை. இந்த நிலையில் அவன்றூங்குகையில் அந்தவழியேபோன அம்பட்ட னொருவன் அவ்விடையனது தன்மையைக்கண்டு அருகணைந்து அவனைப் புரட்டிப்பார்த்தனன். செத்த பிணமல்ல வென்றும், தூக்கத்தின் பெருமை அது வென்றும் அம்பட்டன் றெளிந்து அவ்விடையன் றலையிலும், முகத்திலும் வளர்ந்

து காடுபெற்றி யிருந்த ரோமராசிகளைக் களைந்து அவனைப் புரட்டிப் புரட்டிச்சர்வாங்கமும் க்ஷவரஞ்செய்துவிட்டுப் போயினன். அன்று கழித்துமறுநாள் விழித்துக்கொண்ட அவ்விடையன் விழித்தவுடன் தன்னுடைய முகத்திற் கையையிட்டுத் தாடியை யுருவப்போனான். தாடியில்லை. மீசையைப்பார்த்தான். அதுவு மில்லை. குடுமியைப் பார்த்தான். அதுவுமில்லை. இப்படி யெங்குங்காணாமையால் அவன் தன்னிற் சந்தேகங்கொண்டு அழத்தொடங்கினான். (நான்றான் நானல்லவோ? இது—நல்லூரிலே யேரிக்கரையல்லவோ? கோனன்றான் கோனனல்லவோ?என்னைக்—கொண்டழித்து வேறு யாரைக்கொண்டணைந்தாரோ? நான்றான் நானல்லவோ?) என்று புலம்பிய விடேத்தைக் கொஞ்சம் விரித்துரைப்பாம். அவ்விடையன் தாடி குடுமி முதலிய வடையாளங்களில்லாமற்போகவே தன்னிடத்திற் றனக்குச் சந்தேகமுண்டாயிற்று. நானாயிருந்தால் எனக்குக் குடுமி, தாடி முதலியன விருக்கவேண்டுமே! அவையில்லாமையால் நான் - நானல்லபோலிருக்கிறது. நான் படுத்திருந்தவிடம் நல்லூர் ஏரிக்கரையாச்சுதே! அது தண்ணீரில்லாத ஏரியன்றோ? இதோ விருக்கிற ஏரி தண்ணீர் கொண்டிருக்கிறதாகையால் அந்த ஏரிதானோ இது வேறு ஏரிதானோ? தாடி முதலியவற்றோடு கூடிய என்பேர் கோனனாச்சுதே! அவையில்லாமல் இப்போது காணப்படுகின்றவன் கோனன்றானோ அல்லவோ? தெரியவில்லை. தாடி முதலியவற்றோடு தண்ணீரில்லாத ஏரிக்கரையின்கீழ்ப் படுத்துக்கொண்டிருந்த கோனன் என்னும் பெயரையுடைய என்னைக்கொண்டழித்து அவ்வடையாளங்களில்லாத வேறு யாரையோ தண்ணீர் நிரம்பிய விந்த ஏரியின்கீழ் யாரோ கொண்டுவந்து போட்டுவிட்டார்கள் என்று தேம்பித்தேம்பி யழுதுகொண்டிருந்தான் என்னும் விசேடம் நம்மாயாவாத ஞானிகளுக்கே யன்றோ பொருந்தும்? பிரமம் தன்னை மறந்து விட்டதனாலன்றோ தான் பிரமந்தானோ அல்லவோ என்று சந்தேகமுண்டாகிச் சிவத்தன்மை யெய்தி முன்னிருந்த வடையாளமாகிய பிரமநிலை பெயர்ந்து அழுதுகொண்டிருக்கின்றது? இப்படியும் பிரமத்துக்கு அவதிகளுண்டாகுமா? இவைகளேயன்றி ஆற்றிலிறங்கிக் கரையேறித் தங்களை யெண்ணிப் பார்த்துக்கொண்ட பதின்மர்களில் அங்ஙனம் எண்ணிவந்த வொவ்வொருவருந் தனித்தனித் தங்களை விட்டு எண்ணிய வறியாமையால் தம்மி லொருவனை ஆறுவிழுங்கிவிட்டதென்று மருண்டு ஒருவரையொருவர் கட்டிக்கொண்டழுத

கதையுமேயன்றோ நமது பிரமத்தின் குஞ்சுகளாகிய மாயாவாதிகள் பெருமையை யினிது விளக்கும்? மூடர் பதின்மருடைய கதையாகிய விந்தவுபமானத்தைப் பிரமத்தினிடத்தேற்றி அப்பெருந்தகையாளரே கூறிக்கொள்ளுவ துண்டாகையால் யாம் விசேடித்துரைப்பது அவசியமன்று. இவரை மார்ஜாலஞானிகளென்பது வேறுவிதத்தாலுஞ் சாதிக்கப்படும். “கேசித்தத்வைத மாச்ரித்ய பிடாலப்ரதி மாநராஃ; ருத்ரேண ஸாம்ய மந்யேஷாம் வதந்தி ப்ரவிமோஹிதாஃ” என்னும் சூதஸம்ஹிதா வசனத்தால் சிலபேர் அத்வைதமென்னும் அபேதவாதத்தை யநுசரித்து மார்ஜாலச்சிரேஷ்டர்களாகி ஸ்ரீருத்ரமூர்த்தியோடு ஏனையதேவர்களையுஞ் சமானமாகப் பிரமித்துப் பிதற்றுகின்றார்கள் என்று வெளிப்பட்டது. இதனால் அத்வைதமென்னும் ஏகாத்மவாதத்தை யநுசரிப்பது கொண்டே ஸ்ரீ சிவபெருமானோடு ஹீனதெய்வங்களையெல்லாம் சமானங்கூறத்தக்க வவதிஞானமுண்டாகிறதெனவும், அந்த ஞானசித்தியநந்தரமே அவர்கள் பிரமித்துப் பிதற்றுகின்றார்களெனவும் ஏற்படுகின்றது. இவ்வத்துவிதம் இன்மைப்பொருளைக் கொண்டதென்றறிக. சைவபரமாக வதை விவகரிக்குங்கால் அன்மைப்பொருள் விரவிநிற்கும். அசைவம்பழுத்து விளங்கு மவ்வத்துவிதத்தை யநுசரிப்போர் மார்ஜாலசிரேஷ்டாளென்றதென்னையெனின், பூனையானது சுவர்முதலிய விடங்களிலிருந்து தாவும்போது இந்தப்புறந்தாவுமோ, அந்தப்புறந்தாவுமோ என்று சந்தேகத்தை யுண்டுபண்ணுவதுபோலவே அவர் பரதத்வநிர்ணயம் பண்ணுகையில் அது சிவனோ; விஷ்ணுவோ என்று மபக்கத்திலே தானே முடியும். பூனைக்கு எந்தப்புறங் குதித்தாலும் சகசமாவதுபோல் இவர்களுக்கும் எந்தத் தெய்வத்தைச் சொன்னாலும் சகசமாய் முடிந்திடுவதால். இவர்கள் சைவருமன்று, வைஷ்ணவருமன்று. உபயபிரஷ்டர்களென்பதே தீர்மானம். சிவலிங்கத்தைச் சகிக்காமல் வியவஸ்தைப்படுத்திப் போலியத்துவிதமாகிய ஏகாத்மவாதத்தைக் கண்டிக்கும் சூதஸம்ஹிதையை மாயாவாதநூலென்று மருண்டு கையாண்டுவரும் அவ்வவிவேகிகள் வினையிருந்தவாறு ஆச்சரியம்! ஆச்சரியம்!! அத்துவிதம் என்னுஞ்சொல்லானது அவருக்கெப்படி வுரிமையெனக்கொண்டு குழப்பிவருகின்றார்களோ அப்படியே சூதஸம்ஹிதையையுந் தம்மதாக அவர் குழப்பிப் பெருங்கூச்சலிட்டு வருகின்றனர். இன்னோர் விஷயத்தில் யாமெடுத்துக்கொண்ட பிரயாஸத்துக் களவின்றாகையா லிம்மட்டி லுபரதியடைந்

தாம். இவரினுமூத்தவனுகிய பாஞ்சராத்திரிக்குப் போதும் போது மென்று சொல்லும்படி சிவபாரம்யபிரதரிசினி, சிவதத்வசிந்தாமணி, சிவாதிக்யரத்நாவளி, சைவசூளாமணி என்னு நூல்களின் வழி அதிகமான ஸந்மானங்கள்செய்து திருப்தியடைந் திருக்கின்றேமாகையாலிங்கேயொன்றும் அவன் விஷயத்தில் யோசிக்க விடமுண்டாகவில்லை. ஏனைய சமயிகள் பிரபாவங்களைச் சிவஞான சித்தியார் பரபட்சமுதலியவற்றுற் செவ்விதி னறியலாமென்க. இதுகாறும் பிரஸ்தாபித்துக் கடிந்த ஆபாசஞானங்களேயன்றி வேறு ஆபாசஞானமு முண்டாகையால், அதையுங்கொஞ்சம் விசாரித்துப் பரிஷ்காரப் படுத்துவாம்.

திரிபதார்த்த பிரதிபாதக போதபாகிய சைவசித்தாந்த வுணர்ச்சி கைவர முயலும் அதிகாரிகளைப்பற்றியே யீண்டு விசாரிப்பதாம். இந்தச் சைவசித்தாந்தம் சரியை - கிரியை - யோக - ஞானங்களென்னு நாலுவிதமான சிவபணிகளைக் கொண்ட தொன்றும். இந்த நால்வகை யநுட்டானமுடையவருஞ் சைவரேயாவர். சிவனடியாரென்னப்படு மிவர்கள் ஒருவரை யொருவர் சிவமாகவேகொண்டு வழிபடுவது இவருக்கின்றியமையாத முக்கிய கடமையாம். நால்வகை யநுட்டாதாக்களும் வேடத்திலுஞ் செய்கையிலு மொத்திருப்பாராகையால் ஒவ்வொருவருந் தாரதம்பம் விசாரியாது சைவ வேடம் பூண்ட யாவரையுஞ் சிவ பாவனையாகவே வழிபடல்வேண்டும். சிவ ஸாந்நித்யமுண்டாகுமிடங்கள் தாவரமாகிய சிவலிங்கப்பெருமானிடத்தும், ஜங்கமமாகிய சிவனடியாரிடத்துமே யென்று சைவ நூல்கள் கூறுகையால் இரண்டிடங்களுஞ் சிவபாவனையே யதிகரித்தல் வேண்டும். சிவனடியார்க ளிடத்தில் யோக்யதை யில்லாதவழி அவரை வழிபடுதல் கூடாமையால் அதையேயன்றே யாம்விசாரிப்பதெனின், சிவலிங்கப்பெருமானிடத்தும் யோக்யதை யுண்டோ வில்லையோ வென்று உடைத்தன்றே பின்னர் பார்க்கவேண்டி வரும்? உடைபட்டுக் கல்லாக வெளிப்படுஞ் சிவபிரானிடத்தில் அன்புசெய்ய யோக்யமுண்டாகாமையால் சிவாலய சேவை வேதாகமங்களில் விதித்தது அவலமாக வன்றே முடியும்? இப்படிப்பட்ட வீண் விசாரஞ் செய்யத் தலைப்படு மொருவனைக்காட்டிலும் அயோக்யர்கள் வேறுகிடைக்க மாட்டார்களாகையால் தன்னுடைய தோஷத்தையே முதலிலொழித்துக் கொள்ளவேண்டியது. தன்னிடமுள்ள குற்றமொழிந்தால் தான் நிர்த்தோஷியாய் விடுகிறுனுகையால் வேற்றிட

த்து மலினங்கள் தனதுள்ளத்திற் பதியவிடமிராது. துரியோதனன் தன்னைப்போலவே யுலகமுழுதும் பாவிகளே அதிகரித்திருக்கின்றார்களெனவும், தருமநந்தனர் தம்மைப்போலவே யுலகமுழுதும் நல்லவர்களே அதிகரித்திருக்கின்றார்களெனவும் பிரஸ்தாபித்த வுண்மை ஸ்ரீமகாபாரதத்திற் கூறப்பட்டிருக்கும் விசேடத்தானுமறிக. அன்றியும், ஏகலவனென்னும் வேடன் துரோணாசாரியைப்போலொரு மரப்பாவை செய்துவைத்துக்கொண்டு அதனது அயோக்யதையை விசாரியாது அதையே துரோணராகப்பாவித்து வழிபட்டுவந்த விசேடத்தால் ஆசாரியராகிய துரோணரிடங் கற்கவேண்டிய வரிய வித்தைகளை யெல்லாங் கற்று அதிக ஸம்பன்னனானதன்றியும், மூலபுருஷராகிய துரோணாசாரியரை யோர்காலத்தில் காணநேரிட்டு அவர் விரும்பியபடியே குரு தட்சணையாகத் தனது கட்டை விரலைத் துண்டித்து அவருக்குத் தத்தம் பண்ணினனென்பது முதலிய இதிகாசவிருத்தாந்தங்க ளநந்த முண்டாகையால் சிவனடியாரிலக்கணத்தைப் பரிட்சிக்கவேண்டு மென்பது கேவலம் அஸங்கதமாய்விட்டது. சேரமான் பெருமாணாயனார் உழமண் சுமந்துவந்த வண்ணானைச் சிவனடியாராகக்கண்டு வழிபட்டமையாலும், கலிக்கம்பநாயனார் - ஏனாதிநாயனார் - மெய்ப்பொருணாயனார் முதலிய பரமஞானிகளெல்லாங் கேவலம் வேடங்களையே மெய்ப்பொருளென வழிபட்டமையாலும், இயற்பகைநாயனார்-மானக்கஞ்சாற நாயனார் முதலினோர் மனைவியைக் கேட்டவர்க்கும், மகளாரது கூந்தலைக்கேட்டவர்க்கும் வேடமாத்திரத்தானே மகிழ்ந்து அங்ஙனங்கேட்ட வயோக்யதையை நாடாமல் கேட்டபடியே கொடுத்தருளினமையாலும் சிவனடியாரைப் பரிட்சித்துப் பார்த்தே வழிபட வேண்டுமென்பது செல்லாது. ஒருவரை யொருவர் பரிட்சிக்க முயலுங்கால் பரிட்சிக்கத் தொடங்குபவன் தன்னைப் பரமயோக்யனாகவும், தன்னிடத்திலெல்லாச் சைவநலங்களு நிரம்பி யிருப்பதாகவு மதித்தே வெளிப்படுவதால், தன்னிடத்திற் றன்னை யறியாமலே குடிகொண்டிருக்கும் அமங்கலங்களை யெல்லாம் யோசிக்கமாட்டான். அப்படியே பரிட்சிக்கப் படுபவனுங் கொண்டிருப்பானாகையால் அவனுக்கு இவன் குற்ற முடையவனும், இவனுக்கு அவன் குற்றமுடையவனுமாக முடிந்து ஒருவரை யொருவர் துவேஷிப்பதே பயனாக முடியுமன்றிக் குணமுண்டாவது கஷ்டம்! கஷ்டம்!! சிவனடியா ரிலக்கணம் விசாரிக்கத்தொடங்கிய பலஸித்தி யுடனே கைகூடி விடுவதால்,

நிர்விசாரமுடைய சாதுக்களே யன்றோ வேடமாத்திரத்திற் குழைந்து அன்பு வழியிலொழுகுஞ் சிவனடியாராகவங்கீகரிக்கத் தக்கவராவர்? அன்பு என்னும் அரியபேறு கிடைக்கப் பெறுமையே பலதிமைகளி லொருவன் செறிந்தழியவிடஞ் செய்கின்றது. சைவவேடம்பூண்டு சிவநேசமிருந்தவனுக வெளிப்பட்டு யாவராலு நன்கு மதிக்கப்பட்டவனுகிய வோர் சைவன் தனது பெண்டு பிள்ளைகள், தாய்தந்தைகள், பிராத்ரு பந்துவர்க்கங்கள் முதலிய தேகஸம்பந்திகளிடத்தில் எந்தச் சைவ நலங்களைப் பரிட்சித்தோ அவர்களை யுயிர்க்குயிராயிருந்து ஓம்புதல் செய்கிறான்? எவ்வளவு ரோதனங்களவரா லுண்டான விடத்தும் அவற்றை யோர் பொருளாகப் பாராட்டாமல் அவரிடந் தான் வைத்திருக்கும் அன்பு அல்லது பாசம் காரணமாகவே யன்றோ அவர்களைத் தன்னிலு மினியவராகக்கொண்டு உபசரித்தும், பாதுகாத்தும் வருகிறான்? உண்மையான சிவனடியார் வந்து தன்னை யொன்று கேட்பினுந் தனது மைந்தர் மனைவிகளுக்குக் கொடுத்துச் சேடித்தாலன்றோ அன்னோர்க்கு ஏதாவ தியன்றதை யுதவுகின்றவனுகிறான்? பாசங் காரணமாகவேயன்றோ மைந்தர் முதலினுரைச் சிவனடியாரினு மேலாகப்பார்க்க நேரிடுகின்றது? இந்த நியாயத்தால் சிவவேடத்தாரைப் பரிட்சிக்க முயல்வதெல்லாம் அன்பில்லாத குறைவென்றே ஏற்படுகின்றது. தட்டுவிரயமில்லாமல் விபூதியும், உருத்திராக்கவடமும், பில்வ முதலிய பத்திரங்களுங் கிடைப்பதுகொண்டு சைவவேடம்பூண்டு சிவபூஜையின் முதிர்ந்த சைவப் பழமெனத்திரிவது கொண்டே தன்னைச்சிவனடியாராக வொருவன் மதிப்பது கூடாது! கூடாது!! தன்னை மதிப்பது மாத்திரங் கூடாதன்றி யேனையவிடங்களை மதிப்பது யுக்தந்தான். இப்படியே யொவ்வொருவருந் தம்மை மதியாமலும், ஏனையவிடங்களை மதித்தும் வழிபட்டு வருவதுண்டெனின், யாவரும் நிரகங்காரிகளாகிக் குணப்படுவார்களன்றோ? சாத்தன் தன்னையிழித்துக் கொண்டு கொற்றனை மேலாகமதித்து வழிபட்டு அன்பு பாராட்டுகிறபடியே கொற்றனுந் தன்னை யிழித்துக்கொண்டு சாத்தனை மேலாக மதித்து வழிபட்டு அன்பு பாராட்டிக் குணப்படுவதிலென்ன தடையுளது? முடிவாக வன்பே சிவவேடத்தை வழிபடுதலுக்குக் காரணமென் றேற்படுகையால் சிவவேடத்தாரைத் தாரதம்யமாகக் காண்பவர் அன்பில்லாத பாவிக ளென்றே நிச்சயிக்கவேண்டியது. அன்பில்லாமல் எவ்வளவு நூல்களைக் கற்றாலும், எத்தனை தரம் சிவ

சிவ வென்று கதறினும், நாளெல்லாமிருந்து சிவபூஜை செய்தாலும் என்னபலனுண்டு? இத்தனையும் பெருமைக்கும், பேருக்குஞ் செய்வதாக முடியுமன்றி வேறில்லை. சிவவேடம் பூண்ட வொருவரை அவரைப்போற் சிவவேடம்பூண்ட மற்றொருவர் வந்தனம் புரிந்த காலத்தில் அதை யேற்றுக்கொண்டவர் பிரதிவந்தனஞ் செய்வது அவசியம். ஒருவர் அன்பு பாராட்டியபடியே மற்றொருவரும் அன்புபாராட்டவேண்டிய வுரிமையால். ஒருவேளை பிரதிவந்தனஞ் செய்யாதொழியின், அது அங்ஙனஞ்செய்யாதவரது அன்பின்குறைவேயாமன்றி முதலிற் செய்தவருக்கு உண்டாகுந்தாழ்வு யாது? இவர் அவரை வழிபட்டது சிவவேடம் பாராட்டியே யாகையால் அங்ஙனம் பாராட்டி வழிபட்ட நலங்கைகூடிச் சிவப்பிரஸாத முண்டாவதிலு மென்னதடை? இவ்வுண்மை தேராது தான்செய்த வந்தனத்துக்குப் பிரதிவந்தனங்கிடையாதபோது பெருந்துக்கமுற்று முன்வந்தனம் பண்ணியதாமே பின்னர் பலவாறு நித்தித்துழல்வாரெனின், அவரை நாம் என்னென் றழைக்கலாம்? அன்பு காரணமாகாமல் பெருமை காரணமாக வேடம் போட்டுக்கொண்டதனாலன்றோ வீண்துக்கத்துக் கிடஞ்செய்தது? கேவலம் வேடமாத்திரத்தானும், அத்துடன் செயல்குணங்களானும், அவற்றோடு நிச்சயம்-அநுபவம் என்னும் ஞானவிசேடங்களானுஞ் சிவனடியார் தன்மை வெளிப்படும். இவை யொன்றின்மேலொன்றேறிய படிகளாக வேற்பட்டமையால் ஒன்றின் பின்னொன்று பரிபாகவிசேடத்தா லொருவனுக்குச் சித்திக்குமென்பது முண்மை.

இவ்வரிய நியாயங்களால் சிவவேடத்தைக் கண்டமாத்திரத்தில் ஒருயோசனையுஞ் செய்யாமல் ஒருவரையொருவர் சிவமாகக்கொண்டுவழிபடவேண்டுமென்பது சாதிக்கப்பட்டது. (சங்கநிதிபதுமநிதியிரண்டுந்தந்து தரணியொடுவானாளத் தருவரேனு, மங்குவாரவர் செல்வமதிப்போமல்லே மாதேவர்க் கேகாந்தரல்லராகில், அங்கமெலாங் குறைந்தழுகித் தொழுநோயரா யாவுரித்துத் தின்றுழலும் புலையரேனுங், கங்கைவார் சடைக்கரந்தார்க் கன்பராகி லவர்கண்டீர் யாம் வணங்குங் கடவுளாரே) என்னும் பரமாசாரியர் திருவாக்கின் விசேடத்தைக் கண்டபின்னரும் அடியார் வேடம்பூண்டொழுகும் பெரியோரிடத்து எங்ஙனே தாரதம்யங் காண்பது கூடும்? இழிந்த குலத்தவரிடத்திலுந் தாரதம்யங் காணாது வழிபடவேண்டுமென்று வெளிப்பட்ட பிரமாணத்தை யநுசந்தித்தபின்னர் நானே யுயர்ந்தஜாதியெனவும், என்

னிற் ருழ்ந்தவரே யேனையஜாதியினரெனவுங்கூறித் தன்னினத்தவ ரைமாத்திரமே தழுவி யுபசரித்தும், ஏனையவருணத்தில் வந்தவர் எ வ்வளவு சுத்தர்களாயிருப்பினும் அவர்களைப்பொருளாகமதியாமல் ஜாதியையே முக்கியமாகப்பாராட்டியும் அவலமார்க்கத்திலுழன்று தன்னையும், தன்ஜாதியில்வேட்டம்போட்டுத்திரிகின்றவரையுமே யுயர் ந்த வடியார்களெனவும், சைவரெனவுங் கூறிக்கொண்டு திரிகின்ற வர்கள் சைவர் ஆகார்! ஆகார்!! திருவிளையாடற் புராணத்தில் அந் தணர்வீதி, அரசர்வீதி, வணிகர்வீதி, வேளாளர்வீதி என்னும் பி ரிவால் நால்வருணத்தவர் சிறப்புங்கூறப்பட்ட பின்னர் சைவர் வீ தி என்று வேறுபிரித்து யாவர் சிறப்புத்தோன்றவோ கூறப்பட்டுள் ளது? அவர்க்குச் சாதியென்னை? சிவதீக்ஷையடைந்து சம்ஸ்காரி களாய் விளங்கும் எல்லாச்சாதியினரு மென்பதே துணிவாகையா ல்சிவனடியார்களிடத்தில் சாதிநலம் பாராட்டுவது கூடாதெனவே யன்றோ ஏற்படுகின்றது? ஏனையஜாதிகளைநோக்க வேளாளஜாதியி ற்ருனே சைவநலமதிகரித்திருப்பதனுல் அவரையே சைவர் என்று மிகுதிபற்றி யுலகம் வழங்கிவருகின்றது. வேளாளராவார் சுத்தகுல த்தவர் நால்வரு ளொருவராகையால் அவர்பால் அன்னியஜாதி நிந் தைத் விசேடிப்பதின்று. அன்னோர்பேரை யிரவலாகக்கொண்டு உயர வேண்டி முயல்கின்றவர்களே நிந்தித்துழலா நிற்பர். இவ்வுண்மை களாலுஞ் சாதி யெம்மட்டில் நிலைபெறுமென்பதை யோசிக்கவேண் டியது. இன்னும் விசாரிக்கிற் சாதியென்பது தேகத்தை யபிமானி த்ததொன்று. சமயமென்பது ஆன்மலாபத்தைப் பயப்பதொன்று. நான் ஜாதியி லுயர்ந்தவன் என வொருவன் வெளிவரினு மவன் ற ன்னிலுயர்ந்தஜாதி வேறுகிடையாது என்றுசொல்ல விடமில்லை. சுத் தகுலஸ்தராகிய முதல் நால் வருணத்தவரு மொருவரிலொருவர் தா ழ்ந்தவரென்பது யாவரு மொத்துக்கொண்ட விஷயமாகையால். எ வ்வளவுமேலாகத் தன்னைப் பிரஸ்தாபித்துக் கொண்டபோதிலுஞ் சூ த்திரன் வைசியனுக்குக் கீழாகவே தானடங்குவதல்லது அதிக்கிர மிப்பதில்லை. எவ்வளவுமேலாகத் தன்னைப் பிரஸ்தாபித்துக்கொண் டபோதிலும் வைசியன் க்ஷத்திரியனுக்குக் கீழாகவே தானடங்குவ தல்லது அதிக்கிரமிப்பதில்லை. எவ்வளமேலாகத் தன்னைப் பிரஸ்தா பித்துக்கொண்டபோதிலும் க்ஷத்திரியன் பிராமணனுக்குக் கீழாக வே தானடங்குவதல்லது அதிக்கிரமிப்பதில்லை. எவ்வளவுமேலாகத் தன்னைப் பிரஸ்தாபித்துக்கொண்டபோதிலும் பிராமணன் ஞானி

க்குக் கீழாகவே தானடங்குவதல்லது அதிக்கிரமிப்பதில்லை. மேல் வருணத்தவர் சிறப்பே நிலைபாதபோது இவரிற்றாழ்ந்த வனுலோமர், பிரதிலோமர் முதலியவர்களுடைய சிறப்பு எங்கே நிலைக்கும்? சமயமோவெனின், ஒவ்வொன்று விசேடமே பெறும். சைவஸித்தாந்திமுத லுலகாயதனீறாக வொருவருந் தங்கள் சமயத்தை மற்றொரு சமயத்துக்குத் தாழ்ந்ததாக வொப்புக்கொள்ளார்களாகையால். ஒவ்வொருவருந் தங்கள்தங்கள் சமயமே யுயர்ந்தசமயம் எனக்கொண்டிருத்தலால் சமயத்தை யபிமானித்தல் ஒருவாறு பொருந்தும். தனக்குமேலிட்டசமயம் கிடையாது என்று துணிவுகோடலால். இங்ஙனமன்றி, தனக்குமேலொருஜாதியுண்டென்று கொண்டபின்னர் ஒருவன் ஜாதி யகங்காரங்கொள்ளலா லென்னபயன்? உயர்ந்தஜாதியுடைய வொருவனைநோக்கத் தானேதன்னைத் தாழ்ந்தஜாதியுடையவனாக வங்கீகரித்தடங்குவதால். தேகத்தை யிடமாகக்கொண்ட ஜாதிநல மத்தேகத்தோடுதானே யழியும். ஆன்மாவை யிடமாகக்கொண்ட சமயநலம் மேலுக்குமே லபிவிர்த்தியே பெறும். சமயம் என்பது, காலம்-பருவம் என்று பொருள் தரலால் அதை யபிமானித்தல் உசிதமென்று அப்பதத்தினடியாகவே சித்திக்கின்றது. புறப்புறச்சமயத்தினின்றும் புறச்சமயத்தினும், புறச்சமயத்தினின்றும் அகப்புறச்சமயத்தினும், அகப்புறச்சமயத்தினின்றும் அகச்சமயத்தினும், அதினின்றும் அதீதசமயத்தினும் புகுந்து ஒன்றுக்கொன்று சாதகமாகமுடிந்த சமயங்களைப் பருவபேதத்தா லொருவனபிமானித்தல் பெரும்பயனாகவே முடிந்தது. கறுப்புநாயை வெள்ளைநாயாக்க முடியாதாற்போல விழிந்தஜாதியிற்பிறந்தவ னுயர்ந்தஜாதியாக விடமில்லை. கேவலங்கடையனாகிய வுலகாயதன்புத்தனாகவும். சமணனாகவும், வைணவனாகவும், சைவனாகவுந்திரித லொரு பிறப்பிலேதானே கூடுமோகையா லுபகாரவடிவமாகிய சமயங்களை யபிமானித்தல் ஸாமஞ்சஸமே பெறும். உலகாயதனுக்கே யோகமுண்டாகிறபோது, ஏனையவுயர்ந்த சமயிகள் பிரயோசனமடைவாரென்பது சொல்லவும் வேண்டுமோ? (அறுவகைச்சமயத்தோர்க்கு மவ்வவர்பொருளாய்) என்ற வசனத்தாலுஞ் சாதியைநோக்கச் சமயத்தினேற்றம் வெளிப்பட்டது.(விரிவிலாவறிவினர்கள் வேறொருசமயஞ்செய்தே-யெரிவினாற்சொன்னாரேனுமெம்பிராற் கேற்றதாகும்) என்ற பிரமாணத்தானும் அது விளங்கும். எல்லாச்சமயிகளும் ஜாதியினுஞ் சமயமே யதிகமென்று கொண்டிருப்பதாலும், அங்ஙனஞ்செய்தலால் முடிவில்

சைவஸித்தியுண்டாவதாலும் ஜாதியைவிட்டுச் சமயத்தையபிமானித்தலே சால்புடைத்து. சைவராயுள்ள பலஜாதிமாக்கள் கூடி வாழ்கையில், அவர் பிரிந்து ஒருவர் ஜாதியை மற்றொருவரிகழ்ந்துபேசத் தொடங்குவரேனி னெங்ஙனே சமயம் விர்த்தி யடையும்? சமய விர்த்திக்கு ஹானியுண்டு பண்ணுவதாகிய ஜாதியகங்காரம் அவசியம் உத்தமனுக்கு ஒழியத்தக்கதே! சமயக் கேட்டுக்குக் காரணமாய்முடிந்த ஜாதியேற்றம்பகர்ந்திடுவாரைச் சமயாபிமானிகளென்று கூறுவதெங்ஙன்? இவற்றைச் சீர்தூக்கின், ஜாதியை யபிமானித்தொருவன் றருக்குறல் குணமோ, அல்லவோ வென்பது விளங்கும்! விளங்கும்!! இதுகாறும் யாம் கூறிவந்த நியாய விளக்கத்தால், ஜாதியாசாரங்களை விட்டுவிடவேண்டு மெனவாவது, எல்லாம் ஒரே ஜாதி யெனவாவது, ஜாதிபேதங் கிடையாதெனவாவது காலத்திரயத்தும் அமையாது. அந்தந்தஜாதியாரும், தங்கடங்க ளாசாரங்களிற்றுழாது ஒழுகவேண்டுமென்பது, தத்தஞ்சாதியுயர்வைத் தங் கண்மட்டிலே பாராட்டுவதன்றி யேனையஜாதிகளை யிழிவுகூறி மகிழ்தல் கூடாதென்பது எமது முக்கியகருத்து. ஜாதி குலம் பிறப்புகளோ டொப்பவே கல்வி, செல்வமுதலியவற்றால் அகங்கரித்தலுஞ் சமயவிர்த்திக்கு ஹானிதேடுவதாக முடிதலால் அத்தொடக்குகளினும் பற்றொழிந்த சுத்தராகவேண்டியது.

கல்வி, செல்வம், விவேகம் என்பவை தனித்தனி வேறுவேறு பொருள்களாம். இவைமூன்றும் பூர்வகன்மவிசேடங்களாலொருவனுக்குண்டாகுமன்றிவேறில்லை. அவரவர் வினைக்கீடாக விவற்றுளொன்றேனும், இரண்டேனும், இவைமூன்றுமேனுங் கைகூடும். இவைமூன்றுந் தீமைநன்மையென்னு மிரண்டிடங்களிலு முதவியாகநிற்கும். தீமையிலுதவியாகுங்கால் அந்தக்கல்வியுஞ் செல்வமும் புத்தியும் அவலமாகவே முடியும். நன்மையி லுதவியாகுங் காலவைமுழுதுஞ் சபலமாகவே முடியும். இதனா லிம்மூன்று மொருவனுக்குக் கைகூடப் பெற்றகாலத்து மிவற்றின் மேலாயதொரு சிவப்பிரஸாதமன்றோ சித்திக்கவேண்டி யிருக்கின்றது? அச்சிவப்பிரஸாதமுடையார்க்கு இவைவேண்டுமென்பது முசிதமன்று. நாத்திகனுக்குக் கல்வி, செல்வம், புத்தி இம்மூன்று மிருந்தால் அவன் என்ன செய்யமாட்டான்? சிவநிந்தைவிற் பழுத்து உலகங்கெடச்செய்வானன்றோ? அப்படியே யூணமகமதியருஞ்செய்வாரன்றோ? கல்வி வி

வேகங்க ளிருந்தும் அவை யன்னோர் மாட்டுத் தீமையே விளைத்த லால் கற்றவரென்று பிறரைப்புகழ்தலும், நான் கற்றவனென்று தற் புகழ்ச்சி செய்தலும் அவலமேயாம். (கற்க கசடறக் கற்பவைகற்றபின்-நிற்கவதற்குத்தக.) என்ற வுண்மை நிலையிற்பெயராது சிவநேசம் விடாது பற்றியொழுகுமேலோரையே கற்றவரென்றும், அறிஞரென்றுங்கொண்டு வழிபடுவர் மேலோர். (சாத்திரம்பல பேசுஞ் சழக்கர்காள் கோத்திரமுங்குலமுங்கொண் டென்செய்வீர், பாத்திரஞ்சிவமென்று பணிதிரேன், மாத்திரையி லருளுமாற்பேறரே.) எனவும், (வேதமோதிலென் சாத்திரங் கேட்கிலென், நீதிநூல்பல நித்தல்பயிற்றிலென்.) எனவும், (காலை சென்று கலந்துநீர் மூழ்கிலென், வேலைதோறும் விதிவழி நிற்பிலென்) எனவும் போந்த வருள்வாக்கியங்களால் ஜாதிநலம், விருதாகல்வி, வாசாஞானம், வெளியாசாரமுதலிய வாபாசங்கள் கடியப்பட்டிருத்தலுங் கண்டுணர்க. ஆதிசைவம், மஹாசைவம், அநுசைவம், அவாந்தரசைவம், பிரவரசைவம், அந்தபசைவம் என்னும் பிரிவுகடோன்றச் சைவநலத்துக் குரியாரைச் சாதிஸம்பந்தம் பாராட்டிச் சைவநூல்கள் கூறுகின்றனவன்றோ? இவர் சம்ஸ்காரத்தா லுத்தமோத்தமத்தன்மை யடைந்தவரென்பது முண்மையன்றோ? இவருள் ஆதிசைவர், மஹாசைவராதி மேல்வருணத்தவர் தங்களிற் கீழிட்டவேனைய சைவர்பால் அபகர்ஷத்வமே யன்றி ஸமத்வம் பாராட்டி வருவதின்று. அப்படியே அவாந்தர சைவராகிய வேளாளருந் தம்மிற் கீழிட்ட சைவர்பால் ஸமத்வம் பாராட்டா தொழிவர். இங்ஙனமாக, இவ்வவாந்தர சைவராகிய வேளாளர் தம்மின் மேலிட்ட வேனைய சைவரைநோக்கி அவர்ஜாதி நலம்பாராட்டுதல் கூடாதெனவும், ஸம்ஸ்காரிகளாய்விட்டபின்னர் தம்மிற் றூரதம்யங்கிடையாதெனவும் நிந்தித்துழல்வர். தம்மின்மேலிட்டவரைத் தங்களுக்கு ஸமமாக்கிக் கொண்டுதாமுயர வெண்ணுவது போலவே தம்மிற்..கீழிட்டவரையும் ஸம்ஸ்காரதிருஷ்டியால் தங்களுக்கு ஸமமாக்கிக்கொண்டு அவரோடொத்துவாழவெண்ணுமலவரையவமதித்தும், நிந்தித்தும் வருவது எவ்வளவு பெருந்தாழ்வு? அந்தணர் முதலியோரும் வேளாளரும், அவரிற் கீழிட்ட பேர்களும் ஜாதிகிரந்தியொழியாமல் தாங்கள் அடைந்திருக்கும் ஸம்ஸ்காரங்களையுஞ் சாதியுயர்வுக்கே துணையெனக்கொண்டு ஒருவரோ டொருவரிகலிவருவதால், அன்னோர் தாங்களடைந்த ஸம்ஸ்காரத்தா லெய்தற்பாலதாகிய ஸமானத்தன்மை யடையார்! அடையார்!! அந்தணர் முதலியவரோடொன்றுகூட வேளாளராதியோர் எண்ணுமாபோலவே வேளாளரிற்

ருழ்ந்தபேருமெண்ணி யேறப்பார்ப்பதால், எங்ஙனே விவரைச் சு
த்தர்களென்று கூற விசையும்? அந்தணர் முதலியோரே தமது
ஜாதி கிரந்தியை விடவேண்டுமென்பதுண்மையாக வேளாளர் முத
லியோர் அங்ஙனஞ்செய்தலின்றி மேலு முயர்ந்திட வெண்ணுத
லெங்ஙனே வமையும்? அந்தணராயினும், ஏனைய வருணத்தவராயி
னும் எதுகாறுஞ் சாதிக்கிரந்தி யொழியாம லியங்கி வர்த்திப்பா
ரோ, அதுகாறு மன்னோர் ஸம்ஸ்காரத்தா லெய்தற்பாலதாகிய சம
யநலம்பெற்றவ ராகார்! ஆகார்!! இதுயாத்திரமேயன்றிச் சிவனடி
யாரிலக்கணம் உபதேசகாண்ட முதலியவற்றிற் கூறியபடியே யமை
யாத பொழுது அவரைச் சாதகரென்றன்மாத்திரமேயன்றிச் சாத்
தியரென்றல் கூடாது. சாத்தியர்க்கு மாத்திரமே ஜாதிகிரந்தி முத
லிய தோஷங்கள் விலகிச் சுத்தத்தன்மை யுண்டாவதால், அவரு
டைய தர்மத்தைச் சாதகராயுள்ளபே ராரோபணஞ்செய்துகொண்
டு தாங்கடாங்களு முயர்ந்துவிடப் பார்ப்பது அவலமென்க. இத
னல் சாதகராவார் தங்கடங்கள் சாதியாசாரங்களிற் பெயராது நல்
லொழுக்க மெய்தித் தவங்கிடந்து, ஒருவரோடொருவரிகறீர்ந்து வா
ழவேண்டுமென்பதே நல்லோர் துணிவு. சாத்யதிசைவருமாயின் அ
வர்க்கு ஒருவரு முபதேசிக்கவேண்டுவதின்று. அவரவரன்பே யவ
ரைத்தலைப்படுத்து மாகையால். இந்தவிசாரத்தால் ஜாதிநலங்களெ
ல்லாம் ஸாதகவடிவங்களெனவும், அன்பினதுநலங்களெல்லாம் ஸா
த்யவடிவங்களெனவும் பெரியோர் துணிந்துகூறுவர். விதிவத்தாகவு
ம், வித்வத்தாகவுஞ் சிவனை வழிபட்ட சிவகோசரியாரிடத்தும்,
திருக்கண்ணப்பதேவ ரிடத்துமே யிவ்வுண்மை விளங்கும்! விளங்
கும்!! ஸ்ரீமத் - அப்பர்சுவாமிகளிடத்தில் அப்பூதி யடிகளார்க்கும்,
திருநீலகண்ட யாழ்ப்பாணரிடத்தில் திருநீலநக்க வடிகளுக்குமுண்
டாயிருந்த வன்புகளுமே யன்றோ வீண்டு நிதரிசனமாதல் பெறும்?
இவ்வுண்மைகளைச் சீர்தூக்கித் தாவரசங்கமங்களாகிய விரண்டிடத்
துஞ் சிவபாவனை மேலிட்டு வழிபடுவதே சிவஸாம்பிராஜ்ய விர்த்தி
யைப் பயக்கும்! பயக்கும்!! "தாவரசங்கமங்க ளென்றிரண்டுருவினின்
று, மாபரன்பூசைகொண்டு மன்னுயிர்க்கருளை வைப்பன்" என்னும் பிரமா

ணத்தானு மதுவிளங்கும். சங்கமங்கணிற்க, தாவரமாகிய சிவலிங் கோபாஸனை விக்கிரகாராதனமாய் முடிகின்றதெனவும், அது செய்தல் கூடாதெனவும் புலம்பித்திரியு மாபாசங்களுஞ் சிலவுண்டாகையா லன்னவை (அர்ச்சாதீபம்) என்னும் பேரால் யாம் செய்திருக்கும் ஸத்கிரந்தவாயிலாக நிரசனம்பெற்றிருத்தல் கண்டு குணப்பட்டு உலகம் நீடுவாழ்க. சுபம்! சுபம்!! சுபம்!!!

திருச்சிற்றம்பலம்.

ஸ்ரீ ஸம்பந்ததீர்த்த

சரணாரவிந்தார்ப்பணமஸ்து.

